PAT ROBERTSON

ÎMPĂRĂŢIA SECRETĂ

O promisiune de speranţă şi libertate
într-o lume agitată

cu

BOB SLOSSER

ÎMPĂRĂŢIA SECRETĂ

EDIŢIE SPECIALĂ PENTRU PARTENERII CBN-ULUI

ÎMPĂRĂŢIA SECRETĂ

DE

PAT ROBERTSON

cu BOB SLOSSER

EDIŢIE SPECIALĂ PENTRU PARTENERII CBN-ULUI

Traducere din limba engleză de Doru Motz

CUPRINS

PREFAŢĂ • *7*

INTRODUCERE • *11*

PARTEA I: DOUĂ DOMENII

UNU LUMEA VIZIBILĂ • *19*

DOI LUMEA INVIZIBILĂ • *37*

TREI SĂ VEZI ŞI SĂ INTRI • *49*

PATRU CUM FUNCŢIONEAZĂ ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU • *61*

CINCI FERICIRE PROGRESIVĂ • *80*

ŞASE RĂSTURNARE DE VALORI • *97*

PARTEA II: LEGILE ÎMPĂRĂŢIEI

ŞAPTE LEGEA RECIPROCITĂŢII • *115*

OPT LEGEA FOLOSINŢEI • *138*

NOUĂ LEGEA PERSEVERENŢEI • *157*

ZECE LEGEA RESPONSABILITĂŢII • *168*

UNSPREZECE LEGEA MĂREŢIEI • *183*

DOISPREZECE LEGEA UNITĂŢII • *198*

TREISPREZECE LEGEA MIRACOLELOR • *214*

PAISPREZECE LEGEA STĂPÎNIRII • *236*

CINCISPREZECE REGELE CARE VINE • *253*

Prefaţă la Ediţia specială pentru partenerii CBN-lui

În anii scurşi de la scrierea *Împărăţiei secrete*, evenimente din viaţa mea, cît şi din cea a ţării şi a lumii, nu au făcut altceva decît să mă convingă şi mai mult de realitatea legilor ce stau la baza împărăţiei lui Dumnezeu. Am văzut cum fiecare din legile discutate funcţionează atît în viaţa indivizilor, cît şi în cea a naţiunilor. Cred că oamenii de pretutindeni trebuie să-şi deschidă inimile şi minţile, pentru a vedea cum acţionează lumea invizibilă în lumea vizibilă. Ei trebuie să respingă ideile celor care încearcă să ne convingă că nu ar exista decît o lume materială, că Dumnezeu nu ar avea nici un rol în treburile oamenilor şi ale naţiunilor.

De aceea m-am bucurat foarte mult cînd redactorii editurii Thomas Nelson au avut ideea unei ediţii lărgite a *Împărăţiei Secrete*, prin integrarea în conţinutul propriu-zis al cărţii a îndrumarului de studiu, fapt care va spori imens utilitatea volumului, oferindu-ne posibilitatea de a ne familiariza cu principiile împărăţiei şi apoi de a le aplica în viaţa de toate zilele.

Permiteţi-mi să vă dau doar un exemplu din propria mea viaţă în perioada scursă de la prima redactare a cărţii, prin care voi exemplifica de ce sînt atît de sigur că în zilele noastre Domnul a deschis larg porţile de acces la comorile Sale de înţelepciune pentru copiii Săi.

Era 31 decembrie, ultima zi din an, şi îmi revedeam contribuţiile financiare făcute pentru lucrarea Domnului în cele douăsprezece luni anterioare. Nutrisem de mult dorinţa de a returna integral salariul primit de la CBN lucrării misionare, cînd constatai că mă mai despărţeau doar cîteva mii de dolari de ţinta propusă. Din nefericire însă balanţa contului meu de la bancă era destul de

scăzută. Fondurile nu acopereau suma echivalentă salarului. În plus, ştiam că în curînd vor trebui achitate nişte note de plată pentru hrana cailor mei — nu prea numeroşi, dar cu o poftă uriaşă de mîncare!

Lăsîndu-mă pe spătarul fotoliului, am oftat: „Oare ce-am să mă fac?" Şi parcă s-a lăsat o tăcere şi mai mare în liniştitul meu birou. „Ţin să-mi împlinesc promisiunea cu orice preţ, dar oare nu risc prea mult?" m-am întrebat.

Apoi mi-am îndreptat spatele şi am zis hotărît: „N-am să dau înapoi!" Şi imediat am scris cecul cu acea sumă imensă pentru CBN, murmurînd apoi: „Gata! Sînt un om făcut! Am ajuns la zi cu plăţile."

Au trecut două săptămîni, cînd, din senin, a sosit un cec scris pe numele meu, fără nici o obligaţie către misiune. L-am privit înmărmurit, căci nu mă aşteptasem deloc la o asemenea surpriză. În clipa următoare, s-a aprins un bec în capul meu. Îndată am luat un pix şi am început să fac nişte socoteli. Lipseau doar şase dolari pentru ca suma să fie de douăsprezece ori mai mare decît aceea de pe cecul trimis de mine la CBN în ajunul anului nou. Nu dublu, nu triplu, ci de douăsprezece ori cît dădusem eu. Ridicîndu-mi privirea, am zîmbit, spunînd cu entuziasm: „Asta da, o răsplată cu vîrf şi îndesat — întocmai cum promite Biblia că se va întîmpla!"

Apoi, mai domol, am adăugat: „Oare cînd vom învăţa să ne punem toată încrederea în Domnul? Căci El e mereu alături de noi şi niciodată nu ne va lăsa."

Vezi, iubite cititor, Isus ne-a dat învăţătura clară, potrivit căreia în împărăţia lui Dumnezeu operează o lege a reciprocităţii. Or, întrucît acea împărăţie — acea lume nevăzută — se află în spatele lumii văzute, materiale, păztrunzînd în toate aspectele ei, Legea Reciprocităţii funcţionează şi în viaţa noastră a celor de azi. Împărăţia este aici, în mijlocul nostru, întocmai cum ne-a învăţat Isus.

Noi, cei de la misiunea Christian Broadcasting Network (reţeaua de televiziune creştină, n.tr.) am fost nevoiţi să învăţăm de

nenumărate ori această lecţie importantă, mai cu seamă în ultimii ani, de cînd am scris *Împărăţia secretă*. Se întîmplă ca atunci cînd strigăm: „Doamne, avem nevoie de fonduri pentru proiectul cutare", El să ne trimită pe cineva care să ne bată la uşă şi să ne ceară sprijinul.

La început, cînd se întîmpla una ca asta, obişnuiam să ne văicărim, dar acum, după ani de încercări, ştim că Domnul ne-a spus cu adevărat: „Eu v-am dat cheia împlinirii nevoilor voastre. Acum folosiţi-o! Daţi nevoiaşilor, ca să vă dau şi Eu!"

N-am să uit niciodată. Era în preajma „telethonului" nostru anual, cînd organizăm o campanie intensivă de strîngere a fondurilor. Tocmai atunci am fost rugaţi să contribuim cu suma de 100.000 de dolari la o lucrare extrem de folositoare. În ciuda propriilor noastre lipsuri şi a ironiei de a dona o sumă atît de mare, cînd noi înşine făceam apeluri susţinute la generozitatea donatorilor, am dăruit totuşi suma de 100.000 de dolari. Numai că exact aici se afla cheia rezolvării propriei noastre probleme: La sfîrşitul telethonului am reuşit să atingem ţelul propus, depăşind cu mult sumele strînse în anii precedenţi.

Poate că lecţia cea mai aspră o învăţăm cînd privim cum se lovesc economiile statelor şi ale lumii întregi de legile împărăţiei. S-au ignorat aceste legi, şi acum economiile au ajuns să sufere cumplit.

Nu trebuie să analizăm decît un aspect pentru a scoate în evidenţă acest adevăr. E vorba de Legea Folosinţei, însoţită de curba ei exponenţială — în care timpul, în loc să funcţioneze pozitiv, acţionează în sens negativ. Rezultatul? Datorii!

Să luăm exemplul Statelor Unite. De cînd am scris *Împărăţia secretă*, datoria naţională a depăşit cifra de un trilion de dolari. Gîndiţi-vă numai: de la întemeierea naţiunii americane şi pînă în anul 1981 s-a acumulat doar un trilion de dolari datorie. Dar, întrucît ne aflăm în partea negativă a curbei exponenţiale, a fost nevoie doar de cinci ani pentru ca să facem o datorie de încă un trilion de dolari! Iar pentru al treilea trilion vor fi necesari doar patru ani. Peter

Grace, preşedintele comisiei Grace, cel care a întreprins un studiu foarte bine întocmit dar puţin luat în seamă referitor la cheltuielile guvernamentale din America, a spus că Statele Unite vor datora suma de treisprezece trilioane şi jumătate de dolari pînă în anul 2000! E o stare de lucruri imposibilă, generată de ignorarea unei legi majore a împărăţiei lui Dumnezeu — Legea Folosinţei, dublată de curba exponenţială.

Şi pe plan internaţional observăm aceeaşi situaţie, în special în ţările lumii a treia, care au împrumutat sume intolerabil de mari, şi acum, după ce dobînzile au crescut enorm iar datoriile au ajuns la scadenţă, naţiunile respective riscă să se prăbuşească într-un abis din care nu sînt şanse să mai revină. Aspectul acesta e atît de grav încît tinde să ameninţe întreaga economie mondială.

Pericolele cu care e confruntată lumea — ascuţite şi mai mult de la apariţia cărţii *Împărăţia secretă* — totdeauna mă duc cu gîndul la o altă lege a împărăţiei. Este cea pe care eu o numesc Legea Măreţiei sau, în limbajul actual, „principiul conducerii". Criza de conducere prin care trece lumea s-a înrăutăţit în ultimii ani şi asta poate avea consecinţe tot atît de dezastruoase ca şi încălcarea legilor reciprocităţii şi a folosinţei. Avem nevoie mai mult decît în oricare altă perioadă a istoriei de conducători mari. Cheia ni s-a dat. Nu trebuie decît să ne folosim de ea.

Dacă nu m-am înşelat în convingerea mea că ultimii cinci ani au sporit adevărul legilor împărăţiei, atunci înseamnă că vom beneficia cu toţii de pe urma înrebuinţării neîntîrziate a acestei ediţii lărgite. Trebuie să ne hrănim vîrtos din ceea ce deja ne-a dăruit Dumnezeu. Or, combinaţia aceasta de manual plus îndrumar de studiu are negreşit menirea să ne ajute în această direcţie. Următorii cinci ani vor fi şi mai importanţi decît ultimii cinci ani trecuţi.

Pat Robertson
ianuarie 1, 1987

Introducere

Luna, galbenă, îşi arunca razele asupra Oceanului Atlantic, ale cărui valuri înspumate se spărgeau de plaja îngustă, de-a lungul căreia mă plimbam pe acest clar de lună. În depărtare, dincolo de talazuri, sute de pescăruşi se pregăteau de culcare.

Părăsind această scenă, am privit spre nord. Înaintea mea, învăluit în ceaţa serii, se zărea Capul Henry — această îngrămădire de dune de nisip, botezată astfel după numele fiului celui mai mare al Regelui Iacov I al Angliei. Privit din perspectiva acestui sfîrşit de veac, paşnicul Cap Henry nu trăda nimic din zbuciumata sa istorie. În acest colţ pitoresc din natură, la gura Golfului Chesapeake, avusese loc o dramă mică, dar cu urmări foarte semnificative pentru America.

În 26 aprilie, 1607, a sosit din Anglia o mică ceată de colonişti, hotărîţi să cucerească teritoriile lumii noi. După o călătorie îndelungată, obosiţi şi îngrijoraţi, ei şi-au părăsit corăbiile şi au păşit pe nisipul fin al ţărmului. Trei zile mai tîrziu, uluiţi de imensitatea acestei ţări necunoscute, ei au dus cu grijă pe uscat o cruce de stejar, de 2 metri, pe care au înfipt-o în nisip. Îngenunchind în jurul ei, l-au ascultat pe conducătorul lor spiritual, un prelat pe nume Robert Hunt, amintindu-le îndemnul Consiliului Regal Britanic, prelucrat după cuvintele Sfintei Scripturi: „Orice plantaţie pe care n-a sădit-o Tatăl meu Ceresc va fi smulsă."[1]

Apoi, cu faţa îndreptată spre cer, preotul a dedicat întinsul pămînt şi viitorul acestuia spre slava Dumnezeului Celui Atotputernic.

Astfel înviorаţi şi entuziasmaţi, bravii deschizători de drumuri au urcat din nou la bordul micilor lor corăbii şi au ocolit Capul

Henry, pătrunzînd în delta rîului pe care l-au numit James (Iacov), în cinstea monarhului lor. N-a trecut mult timp, şi au şi zărit pe mal o poiană care li s-a părut numai bună pentru nevoile lor imediate şi astfel în 3 mai ei au întemeiat orăşelul Jamestown, prima aşezare engleză de pe continentul american.

Într-adevăr, „plantaţia" lor n-a fost „smulsă". Dimpotrivă, din ea şi din aşezări ulterioare ca Massachusetts, Rhode Island, Pennsylvania, New York şi Maryland a rodit cea mai prosperă naţiune din istoria omenirii. Pămîntul a cunoscut un loc de libertate şi creativitate fără precedent.

Contemplînd acel monument istoric, cu privirea rătăcită în Atlanticul scăldat de razele strălucitoare ale lunii, am fost cuprins din nou de sentimentul că o groaznică boală se cuibărise în sînul naţiunilor din care au purces aceşti bravi străbuni ai noştri. Întorcîndu-mă spre apus şi apropiindu-mă de automobilul meu, am cuprins cu mintea imensitatea ţării care se deschidea înaintea ochilor mei. Şi m-am întristat şi mai tare, deoarece aceeaşi boală ameninţa acum ţara mea — noua lume ce fusese dedicată lui Dumnezeu cu atîta pioşenie acum trei sute şaptezeci şi cinci de ani.

Da, se părea că boala se întinsese peste tot pămîntul. Oare nu se găsea leac pentru ea? Avea să urmeze „smulgerea"?

Atît de mari sînt problemele noastre încît nu e deloc iraţional să crezi că sînt iremediabile. Oameni cu scaun la cap adesea aseamănă traiectoria actualei civilizaţii vestice cu prăbuşirea străvechiului Imperiu Roman. Oriunde mergi dai mereu peste savanţi, politicieni, industriaşi, bancheri, sociologi şi viitorologi care prezic zile negre la orizont. Aceştia privesc cu nostalgie la începuturile promiţătoare ale ţării noastre şi şoptesc, clătinînd din cap: „Din ce cauză ne-am împotmolit? Ce s-a ales de toate speranţele şi aspiraţiile pionierilor acestei naţiuni? Să fi fost oare în zadar toate sforţările lor?"

Gînduri născute în urma multor luni de lectură şi meditaţie m-au năpădit în noaptea aceea de vară, cînd priveam Atlanticul de pe ţărmul în care se înfiripaseră visele Americii. Ca mulţi alţi oameni

îngrijoraţi de ceea ce se petrece, nici eu nu păream să posed vreun răspuns. N-aveam decît întrebări. Este naţiunea noastră — ba, chiar lumea în care trăim — ameninţată cu prăbuşirea? Vom putea supravieţui? Să nu avem oare de ales decît între anarhie şi dictatură? Sau mai există şi o altă alternativă?

În noaptea aceea am fost mai convins decît oricînd de faptul că trebuie neapărat să căutăm o a treia soluţie. Ştiam că vom fi nevoiţi să apelăm la lumea nevăzută, care ne înconjurase tot timpul — o lume mai reală decît oricare din civilizaţiile istoriei. Prea mult timp am pierdut, împotmoliţi decenii de-a rîndul, în tergiversări şi îndoieli.

Sarcinile cu care sînt confruntaţi contemporanii mei mi-au răsunat clar în auz:

Există cu adevărat o lume nevăzută a spiritului?

Putem obţine ajutor de la această lume nevăzută?

E posibilă o nouă orînduire mondială?

Da!

Cartea aceasta s-a născut din convingerile mele referitoare la aceste întrebări. Scopul ei este acela de a facilita înţelegerea lumii nevăzute, pe care o putem descrie mai bine drept o împărăţie invizibilă, împărăţia lui Dumnezeu. Ea are principii şi acestea pot fi însuşite.

Am ajuns să înţeleg toate acestea treptat, pe parcursul mai multor ani şi înţelegerea continuă. Mai întîi, a fost o rugăciune de cerere pentru înţelepciune, rostită cu oarecare naivitate, poate în maniera celei auzite de pe buzele fiului regelui David, vestitul Solomon. Doream cu înfrigurare să înţeleg — pe Dumnezeu, lumea, prezentul, viitorul, modul de funcţionare a lucrurilor.

Mi s-a părut ciudat faptul că răspunsul la acea rugăciune s-a născut în urma meditaţiei asupra cuvintelor lui Ioan Botezătorul, din prima parte a Noului Testament: „«Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape!»“[2]

M-a izbit cuvîntul „aproape“. Ce vrea să însemne asta?

În cele din urmă, mi-am amintit de cuvintele asemănătoare spuse de Isus în noaptea trădării Sale, cînd Iuda se apropia în fruntea gloatei înnebunite de ură: „«. . . cel care Mă trădează este aproape!»“[3]

În cazul acesta, sensul se deduce de la sine. Sosise Iuda. Deja era prezent. Evident, Ioan Botezătorul, folosind aceleaşi cuvinte, se referise la acelaşi lucru. Împărăţia sosise; era aproape, mai că era acolo.

A fost o descoperire revoluţionară, chiar dacă acum, după şaseşapte ani, mi se pare foarte simplă. Vedeţi, eu fusesem instruit să consider timpurile noastre drept epoca bisericii — cum şi sînt, în sensul cel mai real al cuvîntului. Dar Ioan Botezătorul şi, mai tîrziu, Domnul Isus Cristos, au declarat sosirea împărăţiei lui Dumnezeu. Nu ştiu cum, dar neglijasem să iau în serios faptul că împărăţia lui Dumnezeu este învăţătura centrală a lui Isus. El şi-a început lucrarea pămîntească cu declaraţia referitoare la sosirea împărăţiei,[4] şi şi-a sfîrşit-o „vorbind despre lucrurile referitoare la împărăţia lui Dumnezeu.“[5] El a descris această învăţătură drept scopul Său final: „Trebuie să vestesc împărăţia lui Dumnezeu şi altor cetăţi, căci *pentru asta am fost trimis*.“[6]

Nu mai încape îndoială că împărăţia lui Dumnezeu s-a aflat în centrul lucrării lui Dumnezeu, dar din felul cum a descris-o se putea înţelege că aceasta exista atunci şi există acum, spre deosebire de ceva care urmează să sosească la o dată ulterioară, într-un loc nedefinit. Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul nostru.[7]

Rugîndu-mă neîncetat să primesc înţelepciune, treptat-treptat, mi-am dat seama, după săptămîni, luni şi ani de studiu, că Isus a descris foarte precis modul de funcţionare a acestei împărăţii. Şi Isus nu s-a pierdut în teorii, ci a expus principii concrete, de o profunzime atît de mare încît am putea să le considerăm drept legi, chiar cu riscul de a-i ofensa pe unii care se strîmbă la simpla menţionare a cuvîntului lege. Isus a afirmat cît se poate de limpede: „Dacă veţi proceda aşa, se va întîmpla următorul lucru.“ Iar prin faptul că nu a adăugat nici o delimitare de timp, loc sau naţionalitate, ur-

mează că aceste principii au caracter de legi în sensul legilor naturale stabilite de Dumnezeu — cum ar fi cele care stau la baza mişcării, gravităţii sau sunetului. Ele, pur şi simplu, funcţionează.

Aşezat comod în fotoliul meu spaţios din sufragerie, am petrecut multe dimineţi cercetînd atent o mulţime de versete din Scriptură, rugîndu-mă, meditînd şi făcînd însemnări, pînă cînd am descoperit, unul cîte unul, aceste principii capitale. Dar, lucru la fel de important, le-am şi pus în aplicare, în viaţa personală, în cea a familiei, precum şi a misiunii *Christian Broadcasting Network*. Nu mă interesau chestiunile abstracte, ci doream să văd dacă principiile respective dau rezultate.

Ei bine, ele au dat şi vor da rezultate! Ele, şi numai ele, pot opri alunecarea lumii pe panta anarhiei şi a dictaturii. Ele sînt cele care ne oferă cea de-a treia alternativă.

---

[1]Vezi Matei 15.13.
[2]Matei 3.2.
[3]Matei 26.46.
[4]Matei 4.17.
[5]Fapte 1.3.
[6]Luca 4.43.
[7]Luca 17.21.

PARTEA I
DOUĂ DOMENII

UNU

LUMEA VIZIBILĂ

Conform revistelor *Newsweek* şi *Time*, lumea e într-o criză.

Securea a fost deja aşezată la rădăcina pomilor.[1] Aşa se exprimă Biblia cu privire la o situaţie similară.

Este vorba de unul şi acelaşi fenomen, descris din puncte de vedere diferite. Lumea a ajuns în faza în care la tot pasul e pîndită de dezastru. Toate par să se deterioreze şi viitorul nu ne rezervă decît imagini şi mai sumbre.

Cuvintele cheie prin care putem defini jalnica stare de lucruri în care ne aflăm sînt următoarele: economia, apărarea, energia, criminalitatea, pauperitatea, morala, educaţia, foamea şi poluarea. Despre fiecare din ele s-au scris tomuri întregi. Pe fiecare le caracterizează un element comun: deznădejdea. Arcul marelui ceasornic cosmic pare să se fi destrîns de tot.

Pretutindeni în jurul nostru vedem „frica din pumnul de ţărînă", descrisă de Eliot în versurile cu omul îngrozit ce priveşte

> O grămadă de icoane sparte, bătute de soare,
> Şi pomul mort, care nu mai dă umbră, greierele
> ce nu încetează să cînte,
> Iar din piatra arsă nu se mai aude nici o picătură
> de apă.[2]

În disperarea noastră, căutăm soluţii pentru probleme ce ne depăşesc. Guvernele noastre sînt pe marginea prăpastiei; situaţia finanţelor e haotică, atmosfera ne e poluată iar numărul concetăţenilor noştri a crescut atît de mult încît milioane de oameni mor de foame. Frica domneşte peste tot.

Nu este prea greu să înţelegem condiţia în care ne aflăm şi scopul lucrării de faţă nu este acela de a epuiza subiectul crizei actuale, ci

mai degrabă de a căuta remedii sigure prin care ea poate fi rezolvată. Dar pentru a înţelege natura cuprinzătoare a acestor remedii, va trebui să petrecem cîteva minute definind scena lumii vizibile. Pentru asta e nevoie să urmărim doar cîteva din firele laţului pe care călăul e gata să ni-l înfăşoare de gît, şi anume vom începe cu cea mai apropiată de noi şi mai distrugătoare dintre forţe: ameninţarea distrugerii totale a planetei printr-un holocaust nuclear.

Epoca terorii

Să ne întoarcem la anul 1940. Trei fizicieni — Enrico Fermi, Leo Szilard şi Eugene Wigner — lucrînd în condiţii rudimentare, într-un laborator înjghebat pe un fost teren de handbal, sub tribuna mare a Universităţii din Chicago, au dezagregat atomul, confirmînd astfel în practică formula teoretică a lui Albert Einstein: $E = MC^2$. Dezagregarea respectivă, numită şi fisiune, a provocat o înmulţire a energiei de ordinul a şase milioane la unu.

Părea că, în sfîrşit, omul a asigurat omenirii, în perpetuitate, o sursă ieftină şi abundentă de energie. Mijeau zorile unei noi revoluţii industriale. Se spera că descoperirea aceasta va pune capăt tuturor disputelor teritoriale. Războaiele aveau să înceteze. Săracilor avea să li se asigure căldură, adăpost şi hrană îndestulătoare. Nici o naţiune nu avea să mai cunoască sărăcia şi lipsurile.

Cu totul alta e imaginea consemnată de istorie pentru perioada respectivă. Opera acelor trei oameni cu profunde convingeri religioase a cunoscut o evoluţie neaşteptată, dînd naştere unei perioade de teroare, şi nu de belşug. Mai întîi a fost Hiroşima, apoi Nagasaki.

Dar asta n-a fost decît începutul. Fizicienii au trecut numaidecît la perfecţionarea fisiunii nucleare, prin care s-a degajat o energie de cincizeci de milioane la unu. Prin utilizarea hidrogenului, un element întîlnit din abundenţă în natură, de pildă, în apele mărilor, noul proces tehnologic promitea să devină sursa ideală de energie a

mileniului. Dintr-odată dispărea tema epuizării rezervelor de combustibili fosilizaţi, se punea capăt poluării aerului şi se desfiinţa cartelul petrolier OPEC, cu bogăţiile sale fabuloase, se rezolva problema sărăciei cronice a ţărilor din Lumea a treia.

Din păcate, mult-sperata utopie nu s-a materializat, ci, în locul ei ne-am trezit cu bombe cu hidrogen cu o capacitate de distrugere egală cu aceea a milioane de tone de trinitrotoluen. Naţiunile numite supraputeri au acumulat în anii cincizeci şi şaizeci arsenale capabile să distrugă orice formă de viaţă pe planeta noastră. Între Statele Unite şi Uniunea Sovietică s-a creat un echilibru de teroare, purtînd terifiantul acronim MAD — Mutual Assured Destruction (în româneşte: distrugere reciprocă asigurată. „Mad" înseamnă în engleză nebun, n.tr.).

Au venit apoi anii şaptezeci. Statele Unite, obosite de pe urma conflictului din sud-estul Asiei, au început să-şi desfiinţeze unele instalaţii militare, în acelaşi timp întîrziind producerea unor sisteme armate corespunzătoare ultimelor descoperiri tehnologice. Între timp, Uniunea Sovietică şi-a împins şubreda economie pînă aproape de punctul catastrofal, în efortul de a construi cele mai înfricoşătoare arme create vreodată de o naţiune în timp de pace.

Şi astfel omenirea anilor optzeci e confruntată cu un dezechilibru al terorii, ce înclină să cadă în mîinile unei dictaturi malefice cu vădite intenţii de dominaţie mondială.

La toate acestea se adaugă pericolul creat de slăbiciunile interne ce macină Uniunea Sovietică. Economia ei se destramă. Cetăţenii ei declară pe faţă că marxismul a dat faliment. Puterea e în mîna unor gerontocraţi. Pe scurt, comunismul nu pare să mai funcţioneze.

Există în Occident o părere, la care subscriu foarte mulţi oameni, potrivit căreia greutăţile aparent insurmontabile prin care trece Uniunea Sovietică ar putea, la un moment dat, să-i determine pe falimentarii conducători sovietici să se aventureze într-o acţiune militară nesăbuită, doar cu scopul de a le asigura rămînerea la putere.

Ţinînd cont de această părere, la care se adaugă incontestabila

forţă militară sovietică, împreună cu vulnerabilitatea guvernelor care deţin controlul asupra rezervelor de petrol din Orientul Mijlociu, se pare că nu mai lipseşte nici un element din scenariul declanşării celui de-al treilea război mondial.

Epoca terorii e astfel o denumire cît se poate de adecvată. Dar, aşa cum vom vedea, mai există o soluţie.

Lupta pentru energie

Strîns împletită cu epoca terorii se află preocuparea pentru cantităţi suficiente de combustibil necesare nevoilor tot mai mari de energie ale planetei. Nevoia aceasta de surse de energie e aproape la fel de rău prevestitoare ca pericolul nuclear, în ciuda înşelătoarelor fluctuaţii pe termen scurt în volumul de carburanţi generate de legea cererii şi a ofertei.

În anul 1950 populaţia lumii era de 2,51 miliarde de oameni. Pînă în 1980 ea s-a ridicat la 4,41 miliarde. Concomitent cu această explozie a populaţiei, a crescut imens şi cererea de produse de tot felul, de la cele alimentare pînă la cele industriale.

Dar nici una din ele nu a depăşit cererea de energie. În 1950 consumul mondial de cărbune era cifrat la 2,66 miliarde de tone. În 1980 a atins cifra de 9,5 *miliarde* de tone.

În timp ce populaţia lumii în ultimii treizeci de ani doar s-a dublat, consumul de energie s-a triplat. Asta pentru că am pierdut orice măsură în întrebuinţarea mecanismelor consumatoare de combustil.

Această incredibilă dezvoltare ne-a pus în faţă un adevăr simplu, la începutul deceniului al optulea: Planeta Pămînt nu conţine suficiente resurse nereînnoibile şi reînnoibile de energie, pentru a asigura, pe timp nelimitat, nevoile de bază şi aspiraţiile tot mai mari ale unei populaţii mondiale aflate în continuă creştere.

E limpede că dacă nu vom face drastice reduceri de consum, vom fi confruntaţi cu următoarele perspective sumbre:

—Posesorii surselor de energie grabnic epuizabile vor stoarce de la consumatori preţuri tot mai mari. Curentul acesta va rămîne constant, chiar atunci cînd anumite condiţii de moment vor cauza o temporară scădere a preţurilor, dînd lumii un fals sentiment de siguranţă. Dacă actualele tendinţe continuă să se manifeste, costul energiei va pune poveri atît de mari asupra industriei globului şi a pieţelor sale financiare încît introducerea în circulaţie a unor sume tot mai mari de bani va atinge proporţii îngrijorătoare, ceea ce va putea declanşa izbucnirea unei inflaţii galopante, ducînd, la rîndul ei, la o prăbuşire a sistemelor bancare mondiale.

—Pentru a-şi asigura menţinerea unui mod de viaţă bazat pe consumul ridicat de energie, ţările dezvoltate s-ar putea să recurgă la uzul forţei militare, pentru a proteja resursele epuizabile de energie. În cele din urmă, un atare scenariu face probabilă şi posibilă confruntarea dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică, cu toate riscurile unui război nuclear ce decurg de aici, precum şi pericolul capitulării în faţa acţiunii de intimidare.

—Pe măsură ce costul importului de energie va creşte, ţările dezvoltate vor da tot mai mult semne de încordare, în încercarea lor de a menţine un echilibru comercial. În acest context, aproape sigur se vor lua drastice măsuri financiare, printre care unele punitive, generînd astfel sporite tensiuni pe plan militar global.

—Prognoza este şi mai deprimantă pentru naţiunile aflate în curs de dezvoltare. Acestea nu au bani suficienţi pentru a cumpăra alte cantităţi de petrol, deoarece rezervele de valută se epuizează pentru plata dobînzilor acumulate de uriaşele lor datorii externe. Multe din aceste ţări sînt deja în pragul falimentului. Orice eşec al oricăreia dintre aceste naţiuni poate cauza suferinţe pe plan intern şi haos economic pe plan extern. Ba mai mult, s-ar putea declanşa un crah bancar mondial, dacă Statele Unite nu ar interveni să scoată din încurcătură ţara respectivă.

—Marile oraşe americane prezintă un pericol unic, cu profunde implicaţii, creat în cea mai mare parte de consumul ridicat de energie şi costul tot mai mare al acesteia. Uriaşele clădiri cu mii şi mii

de birouri, renumitele centre comerciale şi blocurile din New York, Detroit, Chicago, Cleveland, Boston, Philadelphia şi alte metropole nord-americane sînt toate consumatoare nepotolite de energie. La acestea se adaugă cheltuielile uriaşe de întreţinere a acestor edificii. Îngreunînd şi mai tare această povară financiară aproape insuportabilă este faptul că sistemele de întreţinere a acestor oraşe — reţelele de canalizare, de apă şi electrificare de la subsolul oraşelor, plus drumurile, podurile şi alte instalaţii de la suprafaţă — şi-au depăşit de mult termenul anticipat de folosinţă. Conducerea acestor oraşe nu deţine fondurile necesare reparării sau înlocuirii acestor sisteme cu altele noi. Astfel, la sol şi la subsol se aude ticăitul bombelor cu acţiune întîrziată. De îndată ce vor începe să explodeze aceste bombe, oraşele vor fi îngenunchiate. Consecinţele sociale şi economice ale unui asemenea deznodămînt pe plan naţional şi internaţional sînt pur şi simplu zguduitoare.

—Folosirea nejudicioasă a unor surse de energie primejdioase, insuficient verificate, datorită diminuării rapide a surselor tradiţionale ar putea pune lumea în faţa unei neîngăduite deteriorări a mediului înconjurător, cu consecinţe pentru toate formele de viaţă. Pe de altă parte, impunerea prea multor restricţii asupra exploatării zăcămintelor naturale ar duce la înăbuşirea spiritului creator necesar în găsirea unor soluţii de rezolvare a deficitului de energie. E o dilemă care va genera multe discuţii aprinse.

—Refuzul sau neputinţa fabricanţilor de automobile de a se acomoda la problemele actuale create de criza globală a energiei au afectat grav o mare parte a industriei americane, ameninţînd şi alte sectoare ale economiei cu efecte nedorite. La începutul anilor 80, producătorii externi de automobile, în frunte cu Japonia, deja au acaparat 28% din totalul vînzărilor auto în America. De fapt, multe industrii americane majore au fost foarte şubrezite datorită concurenţei pieţelor străine şi metodelor comerciale practicate de acestea. Urmarea: creşterea nemulţumirii şi mîniei.

Lupta pentru asigurarea surselor de energie şi multiplele ramificaţii pe care le ia aceasta au împins lumea spre pericolul unor imi-

nente tulburări. E de ajuns să izbucnească cel mai mic conflict pentru ca să se nască imediat pericolul unei conflagraţii mondiale.

Vom vedea însă că există alternative.

Dezastrul economic

Ocupîndu-ne acum de un subiect înrudit, aflăm că naţiunile subdezvoltate datorau în anul 1981 peste 500 de miliarde de dolari băncilor şi naţiunilor dezvoltate ale lumii. Dobînda anuală acumulată pentru aceste datorii s-a ridicat la 100 de miliarde de dolari, adică peste 35 de miliarde de dolari mai mult decît suma totală datorată de ţările respective cu numai opt ani în urmă. Realitatea tristă e că aceste popoare sînt obligate acum să împrumute încontinuu doar pentru a fi la curent cu plata dobînzilor. Unele din împrumuturi au fost re-eşalonate, pentru ca naţiunile în cauză să nu apară în scripte ca fiind deja falimentare.

În această perioadă, Polonia a fost mereu prezentă pe paginile ziarelor şi ale revistelor şi în buletinele de ştiri ale lumii, în timp ce locuitorii ei au trebuit să îndure suferinţele inerente eliberării lor de sub jugul oprimării sovietice. Starea dezastruoasă în care se află economia acelei ţări e reprezentativă pentru multe alte ţări ale lumii. În 1982 Polonia datora 24 de miliarde de dolari din totalul de 89 de miliarde datorat occidentului de către Rusia şi ţările blocului răsăritean. Măcinată în continuare de frămîntări, ea nu poate nici acum să-şi plătească datoriile şi va trebui negreşit să facă alte împrumuturi.

Întrucît atîtea alte ţări se află în condiţia Poloniei, următorul scenariu pare acum aproape sigur:

Un ministru de finanţe din Zair sau din Turcia sau din Germania de Est, profund emoţionat, va sta într-o încăpere din Elveţia sau Germania sau Franţa şi i se va spune de către distinşii bancheri ai acelei ţări că, întrucît împrumuturile pe care le-a făcut ţara sa nu au fost plătite, ei nu-i mai pot acorda alte împrumuturi, din lipsă de

fonduri. De îndată ce răsuflă ştirea respectivă, şiretul ministru de finanţe dintr-o ţară bogată în zăcăminte de petrol ca Abu Dhabi, Kuwait, Arabia Saudită, Iraq sau Libia ar putea, fără prea multă publicitate, să retragă depunerile ţării sale de la băncile respective. Cînd se răspîndeşte ştirea acestor retrageri, ceilalţi depunători se vor năpusti disperaţi să-şi retragă şi ei fondurile depuse, slăbind iremediabil acele bănci.

Astfel peste noapte instituţii majore s-ar putea prăbuşi ca un joc de domino. Certificate de depunere în euro-dolari ar putea fi complet ruinate, împreună cu alte certificate interne. Pieţe bancare cu mare circulaţie şi-ar putea pierde toate bunurile bancare. Curînd guvernul ar trebui să impună o îngheţare a retragerilor de depuneri de la toate băncile ţării respective pentru a împiedica prăbuşirea întregului sistem bancar. Obligaţiunile, acţiunile, aurul, argintul şi bijuteriile ar cădea imediat ca nişte pietre. Comerţul şi toate schimburile comerciale ar putea astfel înceta dintr-odată.

Numai un efort multi-naţional de a tipări cel puţin un trilion de dolari ar putea preveni un dezastru fiscal. Dar o asemenea acţiune salvatoare nu ar face altceva decît să accelereze creşterea unei inflaţii galopante ca cea din Germania interbelică, urmată de un şi mai groaznic crah.

În perioada 1974-75 economia lumii s-a clătinat şi numeroase bănci şi instituţii de bunuri imobiliare au dat faliment. Dar sistemul în totalitatea lui a supravieţuit. În 1980 s-a produs un alt cutremur financiar. De data asta crahul argintului a dus la o pierdere de 300 de miliarde de dolari pe piaţa obligaţiunilor. Multe instituţii financiare au devenit, practic, insolvente, pe măsură ce valoarea de piaţă a tuturor obligaţiunilor şi a ipotecilor deţinute de ele au scăzut vertiginos în urma urcării ratei dobînzilor pînă la 21 de procente. O bancă dintre cele mai mari a dat atunci faliment iar compania producătoare de automobile Chrysler a trebuit să fie trecută în grija statului, pentru a se evita prăbuşirea ei, dar în genere sistemul ca atare a supravieţuit.

În prezent se pare că se adună forţele declanşării unui nou cu-

tremur financiar, deoarece, spre deosebire de criza din anii 1974-76, băncile nu şi-au mai refăcut acum lichiditatea şi n-au reuşit să clădească o listă suficient de mare de bunuri. Alte întreprinderi nebancare sînt şi ele lipsite de lichiditate şi supraextinse datorită împrumuturilor pe termen scurt făcute în speranţa scăderii ratei dobînzilor.

În plus, guvernul Statelor Unite continuă să se împrumute, pentru a putea acoperi deficitul din bugetul său. Inflaţia, deşi pentru moment a scăzut, rămîne totuşi destul de ridicată. Ea pare să se fi cuibărit la toate nivelele economiei. În realitate, nu asistăm la o scădere a preţurilor, ci doar la un ritm mai lent al creşterilor lor.

Se ridică, inevitabil, o serie de întrebări. Se îndreaptă oare principalele instituţii comerciale şi financiare precum şi multe persoane individuale spre un faliment sigur? Iar dacă răspunsul e afirmativ, atunci va declanşa acesta scenariul descris mai sus?

După cum vom vedea însă, există alternative.

O deteriorare rapidă a moralei

Pe măsură ce ne apropiem de sfîrşitul anilor optzeci, nimic nu ilustrează mai bine prăbuşirea economică a lumii decît deteriorarea paralelă a omului pe plan intern şi moral. Se simte în aer izul de netăgăduit al acelui spirit numit de Biblie anticristic. E acelaşi care a fost prezent la turnul Babel, la Sodoma şi la Gomora. Acelaşi care a fost prezent şi la Revoluţia Franceză şi în Germania Nazistă. Şi e prezent astăzi în Europa şi în Statele Unite ale Americii.

Nu pot fi ignorate semnele acestui spirit, care ies la iveală cam în felul următor: O minoritate semnificativă, apoi practic o majoritate a membrilor unei societăţi încep să se dezbare de înfrînările impuse asupra lor de legea scrisă, apoi de cele ale normelor morale comun acceptate, apoi se dezbară chiar de religie şi, în cele din urmă, de Însuşi Dumnezeu.

Pe măsură ce această răzvrătire ia proporţii, susţinătorii ei devin tot mai obraznici. Practici considerate odinioară ruşinoase ori neîngăduite se manifestă acum deschis în societate. Curînd practicanţii lor devin agresivi, militanţi. De îndată ce cade o normă a societăţii, alta devine ţinta atacurilor lor necruţătoare. Instituţii venerabile se prăbuşesc în ruine, pentru ca, în cele din urmă, mult trîmbiţata luptă „pentru libertate de exprimare" să devină, nici mai mult nici mai puţin, decît un război total împotriva drepturilor celor care aderă în continuare la morala tradiţională. Aceştia ajung să fie urîţi, batjocoriţi, izolaţi şi apoi persecutaţi.

Onoarea, decenţa, cinstea, stăpînirea de sine, înfrînarea sexuală, valorile familiale şi spiritul de sacrificiu sînt înlocuite cu îmbuibare, senzualitate, practici sexuale bizare, cruzime, desfrînare, necinste, delicvenţă, beţie, euforie produsă de droguri, fraudă, risipă, degradarea normelor morale şi creşterea galopantă a inflaţiei.

Atunci oamenii caută cu disperare o zeitate care să le personifice şi să le permită să pună în aplicare cele mai josnice dorinţe ale lor. La Babel a fost un turn, adică încercarea omului de a se proslăvi pe sine. În culturile antice din bazinul Mediteranei, ca cele din Sodoma şi Gomora, a fost un zeu sau o zeiţă a sexului. În Franţa a fost zeiţa raţiunii; în Germania a fost Hitler şi partidul lui nazist; în Europa zilelor noastre, dar mai ales în America, este zeul guvernului central, sub oblăduirea religiei umanismului secular.

Tiparul e întotdeauna acelaşi. Aceleaşi sînt şi rezultatele. Nici o societate care a căzut în ghiarele spiritului lui Anticrist nu a supravieţuit. Mai întîi vine o perioadă de fărădelege şi aproape totală anarhie, apoi urmează prăbuşirea economică, urmată de domnia terorii. Îşi face apoi apariţia un dictator crunt, care pradă societatea fără milă, ridicîndu-se pe sine tot mai sus; el visează să-şi întemeieze un imperiu mondial şi astfel se aruncă cu totul în război. În cele din urmă vin înfrîngerea şi prăbuşirea.

În unele cazuri Dumnezeu intervine direct pentru a distruge societatea anticristică, înainte ca aceasta să-şi dezvolte întreg

potenţialul nociv. În alte cazuri, societatea respectivă se auto-distruge. Uneori o naţiune neprihănită intră în acţiune. În altele sarcina respectivă e executată de nişte barbari mai puternici. Dar întotdeauna asistăm la nimicire.

În Statele Unite, se pot defini cîteva curente, de altfel prezente şi în alte ţări:

—Aşa numitul sistem de „crimă-organizată" este industria cea mai mare din întreaga ţară. Cu venituri brute de 150 de miliarde de dolari, încasările obţinute din afaceri necinstite şi infracţiuni eclipsează veniturile combinate ale industriei petroliere şi a automobilelor, creînd o acumulare de forţă şi influenţă care compromite şi corupe esenţa societăţii. De pildă, impactul vînzării şi consumării de droguri ilicite este îngrijorător de mare. În 1981 vînzările de cocaină au atins cifra de 35 miliarde dolari iar cele de marihuana au depăşit 24 de miliarde, stabilind faptul că americanii au cheltuit mai mult pe aceste două droguri decît suma totală de contribuţii benevole la societăţi de binefacere, sau pentru promovarea educaţiei şi a religiei.

—Revoluţia sexuală s-a furişat ca un şarpe în şcolile noastre, în familiile noastre şi peste tot în societate. Normele tradiţionale privitoare la nuditate, destrăbălare, adulter, homosexualitate, incest şi sado-masochism sînt de mult timp încoace ţinta atacurilor furibunde ale celor care nu pot să se mai împace cu ele şi astfel multe din aceste norme au fost deja abandonate. Cei din învăţămînt, după ce s-au lăsat ei înşişi amăgiţi de principiile umanismului, oferă acum elevilor şi studenţilor o educaţie sexuală din care lipseşte cu desăvîrşire morala; unele din aceste cursuri par să promoveze pe faţă masturbaţia, relaţiile sexuale premaritale şi homosexualitatea. Filmele, programele de televiziune şi presa în general toarnă cu nemiluita în căminele şi în comunităţile noastre posibilităţi total necenzurate şi neîngrădite de gratificare sexuală.

—Din acest hedonism fără nici o limită s-a născut permisiunea de a minimaliza efectele incomode ale plăcerilor sexuale. Curtea Supremă a Statelor Unite a decretat că ceea ce rezultă în urma re-

laţiilor sexuale dintre două fiinţe umane nu este în sine o persoană şi, prin urmare, poate fi distrus în primele trei luni ale sarcinii. Şi astfel a început, prin avort, procesul uciderii copiilor încă nenăscuţi în număr de 1,2 milioane pe an.

—În acelaşi timp, viaţa familiei a fost supusă şi ea atacurilor. În deceniul al şaptelea, numărul de cupluri care trăiau împreună fără să fie căsătorite s-a dublat iar divorţurile au atins rata de 1 la fiecare două căsătorii. Datele acestea nu pot calcula însă suferinţa copiilor prinşi între cei doi părinţi despărţiţi, cu mărirea alarmantă a sinuciderilor copiilor mai mari şi mai mici, care nu mai pot face faţă traumaticei dezrădăcinări şi disperării rezultate în urma divorţului.

—Morala din domeniul finanţelor a fost şi ea coruptă, pe măsură ce guvernul, exaltat de filozofia umanistă, a devenit zeu şi furnizor al populaţiei. În anul 1941 populaţia Statelor Unite era de 133,7 milioane; cheltuielile guvernului se cifrau la 13,6 milioane de dolari. În următorii patruzeci de ani populaţia a crescut cu 72%, ridicîndu-se la 229,3 milioane de locuitori; cheltuielile federale însă au crescut cu 4 762 de procente, adică 661,2 miliarde. Deja am început să culegem roadele nefaste ale acestei uriaşe disproporţii: înglodarea guvernului federal în datorii ce depăşesc suma de 1 triliard de dolari, creşterea neîncetată a inflaţiei, periclitarea economiei naţionale şi mondiale.

—Pe măsură ce orice urmă de stăpînire de sine şi consideraţie faţă de Dumnezeu dispare cu repeziciune sub atacurile umanismului secular, se conturează noi norme juridice. Judecătorii sînt tot mai puţin înclinaţi să emită hotărîri bazate pe Biblie, pe Constituţie sau pe normele dreptului natural, ori de cîte ori se iveşte o soluţie comodă din punct de vedere sociologic sau care reflectă concepţia majorităţii elitei aflate la cîrma societăţii. După cum s-a exprimat Judecătorul Charles Evans Hughes la începutul acestui secol: „Constituţia este ceea ce spun judecătorii că este", subliniind prin aceasta un nou curent în care guvernul, bazat pe opiniile oamenilor, tinde să înlocuiască guvernarea întemeiată pe domnia

legilor. Şi astfel fărădelegea s-a răspîndit neîngrădită.

Dar, aşa cum vom vedea, există un remediu.

Revolta împotriva lui Dumnezeu

La baza tututor curentelor analizate de noi ca elemente integrale ce contribuie la adîncirea crizei ce stă să se abată asupra lumii — şi nu am analizat decît vreo cîteva din acestea — se află unul care le depăşeşte pe toate. Este vorba de nesocotirea tot mai mare a Creatorului lumii.

În primii ani ai veacului nostru, o falsă concepţie asupra realităţii a început să prindă rădăcini în America. Deşi nu a ajuns să fie cunoscut imediat, umanismul s-a răspîndit în toate aspectele vieţii, devenind concepţia filozofică predominantă a perioadei celui de-al doilea război mondial. Astăzi milioane de oameni îl îmbrăţişează pe faţă şi multe alte milioane se lasă antrenaţi de influenţa lui.

Filozoful şi teologul creştin Francis A. Shaeffer a descris influenţa umanismului în termenii următori:

. . . concepţia umanistă asupra lumii cuprinde multe mii de aderenţi şi deţine la ora actuală controlul asupra consensului societăţii, a unei bune părţi din mediile de informare publică, dictînd în cea mai mare parte conţinutul educaţiei predate în şcolile noastre şi natura legilor arbitrare emise de diversele sectoare ale guvernului.

Termenul de umanism, folosit în acest sens mai larg, mai răspîndit, înseamnă Omul avîndu-şi originea în sine şi fiind lipsit de orice cunoştinţă în afară de cea pe care o poate descoperi el însuşi şi neacceptînd vreo altă normă decît cea creată de el însuşi. Potrivit acestei concepţii, Omul e măsura tuturor lucrurilor, cum s-a exprimat şi Iluminismul.

. . . Întrucît concepţia [umaniştilor] despre Om este greşită, greşită este şi concepţia lor despre societate şi despre lege, deoarece nu are o bază suficientă nici pentru societate, nici pentru lege.

Ei au redus Omul la un nivel şi mai scăzut decît mărginirea sa naturală, concepîndu-l doar ca pe un aranjament complex de molecule, a cărui complexitate e creată prin simpla acţiune a şansei oarbe. În loc să-l vadă ca pe ceva măreţ, ca pe o

fiinţă semnificativă chiar în păcatul ei, Omul e caracterizat de ei ca fiind, în esenţă, doar un animal cu un intrinsec simţ de concurenţă, lipsit de orice alt principiu fundamental de funcţionare decît acela de selecţie naturală, declanşată de lupta celor mai tari şi mai înzestraţi de a ajunge în vîrful [piramidei]. Or, ei văd Omul ca acţionînd în felul acesta atît la nivel individual, cît şi colectiv, ca societate.[3]

Astfel pentru un număr foarte mare de oameni Dumnezeu a fost exclus din viaţa şi activitatea lor, în locul Lui fiind aşezat omul. Toate lucrurile există acum pentru om şi plăcerea sa.

În cadrul unui dialog dintre biserică şi stat, organizat în 1981 de către *Virginia Council of Churches* (Consiliul bisericesc al statului Virginia, n.tr.), un profesor de studii umaniste a rezumat foarte succint direcţia în care se îndreaptă conducătorii americani din zilele noastre: „Noi trebuie să ne descătuşăm de tirania conceptului potrivit căruia Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Trebuie să fim eliberaţi de tirania gîndirii provenite de la Martin Luther, John Calvin, Zwingli şi John Knox."

El a respins Biblia ca un îndrumar autentic de credinţă şi conduită, aruncînd la coş, împreună cu ea, şi milenare adevăruri ca păcătoşenia omului, doctrina răsplăţii eterne şi a îndreptăţirii prin credinţa în Isus Cristos, precum şi necesitatea trăirii unei vieţi sfinte, plăcute lui Dumnezeu. Asemenea recomandări şocante pot fi înţelese doar în contextul lucrărilor: *Manifestul umanist I* şi *II* (apărute în 1933 şi 1937), care neagă „existenţa unui Dumnezeu supranatural, ce aude şi ascultă rugăciunea."

De îndată ce au fost înlăturate toate normele şi criteriile de comparaţie, mai întîi societatea s-a relaxat, apoi s-a repezit spre tot ce era mai puternic în hedonism şi nihilism, oamenii ajungînd tot mai mult să facă „fiecare ce doreşte".

„Dacă te simţi bine, fă-o!" este sfatul pe care par să-l dea toţi, de la părinţi pînă la psihologi. Asta — susţin ei — înseamnă libertatea.

Între timp, aşa cum am văzut, nimic nu mai funcţionează. Organismul e şubrezit de nenumărate boli, care lovesc oamenii încă din tinereţe. Creierul se uzează şi el. Niciodată nu am avut mai

multe cazuri de crize nervoase; niciodată n-au existat atîtea sinucideri ca astăzi. Şcolile se duc pe rîpă; întreprinderile dau faliment; guvernul se clatină şi el.

Da, asistăm la eşecul umanismului şi al societăţii create de acesta, deşi puţini par să-şi dea seama de profunzimea acestui eşec. Cei mai mulţi văd doar simptomele, nu şi boala semnalată de ele.

Concluzii inevitabile

S-a răspîndit tot mai mult în ultimul timp teama ca nu cumva societatea — şi lumea în care trăim — să fi atins deja un grad iremediabil de stricăciune. Peste tot domneşte confuzia.

Uneori confuzia tinde să devină haos. După toate aparenţele, vom aluneca şi mai adînc în acest haos, în jungla anarhiei celor care propagă lozinci gălăgioase de genul: „Eu mi-am asigurat viitorul. Ce-mi pasă de ceilalţi?" sau „Ai grijă să-i aranjezi tu pe alţii înainte de a te aranja ei pe tine" sau „După mine potopul". Sau, în disperarea noastră, vom ceda în faţa unui dictator. Care alternativă o vom alege?

Nu are importanţă faptul că ambele filozofii principale ale materialismului s-au dovedit a fi corupte şi lipsite de eficacitate. Comunismul afirmă că materialismul este ţelul vieţii, dar că statul trebuie să-l stăpînească. Capitalismul se luptă şi el pentru materialism, care e în mîna cîtorva magnaţi. Ambele curente se îndreaptă spre dictatură, la nivel oligarhic sau individual.

În cele din urmă, după ce ambele sisteme au eşuat, va trebui ales un om puternic — numai că mai avem şi a treia opţiune.

Ce vom face?

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Matei 24:4-12

Ideea cheie: Frica domneşte în lumea vizibilă.

1. Pat Robertson subliniază următoarele: „Cuvintele cheie prin care putem defini jalnica stare de lucruri în care ne aflăm sînt: economia, apărarea, energia, criminalitatea, pauperitatea, morala, educaţia, foamea şi poluarea.“ Care este, după Pat, tema aflată la baza tuturor acestor domenii? _____ Descrieţi, pe scurt, un domeniu din viaţa comunităţii în care trăiţi, arătînd cum se oglindeşte sentimentul universal de deznădejde al planetei la nivel local.

2. Care va fi, conform cuvîntului profetic al lui Isus din Matei 24:4-12, trăsătura dominantă a vremurilor de pe urmă?

3. Enumeraţi cinci din firele laţului care, potrivit autorului, ne înconjoară la ora actuală capul.

   a.
   b.
   c.
   d.
   e.

Confruntarea cu problemele respective

1. „În loc de echilibru, omenirea anilor optzeci e confruntată cu un

dezechilibru al terorii, tinzînd să cadă în mîinile unei dictaturi malefice cu intenţii vădite de dominaţie mondială." Enumeraţi unu pînă la trei evenimente recente legate de înarmare, care să ilustreze afirmaţia autorului.

2. „Planeta Pămînt nu conţine suficiente resurse nereînnoibile şi reînnoibile de energie pentru a asigura, pe timp nelimitat, nevoile de bază şi aspiraţiile tot mai mari ale unei populaţii mondiale aflate în continuă creştere." Ce evenimente internaţionale ne-au prins în această cursă a consumului ridicat de energie?

3. „Se îndreaptă oare principalele instituţii comerciale şi financiare, precum şi multe persoane individuale spre un faliment sigur? Va declanşa oare aceasta scenariul apocaliptic descris mai sus?" Ce evenimente din lumea instituţiilor financiare de astăzi par să sublinieze veracitatea acestei afirmaţii?

4. „Nu pot fi ignorate semnele acestui spirit, care ies la iveală cam în felul următor: O minoritate semnificativă, apoi practic o majoritate a membrilor unei societăţi încep să se dezbare de înfrînările impuse asupra lor de legea scrisă, apoi de cele ale normelor morale comun acceptate, apoi se dezbară chiar de religie şi, în cele din urmă, de Însuşi Dumnezeu." Arătaţi cîteva din „semnele vremurilor" în sprijinul afirmaţiei de mai sus.

5. „Astfel pentru un număr foarte mare de oameni Dumnezeu a fost exclus din viaţa şi activitatea lor, în locul Lui fiind aşezat omul. Toate lucrurile există acum pentru om şi plăcerea sa." Care sînt cei doi paşi cheie care preced această stare de lucruri?

Transpunerea în practică

Dacă privim doar la lumea vizibilă, ne formăm o imagine foarte sumbră despre viitorul omenirii. Cauza aflată la rădăcina tuturor problemelor omenirii este respingerea tot mai mare a lui Dumnezeu de către oameni. Şi noi, în măsura în care mai reţinem vreo parte a vieţii noastre pentru folos propriu, refuzînd s-o predăm total în stăpînirea Domnului, contribuim la starea de dezordine a lumii. Pe măsură ce vă veţi cerceta viaţa în lumina acestei realităţi, rugaţi pe Duhul Sfînt să vă arate acea parte din fiinţa dumneavoastră pe care nu vreţi încă nici în ruptul capului s-o predaţi autorităţii Sale şi apoi rostiţi din toată inima o rugăciune de predare, chiar acum!

---

[1]Matei 3.10.

[2]Citat din „The Waste Land," (Pămînt pustiu) T.S. Eliot, 1922.

[3]Francis A. Schaeffer, *A Christian Manifesto*(Chicago: Crossway, 1981), pag. 24, 26.

DOI

LUMEA INVIZIBILĂ

Din fericire, o Voce se aude clar şi răspicat în mijlocul zarvei şi agitaţiei din zilele noastre, o voce care contrazice mărginirea noastră, limitarea şi restrîngerea de care avem parte. Ea spune: „Căutaţi mai întîi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra!"[1]

Evident acestea sînt cuvintele lui Isus, cu care a culminat învăţătura despre mîncare, îmbrăcăminte, adăpost şi toate „lucrurile" trebuincioase vieţii. Dumnezeu, Tatăl Lui ceresc, a fost şi este în stare să asigure, cu bucurie, toate cele necesare unui trai fericit şi reuşit aici pe planeta Pămînt, cu condiţia ca oamenii să-şi îndrepte atenţia acolo unde trebuie: spre împărăţia Sa.

Punctul subliniat de Isus a stabilit un fapt pe care lumea, în cea mai mare parte, l-a desconsiderat: anume faptul că o lume invizibilă stă la baza lumii noastre vizibile, înconjurînd-o şi pătrunzînd în toate aspectele ei. De fapt, lumea invizibilă controlează lumea vizibilă, deoarece este nemărginită şi neîngrădită — infinită!

Problema de care suferă lumea, şi mulţi creştini, nu constă doar în faptul că a refuzat să recunoască posibilitatea unei asemenea împărăţii, ci în eşecul ei de a înţelege că ea există *chiar acum*, nu într-un viitor îndepărtat, undeva într-un loc numit cer. Lucrul acesta e foarte ciudat, dacă ne gîndim că Isus şi-a petrecut, practic, tot timpul lucrării Sale pămînteşti spunîndu-le oamenilor că împărăţia lui Dumnezeu a sosit şi explicîndu-le cum funcţionează această împărăţie.

Din motive care depăşesc înţelegerea noastră, chiar şi noi creştinii am pierdut-o din vedere, în preocuparea noastră pentru vestea bună a mîntuirii, plinătatea Duhului Sfînt, părtăşia bisericii şi mileniul *viitor*. E ruşinos să constatăm cît de puţin ne-am ocupat de acest subiect, cînd o singură privire la grosul activităţii lui Isus ne va releva faptul

că mai tot ce a spus El s-a referit la „împărăţie". De pildă, prima Sa rostire din cadrul lucrării publice a fost, potrivit relatării lui Matei, următoarea: „Pocăiţi-vă căci împărăţia cerurilor este aproape".[2]

Fiecare din evanghelişti s-a exprimat în termeni similari: În esenţă, Isus a declarat: „Vremea a sosit. Împărăţia este aici iar Eu am venit să v-o deschid şi să vă arăt cum funcţionează."

Modelul Său ne aduce aminte de zilele imediat următoare ungerii lui Saul ca prim rege al Israelului, cînd profetul Samuel a trebuit să-i înveţe pe oameni cum trebuie să se desfăşoare lucrurile: „Samuel a făcut cunoscut poporului dreptul împărăţiei şi l-a scris într-o carte, pe care a pus-o înaintea Domnului . . ."[3] Isus a procedat în mare măsură la fel, învăţîndu-şi ucenicii „dreptul împărăţiei", dar lăsînd pe seama altora să-l aştearnă în scris.

Mulţi dintre noi descoperim acum acest plan central al Domnului nostru, înţelegînd că împărăţia lui Dumnezeu, deşi nevăzută, este totuşi reală şi puternică. Noi sîntem ca robul lui Elisei, care a ieşit din cort într-o dimineaţă şi a văzut trupele siriene gata să se năpustească asupra lor din toate părţile.

„Sîntem înconjuraţi!" a strigat el.

Dar Elisei, calm, L-a rugat pe Domnul să-i deschidă tînărului ochii şi acesta îndată a văzut lumea invizibilă. Care de foc, o oştire cerească de jur împrejurul lor, ocrotindu-l pe Elisei. După cum s-a exprimat profetul: „. . . cei ce sînt cu noi sînt mai numeroşi decît cei ce sînt cu ei".[4]

Da, împărăţia lui Dumnezeu este aici, acum. Iar mesajul Bibliei este că noi putem şi trebuie să privim din această lume vizibilă, care e mărginită, spre lumea invizibilă, care e nemărginită. Se cuvine să privim dintr-o lume plină de imposibilităţi spre una plină de posibilităţi.

Dacă credem Scriptura, nu e de ajuns să privim, ci trebuie să şi intrăm. Din această lume văzută trebuie să năzuim spre cea nevăzută, aducînd acea împărăţie secretă în cea vizibilă, prin intermediul principiilor ei — principii pe care ni le putem însuşi chiar acum.

În fapt, Isus a spus: „Iată cum este Împărăţia lui Dumnezeu! Aşa funcţionează ea. Dacă doriţi acest lucru, atunci faceţi asta . . .“ Mereu, mereu le-a vorbit în felul acesta.

Atît de reală este lumea invizibilă, încît atunci cînd Isus va veni pe pămînt a doua oară, lucrurile vor fi întoarse pe dos, printr-un proces de întoarcere pe cealaltă faţă, ca să ne exprimăm aşa, nevăzutul va deveni văzut. Împărăţia lui Dumnezeu şi supuşii ei vor ieşi la iveală, vor fi descoperiţi. După cum se exprimă Pavel în epistola sa către Romani: „. . . creaţia aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu“.[5] Potrivit traducerii lui J.B. Phillips, ea „geme şi suferă“, stînd în vîrful picioarelor şi aşteptînd cu înfrigurare acea descoperire.

Apostolii au avut o întrezărire a efectului de întoarcere pe dos, în timpul petrecut de ei cu Isus. Mai întîi, a fost acea afirmaţie a Domnului Isus care i-a contrariat pe cititorii Bibliei secole de-a rîndul: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea pînă nu vor vedea pe Fiul Omului venind în împărăţia Sa.“[6]

Un eveniment deosebit de minunat s-a petrecut şase zile mai tîrziu. Noi îl numim Schimbarea la faţă. Luîndu-i cu El pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan, Isus s-a suit pe un munte înalt.

Şi El S-a schimbat la faţă înaintea lor; faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele I s-au făcut albe ca lumina. Şi iată, li s-au arătat Moise şi Ilie, stînd de vorbă cu El. Şi, răspunzînd, Petru a zis lui Isus: „Doamne, ce bine e să fim aici! Dacă vrei, am să fac trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie.“ Pe cînd vorbea el încă, iată că un nor luminos i-a acoperit cu umbra lui. Şi din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea. De El să ascultaţi!“ Cînd au auzit ucenicii asta, au căzut cu faţa la pămînt, îngroziţi. Cînd şi-au ridicat ochii, n-au mai văzut pe nimeni, decît pe Isus.[7]

Domnul a devenit asemenea fulgerului, de un alb strălucitor şi ceea ce fusese invizibil în El a devenit vizibil. Partea dinăuntru a devenit partea dinafară. Legea (Moise) şi profeţii (Ilie) au fost împli-

nite iar Fiul Omului (Isus) a venit în chip vizibil în împărăţia Sa, cu putere şi slavă.

Ucenicilor li s-a dat o anticipare a ceea ce va fi împărăţia atunci cînd se va arăta. Dar ceea ce au văzut ei în acel moment sălăşluise întotdeauna în Isus. Chiar dacă fusese invizibil, nu fusese cu nimic mai puţin real sau puternic. Şi tocmai asta le-a spus Isus urmaşilor Lui să apuce atunci cînd i-a instruit să caute *mai întîi* împărăţia, pentru ca toate nevoile lor să poată astfel fi împlinite.

„Năzuiţi spre invizibil şi aplicaţi-l la vizibil", spunea El. „Căci toate lucrurile sînt posibile la Dumnezeu".[8]

Lumea nemărginită a lui Isus

Dumnezeu cel Atotputernic ne avertizase cu multe mii de ani înainte că, din pricina nechibzuinţei noastre, vom fi confruntaţi cu crize. Sîntem în faţa groaznicului pericol nuclear, a unei masive crize de energie, confruntaţi cu probleme economice nerezolvabile, cu o pustiitoare criză morală şi cu o serie de alte greutăţi insurmontabile. Dar Isus a explicat că noi sîntem mărginiţi în capacitatea noastră de a face faţă unor astfel de probleme numai datorită faptului că ne încăpăţînăm să trăim după normele unei lumi mărginite.

De fapt, El a spus: „Nu trebuie să rămîneţi în starea aceasta, căci în jurul vostru se află o lume nelimitată.

Voi sînteţi mărginiţi, dar ea e nemărginită.

Voi sînteţi muritori, dar ea e nemuritoare.

Voi sînteţi plini de imposibilităţi, dar ea e plină de posibilităţi."

Aceasta a fost lumea lui Isus, chiar pe cînd se afla El aici jos, ca om venit să trăiască pe acest pămînt finit. El a avut grijă să spună: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decît ceea ce vede pe Tatăl făcînd; şi tot ce face Tatăl face şi Fiul întocmai."[9]

Lumea invizibilă a Tatălui Său a fost lumea lui Isus în tot timpul încarnării Sale. Era o lume în care toate erau frumoase. Şi El s-a

întristat atunci cînd ucenicii Lui n-au reuşit să-I urmeze exemplul.

Odată, cînd se aflau în mijlocul Mării Galileii, traversînd-o cu barca, aşa cum le spusese Isus să facă, deodată o izbucnit o furtună şi misiunea lor a fost cît pe-aci să dea greş, deoarece mica ambarcaţiune a început să se umple cu apă, fiind gata să se scufunde. Ei s-au repezit să-l trezească pe Isus, care avea nevoie de odihna respectivă. Pe faţa Domnului se putea citi mirarea. Cum de n-au reuşit ei să facă faţă situaţiei? Nu au fost în stare să vadă dincolo de lumea vizibilă, în cea invizibilă, în care nu existau impedimente în calea misiunii Domnului?! Ei s-au lăsat mărginiţi de condiţiile acestei lumi.

Aşadar Isus s-a ridicat şi a vorbit furtunii, potolind-o. Apoi a pus o întrebare cam umilitoare: „De ce vă este frică, puţin credincioşilor?"[10]

Ei refuzaseră să facă apel la lumea posibilului, supărîndu-L pe Isus, care n-a putut să înţeleagă de ce aceia pe care-i iubea nu voiau să accepte adevărul spuselor Sale. Ne putem închipui frustrarea Lui cînd îi vede pe urmaşii Lui de azi cît sînt de neputincioşi în a învinge actuala lume vizibilă.

O lecţie importantă

Evanghelia după Marcu conţine una din cele mai condensate, dar şi cele mai cuprinzătoare învăţături despre puterea lumii invizibile în lumea vizibilă de azi. Deşi vom examina pasajul respectiv în detaliu mai tîrziu, atît de semnificativ este el pentru ca noi să putem înţelege de la început împărăţia, încît îl vom analiza parţial în acest punct.

Isus a stabilit cadrul învăţăturii atunci cînd, aflîndu-se cu ucenicii în drum spre templu, ca să se ocupe de farsa practicată de unii acolo, care numai închinare nu se mai putea numi, El s-a îndreptat spre un smochin înverzit, a căutat să vadă dacă are rod în el, şi, negăsind nici unul, a exclamat: „În veac să nu mai mănînce nimeni

rod din tine!"[11]

Trebuie să înţelegem imediat că Isus nu a fost aici capricios sau enervat. Nici nu şi-a pierdut răbdarea. Smochinul, aşa cum ne-o dovedeşte Biblia în multe pasaje din ea, simboliza Israelul în vremurile biblice; iar cînd El l-a blestemat, s-a adresat în chip simbolic sistemului religios care adesea dădea multe semne exterioare, dar era lipsit de rod în interior. Era un sistem ce practica schimbul de bani şi vînzarea de porumbei pentru jertfă înăuntrul zidurilor templului, dar nu le dădea oamenilor aproape nici o hrană pentru sufletele lor. El a blestemat şi practica respectivă, aşa cum ne arată Scriptura, scoţîndu-i afară pe schimbătorii de bani din incinta templului cu cuvintele: „Oare nu este scris: «Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate naţiunile»? Dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tîlhari."[12]

Nu, El nu s-a dat în vînt. Nu a făcut paradă. Ca şi cu toate celelalte lucruri din scurta Sa şedere pe acest pămînt, Domnul a folosit ocazia pentru a scoate la iveală un minunat adevăr, care, a doua zi dimineaţa, a prins contur deplin.

În drum spre Ierusalim, Isus cu ucenicii Lui au trecut pe lîngă un smochin care se uscase, în urma blestemului Său. Neputînd nici acum să priceapă lumea invizibilă, dar observîndu-i totuşi efectele, Petru a izbucnit: „Uite, smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat!"

Atunci a urmat cea mai simplă desfăşurare a celui mai adînc fenomen: „Şi Isus a răspuns zicîndu-le: «Aveţi credinţă în Dumnezeu!»"[13]

Aceste patru cuvinte au străbătut frontierele cerului, dezvăluind împărăţia invizibilă. *Aveţi credinţă în Dumnezeu!* Noi trebuie să credem din toată inima, să ne încredem pe de-a-ntregul în Dumnezeul cel Atotputernic. Trebuie să ştim că Cineva stă pe tronul universului, aşa cum a văzut Ioan în marea sa vedenie din Cartea Apocalipsa;[14] şi El are stăpînire deplină asupra a tot ceea ce se întîmplă, pînă în cel mai mic amănunt. Este fără egal în tot universul. Este atotputernic, atotştiitor şi omniprezent — singura fiinţă total liberă şi nestingherită din univers.

În timpul puternicei ei lucrări, Kathryn Kuhlman adesea spunea: „Cred uneori că sîntem prea familiari cu Dumnezeu." Şi avea dreptate. De multe ori se pare că încercăm să facem din El o jucărie mecanică, al cărei arc îl poţi trage ca să execute mişcarea dorită. Noi Îi cîntăm cîntece şi rostim tot felul de lucruri care tind să ştirbească suveranitatea Lui supremă. Ceea ce a vrut să sublinieze Kathryn a fost că Dumnezeu este Dumnezeu Atotputernic, Marele „Eu Sînt". El a creat soarele şi luna şi pămîntul şi sistemul solar. Dacă stai şi te gîndeşti, este cutremurător! Doar a rostit cuvintele: „Să fie lumină!"[15] şi puterea unui miliard de bombe cu hidrogen a intrat în acţiune, vuind de la un capăt la altul al sistemului solar. Distanţe şi cantităţi de energie inimaginabil de mari ilustrează cu prisosinţă adevărul potrivit căruia există o forţă în univers, care transcende orice imaginaţie a limitatei minţi omeneşti. Pavel apostolul a exprimat în cuvinte omeneşti acest lucru, deşi ele nu pot reda toată măreţia: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi . . ."[16]

Acesta este Dumnezeu! Şi Isus a spus: „Aveţi credinţă în El!" Atingeţi-L pe El, şi toate sînt cu putinţă!

Domnul ne vrea aliaţi cu Tatăl Său. Învăţăturile Sale arată limpede că totala credinţă şi încredere în Dumnezeu — în fiecare clipă din viaţă, cu fiecare suflare a noastră — vor produce în noi o unitate cu El. Noi trebuie să-L vedem, să gîndim împreună cu El, cum a făcut şi Isus, pentru ca să putem spune şi noi cu Isus că facem doar acele lucruri pe care Îl vedem pe Tatăl săvîrşindu-le. În felul acesta, vom ajunge în lumea invizibilă, chiar dacă mai trăim în cea vizibilă.

În episodul cu smochinul Isus a explicat, în continuare, un alt punct, de care ne vom ocupa mai detaliat în alt capitol, dar aici vreau doar să reflectăm puţin asupra lui:

„Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te şi aruncă-te în mare», şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea, vă spun că orice lucru veţi cere, cînd vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea."[17]

Pe scurt, Isus le-a spus ucenicilor Lui că dacă vor avea cu adevărat credinţă în Dumnezeu, crezînd în suveranitatea Sa absolută şi atotputernicia Sa, aliindu-se cu El, ei vor deveni participanţi la aceeaşi energie şi putere care au dominat la creaţie. Ei vor lucra, cum lucrează Dumnezeu; vor fi conlucrători cu El, ca să folosim cuvintele lui Pavel.[18]

Da, a spus Isus, există o lume invizibilă, dar noi nu numai c-o putem străbate cu privirea, ci o putem atinge, încă de aici, de pe acum. Dumnezeu lucrează şi vrea ca şi noi să lucrăm.

Principiile Împărăţiei

Ca unul care am fost educat şi înconjurat mai toată viaţa de creştini ce nu se preocupă prea mult de învăţăturile Domnului cu privire la realitatea împărăţiei aici şi acum, nu am reuşit să prind sensul acestei realităţi decît pe la mijlocul anilor şaptezeci. Şi eu mă mărginisem doar la vestea bună a mîntuirii şi la lucrarea Duhului Sfînt în viaţa credincioşilor — desigur, preocupări cît se poate de vrednice, dar lucrurile nu se opresc aici.

Pe la mijlocul deceniului amintit, am ajuns să am probleme în ce priveşte înţelegerea afirmaţiei lui Ioan Botezătorul că „împărăţia cerurilor este aproape".[19] Cum am spus, curînd mi-am dat seama că motivul pentru care spunea că împărăţia a venit deja pe pămînt era faptul că, evident, Isus Cristos se afla acolo.

Am meditat la acest adevăr multe săptămîni şi luni, cercetînd texte din Scriptură, rugîndu-mă să primesc înţelepciune şi stînd de vorbă cu vreo doi prieteni. Pe măsură ce-I ceream insistent Domnului înţelepciune, am început să-mi dau seama că există principii în împărăţie aşa cum le-a enunţat Isus Cristos şi că acestea sînt la fel de valabile pentru viaţa noastră cum sînt legile termodinamicii sau legea gravitaţiei. Legile fizice sînt imuabile şi curînd am văzut că legile împărăţiei sînt la fel de imuabile.

Cum putem stabili aceste principii? Ele se găsesc în Biblie. Cînd vedem o afirmaţie a lui Isus care nu are nici un calificativ referitor la timp sau la un destinatar, vom spune că am descoperit un adevăr universal. Cînd El foloseşte termeni cum ar fi „oricine" sau „orice", precum şi alte generalizări mari de genul acestora, trebuie să fim cu deosebită luare aminte, căci probabil că El enunţă un adevăr care se va aplica la fiecare situaţie, în fiecare colţ al pămîntului şi de fiecare ocazie.

Totul pare atît de simplu, şi chiar este. Nu orice cuvînt rostit de Domnul are aplicaţie directă la toată lumea; unele au o aplicaţie restrînsă. Dar altele nu cunosc nici o restricţie, fiind universale, de exemplu: „o casă dezbinată împotriva ei însăşi nu va putea rezista"[20].

De îndată ce am înţeles acest secret, vom realiza din nou că Biblia nu este o carte nepractică de teologie, ci una foarte practică, pentru viaţă, conţinînd un sistem de gîndire şi conduită care va garanta succesul. Or, acesta va fi un adevărat succes, o adevărată fericire, adevărată prosperitate, nu doar succesul trecător, care-ţi ia privirile, dar care nu durează decît o clipă, cu care lumea se mulţumeşte, de cele mai multe ori.

Nu e o exagerare să spunem că Biblia este un îndrumar pentru probleme legate de domeniul politic, de guvern, de afaceri, de familie şi de orice alte sectoare ale activităţii umane.

Pe paginile ei găsim o mulţime de asemenea principii minunate de conduită. Dar există cîteva principii majore, pe care le-aş numi „legi" ale împărăţiei. Acestea cuprind toate aspectele vieţii, adesea întrepătrunzîndu-se şi înlocuindu-se unul pe altul, dar niciodată contrazicîndu-se. Vom încerca să ne adîncim în aceste principii majore, care au capacitatea de a revoluţiona epoca şi lumea în care trăim. Ele ne oferă o alternativă în dilema cu care e confruntată lumea de azi.

Acum este timpul

Gîndiţi-vă, o clipă, la cuvintele ciudate rostite de Isus: „. . . căutaţi mai întîi împărăţia Lui şi neprihănirea Lui; şi toate aceste lucruri vi

se vor da pe deasupra."[21] Mulţi dintre noi avem mustrări de conştiinţă cînd citim aceste cuvinte, dar din motive greşite.

Noi spunem: „O, dacă aş putea să-mi impun să mă rog mai mult şi să citesc Biblia şi să merg la biserică în fiecare zi, atunci i-aş fi mai drag lui Dumnezeu şi El m-ar binecuvînta mai mult!"

Realitatea e că nici nu ştim măcar dacă înţelegem cum se cuvine sensul cuvîntului „binecuvîntare".

Isus a fost mult mai concret. El a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu domneşte în afacerile oamenilor. Ea are principii de viaţă şi acestea îţi vor aduce succes." Într-adevăr, ele îţi vor aduce acele lucruri de care are o nevoie disperată lumea: mîncare, locuinţă, îmbrăcăminte, combustibil, fericire, sănătate şi pace.

Dar Isus pare să spună: „Voi să nu vă petreceţi tot timpul şi concentraţia în căutarea acestor lucruri. Căutaţi împărăţia, înţelegeţi cum funcţionează, şi apoi, la fel de sigur cum ziua urmează nopţii şi primăvara urmează iernii, dovezile succesului pămîntesc vă vor urma negreşit."

Dacă ducem această idee pînă la concluzia ei logică, înseamnă că se vor naşte posibilităţi de viaţă pe care de mult le-am trecut la index, ca părţi nefolosite din Biblie, crezînd că acestea ar fi doar nişte promisiuni bune pentru Mileniu. Vom vedea că multe din aceste condiţii — acele binecuvîntări de care ne-am temut că ar fi doar nişte măreţe expresii biblice fără referire directă la noi — pot fi trăite chiar de noi înşine în mare măsură chiar acum. Căci ele există în cadrul împărăţiei în clipa de faţă. Iar noi vorbim aici de modalităţile de a pătrunde în acea împărăţie şi de a lăsa ca principiile ei să ne guverneze chiar acum.

Numai Dumnezeu va inaugura domnia vizibilă pe pămînt a Fiului Său şi a celor care vor domni cu El,[22] dar cuvîntul Său de două mii de ani încoace răsună neîncetat: „pregătiţi calea!"[23] Scopul Său este ca poporul Lui să-L cunoască şi să înveţe cum funcţionează împărăţia Sa. Aici însă, cei mai mulţi dintre noi am căzut la examen. Dar cuvîntul stăruie şi noi ne putem numaidecît aştepta la împlinirea grabnică a unora din binecuvîntările

Mileniului, ca cele prezise de profetul Isaia, cu condiţia să-i urmăm instrucţiunile:

Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt; căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.[24]

. . . din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul.[25]

Poate fi pace; *poate* fi belşug; *poate* fi libertate! Acestea vor veni în clipa în care fiinţele umane vor accepta principiile lumii invizibile şi vor începe să trăiască călăuzindu-se după ele în lumea vizibilă.

Oare poate face omenirea aşa ceva? Vom vedea cum.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Matei 6:33

Ideea cheie: Frica ce domină lumea vizibilă poate fi biruită prin credinţă în Acela care a întemeiat lumea invizibilă.

1. Conform textului de la Matei 4:17, care este noua realitate dramatică?

2. Descrieţi noua realitate trăită de robul lui Elisei în II Regi 6.8-17.

3. Care a fost atmosfera noii realităţi, descrisă la Matei 17:2-6,8?

4. Care este contrastul dintre lumea vizibilă şi cea invizibilă, potrivit afirmaţiei autorului de la pagina 39? Ce experienţe ale ucenicilor ilustrează aceasta?

6. De unde ştim dacă o afirmaţie făcută de Isus are valabilitate universală, pentru toate timpurile?

7. În ce fel devenim o parte integrantă a lumii invizibile, potrivit textului de la Matei 6:33?

Transpunerea în practică

„Dacă ducem această idee pînă la concluzia ei logică, înseamnă că se vor naşte posibilităţi de viaţă pe care de mult le-am trecut la index, ca părţi nefolosite din Biblie, crezînd că acestea ar fi doar nişte promisiuni bune pentru Mileniu." Citiţi din nou Matei 6:33, însoţind lectura de rugăciune. Lăsaţi ca Duhul Sfînt să vă călăuzească în descrierea uneia din „posibilităţile pentru viaţă" prin care şi dumneavoastră puteţi participa în săptămîna aceasta la lumea invizibilă, în loc de a fi ţinut prizonier al fricii, ca cei care îşi concentrează toată atenţia doar asupra lumii vizibile.

---

[1]Matei 6.33.
[2]Matei 4.17.
[3]I Samuel 10.25
[4]II Regi 6.16.
[5]Romani 8.19.
[6]Matei 16.28.
[7]Matei 17.2-6,8.
[8]Marcu 10.27.
[9]Ioan 5.19
[10]Matei 8.26.
[11]Marcu 11.14.
[12]Marcu 11.17.
[13]Marcu 11.22.
[14]Vezi Apocalipsa 4.2.
[15]Geneza 1.14.
[16]Efeseni 3.20.
[17]Marcu 11.23,24.
[18]I Corinteni 3.9.
[19]Matei 3.2.
[20]Matei 12.25.
[21]Matei 6.33.
[22]Vezi Apocalipsa 20.4.
[23]Matei 3.3.
[24]Isaia 11.9.
[25]Isaia 2.4.

TREI

SĂ VEZI ŞI SĂ INTRI

În vremurile Noului Testament era un om care pricepuse că Isus era mult mai profund decît părea. Poate îl auzise pe Ioan Botezătorul vorbind despre Cel ce „a existat înaintea mea."[1] Ciudatul profet, care locuia singur în pustiu, Îl numise chiar „fiul lui Dumnezeu".[2] Isus din Nazaret era o persoană reală, ancorată în viaţa acestui pămînt. Cu toate acestea, se puteau distinge la El anumite trăsături ce nu proveneau din această lume. El vorbea cu autoritate, ca autoritatea lui Iehova cel prezent în străvechile suluri.[3] Negreşit El fusese trimis din cer![4]

Într-o noapte, omul acesta, pe nume Nicodim,[5] un fruntaş al iudeilor, L-a găsit pe Isus singur şi a reuşit să stea de vorbă cu El — ceea ce nu era totdeauna uşor de realizat, din pricina mulţimilor care-L asaltau. Nicodim se va fi bucurat că nu l-a văzut nimeni venind la Isus.

După ce s-a fîsticit puţin, neştiind cum să înceapă, în cele din urmă a spus: „Rabuni, noi ştim că Tu ai venit de la Dumnezeu ca învăţător, deoarece nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, decît dacă Dumnezeu este cu el."

Deşi stîngaci, începutul acestei convorbiri a redat foarte bine sentimentele ce-l frămîntau pe Nicodim. Acesta voia să-L cunoască pe Dumnezeu şi intuia că Isus era în stare să-i ofere o învăţătură care să-l conducă direct la Dumnezeu.

Domnul a trecut peste orice banalităţi cu care încep de obicei conversaţiile, adresîndu-se imediat problemei care-l măcina pe Nicodim, consemnînd astfel pentru toate generaţiile viitoare o înţelegere a indispensabilului pas iniţial către viaţă pe care trebuie să-l facă fiecare într-o lume invizibilă, care guvernează totul. Împărăţia lui Dumnezeu nu este, de fapt, un loc — cel puţin, deocam-

dată — ci mai degrabă o stare a existenţei în care bărbaţii, femeile şi copiii au predat orice suveranitate singurului şi adevăratului Suveran: Dumnezeu Cel Atotputernic. Este domnia lui Dumnezeu în inima, în mintea şi în voinţa oamenilor — acea stare în care puterea şi binecuvîntarea nelimitată a Domnului se revarsă peste ei.

Ochiul natural nu poate vedea acest domeniu, aşa cum a explicat Isus imediat. Deşi a vorbit domol, cuvintele au răsunat cît se poate de clar: „. . . dacă nu se naşte cineva din nou, nu poate *vedea* împărăţia lui Dumnezeu."[6]

Nicodim a fost şocat. Ce fel de afirmaţie e aceasta? Cum s-o poată înţelege? Şi astfel, prinzînd puţin curaj, a pus o întrebare mai directă decît prima: „Cum se poate naşte un om cînd este deja bătrîn? Poate el intra a doua oară în pîntecele mamei sale, pentru a se naşte din nou?"[7]

Sărmanul om dorise să vadă lumea invizibilă şi i se spusese cum poate realiza acest lucru, dar degeaba, căci ea a trecut pe lîngă el, aşa cum trece şi pe lîngă noi, de atîtea ori. Isus însă i-a spus cum poate arunca o privire în însăşi sala tronului lui Dumnezeu, de unde e condus universul. Trebuie precizat totuşi că prima dată El a spus să *vedem* împărăţia, după care a făcut încă un pas, zicînd: „. . . dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate *intra* în împărăţia lui Dumnezeu."[8]

Isus ştia cu cine are de a face. Nicodim voia să obţină totul. De multă vreme bănuise el că rabinul acesta foarte ales, deşi nu părea la prima vedere decît un om ca oricare altul, avea totuşi ceva care-ţi spunea că trăieşte chiar în clipele acelea în contact direct cu Dumnezeu. Prin urmare, Isus i-a dat toată învăţătura, fără nici o rezervă.

Dumnezeu este duh. Cei care-L cunosc — care doresc să I se închine — trebuie s-o facă în duh.[9] Întrucît în urma Căderii în păcat din grădina Eden omul a ajuns să fie mort din punct de vedere spiritual,[10] urmează că noi trebuie acum să ne renaştem. Carnea naşte carne iar duhul naşte duh,[11] deci această renaştere trebuie să fie realizată de către Dumnezeu Duhul Sfînt. După aceea, fiind copii

ai lui Dumnezeu[12] noi sîntem învredniciţi să participăm la comuniunea şi părtăşia cu El, de care a avut parte Adam la început în împărăţia originară a grădinii Eden.[13]

Între timp, uimirea lui Nicodim a crescut, aşa că Isus a continuat să-i spună multe lucruri privitoare la duh — acele lucruri pe care bărbaţii şi femeile de pretutindeni trebuie să şi le însuşească, dacă vor să facă faţă onorabil crizei cu care e confruntată lumea de azi:

„Prin urmare, nu te mira că ţi-am zis: «Trebuie să vă naşteţi din nou!» Vîntul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine sau încotro se duce. Tot aşa este cu oricine e născut din Duhul." Nicodim I-a zis: „Cum vine asta?" Isus i-a răspuns: „Tu eşti învăţătorul Israelului şi nu înţelegi lucrurile acestea? Adevărat, adevărat îţi spun că, noi vorbim ce ştim şi mărturisim ce am văzut, dar voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pămînteşti şi nu credeţi, cum veţi crede cînd vă voi vorbi despre lucrurile cereşti? Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce s-a coborît din cer, adică Fiul omului, care este în cer. Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, tot aşa trebuie să fie înălţat Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică."[14]

Noul Testament ne oferă dovada că Nicodim a crezut pînă la urmă,[15] acceptînd intrarea în împărăţia secretă, în timp ce se lupta cu greutăţile şi încercările lumii vizibile.

Asemenea multor milioane de alţi credincioşi, fricosul acesta de altă dată L-a primit pe Isus în viaţa sa, acceptîndu-L ca pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, Cuvîntul încarnat, Mîntuitorul lumii, Domnul domnilor. Iertat de păcatele sale, el a fost împăcat cu Dumnezeul cel Atotputernic şi învrednicit să poată înţelege „lucrurile cereşti" de care a vorbit Isus, şi să dobîndească acces în împărăţia lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, el a fost născut din nou — sau, cum se exprimă alte traduceri, născut de sus, născut din Duhul. Acum el putea afirma, împreună cu apostolul Pavel, care scria, ceva mai tîrziu, următoarele cuvinte:

Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca *să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.* Şi vorbim despre ele nu cu cuvinte învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu cele învăţate de la Duhul Sfînt, exprimînd adevăruri spirituale în cuvinte spirituale.[16]

Atît Nicodim, cît şi Pavel au descoperit că împărăţia cerurilor se bazează pe o realitate spirituală, nevăzută, capabilă însă de efecte fizice, văzute.

Aceasta e realitatea după care tînjeşte lumea atît de mult!

Naşterea din nou este doar un început

Din nefericire, creştinii evanghelici (neo-protestanţii, n.tr.) de prea mult timp încoace reduc experienţa naşterii din nou doar la chestiunea mîntuirii. Este foarte important să fii mîntuit — şi asta nu se poate sublinia îndeajuns! Dar naşterea din nou trebuie văzută doar ca un început, şi nu ca punct final de sosire. Ea ne asigură accesul la lumea invizibilă, la împărăţia lui Dumnezeu, pe care trebuie să ajungem s-o cunoaştem în experienţa noastră proprie şi despre care e nevoie să le vorbim şi altora. Isus Însuşi a spus foarte clar acest lucru înainte de înălţarea Sa la cer:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pămînt. Duceţi-vă dar şi *faceţi ucenici* din toate naţiunile, botezîndu-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh. *Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit.* Şi iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrşitul veacului."[17]

Însărcinarea primită privea facerea de ucenici (convertiţi) şi *învăţarea* acestora să cunoască principiile împărăţiei. Accesul la corpul de credincioşi nu era de ajuns. Ei trebuiau să înveţe să trăiască în lumea aceasta, deşi domiciliul lor real era în împărăţie. Nevăzutul trebuia să stăpînească văzutul. Cristos are autoritate asupra ambelor.

Noi am dat greş aici. Uneori am observat mîna lui Dumnezeu la

lucru în lume. Dar nu ne-am silit să înţelegem cum funcţionează împărăţia, nici nu am participat deplin la manifestarea ei pe pămînt.

Noi *trebuie* să ne deschidem urechile, ca să auzim acest lucru, pînă nu e prea tîrziu: Isus ne-a dezvăluit adevărurile lumii secrete a lui Dumnezeu! El ne-a dat intrare liberă într-o lume de nemaipomenită putere!

Structura atomului ne va ajuta să înţelegem mai bine cu ce avem de a face. Nu putem vedea atomul; materia solidă arată aşa cum este: solidă. Dar teoria atomică ne lămureşte că avem în faţă atomi, ce au fost la un moment dat comprimaţi sub forma unei substanţe materiale. Şi cu ajutorul formulei lui Einstein, potrivit căreia $E=MC^2$, am descoperit că materia este energie — adică o putere capabilă să arunce în aer lumea. Totuşi noi nu vedem decît materie, deşi energia stăpîneşte materia.

Dar această putere extraordinar de mare nu este decît o foarte mică părticică din ceea ce atingem atunci cînd intrăm în contact cu puterea lui Dumnezeu. Asemenea energiei din materie, şi ea e nevăzută — total nebănuită — de cel care încă nu a fost născut din nou. Omul spiritual priveşte asemenea posibilităţi cu o doză maximă de scepticism, considerîndu-le neghiobii.[18] Ba chiar şi unii care au fost născuţi din nou de Duhul, deşi posedă capacitatea lăuntrică de a vedea şi a crede în domeniul invizibil, au reţineri cînd e vorba să-şi însuşească puterea lui în viaţa de toate zilele. Deoarece au „văzut" împărăţia, dar n-au „intrat" deplin în ea, se lasă dominaţi de condiţiile lumii, contrar instrucţiunilor exprese ale Domnului. Naşterea din nou ar trebui să ne dea puterea de a învinge împrejurările ce ne confruntă.

În această privinţă, Isus ne-a mai dat un indiciu important. Dacă dorim să intrăm în împărăţie, preluînd tot ceea ce ne-a fost pus la dispoziţie, El ne spune că trebuie „să ne facem asemenea unor copii".[19] Lucrul acesta îi este extrem de greu generaţiei sofisticate a zilelor noastre, deoarece pentru asta se cere încredere simplă. Un copil e gata să sară oricînd în braţele tatălui său, convins că va fi prins de acesta. Tot aşa trebuie să fie şi cu credincioşii în relaţia lor

cu Tatăl ceresc, care le oferă, cu bucurie şi fără plată, toate bogăţiile inepuizabile şi toată puterea împărăţiei Sale![20] De fapt, mai că nu le toarnă asupra noastră, doar să schiţăm şi noi un semn, doar să răspundem cu bucurie la oferta Lui, în simplitatea şi sinceritatea unor copii adevăraţi.

O chestiune de adevăr

În lumina stării critice în care se află lumea, ar trebui să analizăm şi mai filozofic motivul pentru care n-am reuşit să intrăm în împărăţie chiar după ce ne-am născut din nou. Căci dacă creştinii dau greş în această privinţă, ce şanse mai are *lumea* de a învăţa?

Să privim logica problemei, care ne conduce direct la chestiunea adevărului. Or, dacă lumea caută ceva, atunci caută negreşit adevărul.

Mai întîi, să ne aducem aminte de învăţăturile Domnului transmise prin intermediul întîlnirii cu samariteanca de la fîntînă. E remarcabil faptul că discursul acesta, conţinînd instrucţiuni spirituale, însoţite de efecte fizice practice, a fost rostit în faţa unui membru al dispreţuiţilor de samariteni, un popor de extracţie mixtă, asiriană şi iudaică, format în urma invaziei Israelului de către asirieni, cu cîteva secole mai înainte. Domnul, tocmai pentru că era El însuşi iudeu, voia să demonstreze prin gestul Său faptul că mesajul Lui e oferit în egală măsură tuturor popoarelor. Prindem firul conversaţiei în mijlocul unei profunde explicaţii a lui Isus privitoare la Duhul Sfînt, la viaţa veşnică, la adulter, la închinăciune şi la slujirea faţă de lume:

„. . . Dar vine ceasul — şi a şi venit — cînd adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în *adevăr*, căci şi Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh şi închinătorii Lui trebuie să I se închine în duh şi în *adevăr*."[21]

Toate acestea sună foarte bine, dar oare cum le punem în pratică?

Din fericire Isus, într-o discuţie cu ucenicii, a mai spus şi următoarele: „Eu sînt calea, *adevărul* şi viaţa. . . "[22]

Punînd cap la cap cele două afirmaţii, constatăm că trebuie să ne punem viaţa în acord cu normele adevărate. Isus este *adevărul*, prin urmare, noi, cei născuţi din Duhul Său, trebuie să ne facem asemenea Lui. Trebuie să umblăm în voia Sa. Numai atunci ne vom putea închina lui Dumnezeu în duh şi adevăr. Numai atunci vom putea acţiona în adevăr. „Nu oricine Îmi zice «Doamne, Doamne» va intra în împărăţia cerurilor, ci *acela care face voia Tatălui Meu* care este în ceruri."[23]

Trebuie să nu avem nici o nedumerire în această privinţă. Adevărul stă chiar în centrul împărăţiei şi a principiilor ei. Trebuie să fim siguri de dreptatea esenţială a principiilor, în contrast cu alte concepţii. Ele duc la un nou sistem de viaţă, care este mai bun decît oricare alt sistem — cel mai practic posibil — dînd minţii noastre pace, sănătate, fericire, belşug, bucurie şi viaţă veşnică. Dar noi le credem pentru că sînt *adevărate*.

Analizaţi următorul dialog dintre Isus şi Pilat din Pont, guvernatorul roman din vremea arestării şi răstignirii Domnului:

Atunci Pilat s-a întors la palat şi a cerut să-i fie adus Isus. „Eşti regele iudeilor?" îl întrebă el. „Rege în accepţiunea *ta* sau a *evreilor*?" întrebă Isus. „Ce, eu sînt evreu? ripostă Pilat. Ai tăi te-au adus aici, împreună cu mai-marii preoţilor lor. Dar de ce? Ce-ai făcut?" Atunci Isus a răspuns: „Eu nu sînt un rege pămîntesc. Dacă aş fi, atunci ucenicii mei ar fi luptat cînd am fost arestat de conducătorii evrei. Dar Împărăţia mea nu este din lumea aceasta!" Pilat a răspuns: „Bine, dar eşti rege?" „Da, a zis Isus. Acesta e ţelul pentru care m-am născut. *Şi eu am venit să aduc adevărul în lume. Toţi cei care iubesc adevărul sînt discipolii mei.*[24]

Da, există o împărăţie. Isus a declarat că deja a întemeiat-o pe pămînt. El, Adevărul, este regele ei. Toţi cei care iubesc adevărul — adică pe El — şi doresc să urmeze adevărul sînt membri ai acestei împărăţii.

„. . . Cel ce M-a trimis este adevărat; iar Eu ceea ce am auzit de la El, aceea spun lumii . . . Dacă rămîneţi în cuvîntul Meu, sînteţi cu adevărat ucenicii Mei; veţi cunoaşte *adevărul şi adevărul vă va face liberi*."[25]

El nu numai că este adevărat, a spus Domnul, dar lucrurile pe care le predă sînt de asemenea adevărate. Iar noi, dacă acceptăm şi practicăm aceste adevăruri, vom fi liberi — un alt lucru pe care îl caută lumea cu disperare. Vreau să subliniez ce ne face liberi. Nu doar acceptarea lui Isus şi a ispăşirii Sale, ci *aplicarea adevărului* — punerea în practică a principiilor împărăţiei.

Cum spuneam, prea adesea dăm greş în această privinţă. Trebuie să începem cu răstignirea şi învierea, dar apoi e nevoie să continuăm cu practicarea principiilor, a legilor vieţii. Căci Dumnezeu a spus, cu mii de ani în urmă:

„. . . Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi *şi vă voi face să umblaţi în poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi rînduielile Mele.*[26]

El a depus eforturi susţinute, de-a lungul multor veacuri, pentru a sădi în inima noastră căile Sale, adevărul Său, principiile Sale. Ceea ce a făcut El întrece cu mult vechiul legămînt de legi şi reguli dat poporului Israel pe Muntele Sinai. Isus a împlinit legea scrisă, aşezînd-o în supuşii Lui, care trebuie acum să trăiască în practică principiile respective.

Aplicînd aceasta la conduita noastră personală, observăm că este esenţial să rostim adevărul. Importanţa lui nu poate fi îndeajuns subliniată. După cum Isus este regele adevărului, Duhul Sfînt (Domnul şi dătătorul vieţii) este numit „Duhul adevărului".[27] Acolo unde este El este adevărul! În acelaşi timp, Satana (vrăjmaşul) este descris drept „tatăl minciunii."[28]

Deşi cuvintele adevărate, vorbirea sinceră constituie numai o parte a adevărului suprem, nu este o simplă coincidenţă faptul că apostolul Ioan ne spune că din raiul final al lui Dumnezeu vor fi excluşi toţi mincinoşii.[29] Toţi mincinoşii, spune el, vor avea partea în iazul care arde cu foc şi pucioasă.[30] Rostirea adevărului e o treabă foarte serioasă!

În lume vedem purtări care sfidează pe faţă aceste avertismente.

Uniunea Sovietică, o societate ateistă, a creat o secţie specială a poliţiei sale secrete în scopul „dezinformaţiei" — adică al răspîndirii sistematice de minciuni prin intermediul presei libere a adversarilor ei. Atît de frecventă a devenit folosirea marii minciuni în societăţile dictatoriale încît George Orwell, în cartea sa *1984* a înfăţişat dictatura supremă drept una în care nu mai există adevăr, doar o rearanjare a faptelor, în limbajul numit „newspeak".

În Statele Unite, încă mai există preocuparea pentru adevăr în unele domenii, deşi şi aici dispare rapid împreună cu respectul pentru valorile absolute. Sperjurul — spunerea intenţionată a unei minciuni de către o persoană, călcînd jurămîntul pe care l-a făcut în faţa justiţiei — constituie un delict şi confirmă faptul că şi lumea secular recunoaşte nevoia de adevăr.

Ce trist e să constaţi că pînă şi în biserică unii încearcă să promoveze împărăţia lui Dumnezeu prin recurgerea la afirmaţii false, dărîmînd astfel cu o mînă ceea ce au clădit cu cealaltă. Exagerările, „înfloririle" şi chiar născocirile au devenit instrumente de evanghelizare în unele părţi. O aspră condamnare merită expresia „evangelistically speaking" (adică „să ne exprimăm în mod evanghelistic"), prin care unii înţeleg să descrie fals, exagerat, realitatea.

Noi trebuie să ne dăm seama că Domnul nu are nevoie de „înfloririle" noastre pentru a-şi realiza planul Său şi pentru a-şi proslăvi numele. Noi îi facem Lui — şi nouă înşine — un deserviciu atunci cînd ne îndepărtăm de adevăr.

Isus înţelege

Isus şi căile Sale sînt adevărate. Ca Unul prin care şi pentru care au fost create toate lucrurile,[31] El înţelege funcţionarea în amănunt a lumii. Învăţăturile Sale — pe care atîţia oameni din lume au încercat să le treacă la categoria celor emise de nişte idealişti pioşi şi exaltaţi, dar lipsiţi de simţul realităţii — sînt cît se poate de funcţionale.

Lumea tînjeşte după pace, dar numai El o poate asigura. Lumea aleargă după dragoste, dar numai El deţine formula. Lumea vrea bogăţii, onoare şi o viaţă deplină. Toate acestea El promite că ni le va da.

Dar se cer îndeplinite nişte condiţii prealabile. Trebuie să ne naştem din nou şi să acceptăm darul gratuit al mîntuirii pe care numai El o poate asigura; să învăţăm de la El şi să-i punem în practică principiile!

Care sînt legile sau principiile cheie ce guvernează cele mai arzătoare dorinţe şi nevoi ale omenirii? Ele însumează adevărurile pe care le vom examina şi ilustra în capitolele următoare, împreună cu virtuţile şi principiile secundare ce decurg din ele.

Vom vedea că adevărurile lui Isus au caracteristica „adevărurilor" din Declaraţia Americană de Independenţă — adică „se înţeleg de le sine". Vom începe să înţelegem de ce o societate care renunţă la aceste legi evidente se va prăbuşi. La fel de evidente vor deveni motivele pentru care o societate ce aderă de bună voie la asemenea legi va propăşi în mod sigur.

Nu uitaţi: Cel care proclamă legile ştie cum funcţionează atît lumea vizibilă, cît şi cea invizibilă!

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Ioan 3:1-16; I Cor. 2.12-13.

Ideea cheie: „Noi *trebuie* să ne deschidem urechile, ca să auzim acest lucru, pînă nu e prea tîrziu: Isus ne-a dezvăluit adevărurile lumii secrete a lui Dumnezeu! El ne-a dat intrare liberă într-o lume de nemaipomenită putere" (pg. 53).

Sînteţi la o răscruce în viaţă. Timp de douăzeci de ani aţi acumulat vechime şi calificare cît mai înaltă la locul dvs. de muncă într-o mare întreprindere naţională. De aici înainte sînt promovaţi

doar aceia care, literalmente, îşi dau viaţa pentru întreprindere. Ştiţi de la alţii cu ce preţ s-a făcut avansarea — căsătorii ruinate şi înstrăinarea de copii.

În acelaşi timp, sînteţi conştient că pregătirea dvs. ar avea o mare căutare, dacă v-aţi înfiinţa propria firmă. Totuşi riscul eşecului vă pîndeşte la tot pasul şi vă vine greu să ieşiţi din căldura şi siguranţa companiei în care aţi lucrat de atîţia ani. De fapt, ca să înfiinţaţi o întreprindere particulară, proprie, aţi depune tot atîtea eforturi cîte aţi depus pentru a ajunge la categoria actuală de salar.

Cu ce vă deosebiţi dumneavoastră în decizia pe care o luaţi în această împrejurare de o persoană care nu-L cunoaşte pe Isus Cristos ca Mîntuitor personal, confruntată cu aceeaşi dilemă?

Intrarea într-o nouă realitate

1. Citiţi cu atenţie Ioan 3.1-16. Care sînt cele două obiecţii ridicate de Nicodim în privinţa învăţăturii lui Cristos despre naşterea din nou?

   a.

   b.

2. Potrivit versetului 12, care e deosebirea dintre felul cum înţelege Nicodim lucrurile şi modul lui Isus de a înţelege funcţionarea lumii spirituale?

3. Cum intră o persoană în împărăţia secretă, potrivit versetelor 5, 15-16?

4. În ce realitate nouă intrăm atunci cînd ne naştem din nou, potrivit textului de la I Corinteni 2.12-13?

5. În ce fel de activitate ne introduce poziţia noastră în împărăţia secretă? (Vezi Mat. 28.18-20).

6. Care e secretul unei activităţi încununate de succes în împărăţia lui Dumnezeu? (Vezi paginile 51, 52).

7. Pe scara 1 la 5, evaluaţi următoarele calităţi şi importanţa lor în împărăţie (5 fiind valoarea maximă).

Să vă faceţi ca nişte copii	1	2	3	4	5
Să dobîndiţi cea mai înaltă calificare	1	2	3	4	5
Să fiţi sincer	1	2	3	4	5
Să vă luaţi angajamentul de a-L vesti pe Cristos	1	2	3	4	5
Să fiţi total sincer cu dvs.	1	2	3	4	5
Să aveţi credinţă de copil	1	2	3	4	5
Să fiţi dispus să învăţaţi	1	2	3	4	5

Transpunerea în practică

Este evident că adevărul are mare importanţă în ochii lui Dumnezeu şi că adevărul, aşa cum trebuie să-l trăim noi, este exemplificat în viaţa lui Isus Cristos. În săptămîna care urmează, citiţi în întregime cartea Marcu din Noul Testament, concentrîndu-vă asupra lui Isus ca model de sinceritate. Observaţi în special ce a spus El despre Sine, relaţia pe care a avut-o cu Dumnezeu Tatăl şi cu oamenii şi priorităţile după care s-a călăuzit în fiecare zi.

---

[1]Ioan 1.30.
[2]Ioan 1.34.
[3]Vezi Matei 7.29.
[4]Vezi Matei 16.16.
[5]Vezi Ioan 3.1-21.
[6]Ioan 3.3.
[7]Ioan 3.4.
[8]Ioan 3.5.
[9]Vezi Ioan 4.24
[10]Vezi Geneza 2.17.
[11]Vezi Ioan 3.6.
[12]Vezi Ioan 1.12, 13.
[13]Vezi Geneza 1,2.
[14]Ioan 3.7-16.
[15]Ioan 19.38-42.
[16]I Corinteni 2.12, 13.
[17]Matei 28.18-20.
[18]Vezi I Corinteni 2.14.
[19]Matei 18.3.
[20]Luca 12.32.
[21]Ioan 4.23,24.
[22]Ioan 14.6.
[23]Matei 7.21.
[24]Ioan 8.33-37, LB.
[25]Ioan 8.26,31,32.
[26]Ezechiel 36.26,27.
[27]Ioan 14.17.
[28]Ioan 8.44.
[29]Apocalipsa 21.27.
[30]Apocalipsa 21.8.
[31]Vezi Coloseni 1.16.

PATRU

CUM FUNCŢIONEAZĂ ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

Pentru a înţelege cum funcţionează împărăţia cerurilor şi cum stăpîneşte lumea vizibilă, trebuie să punem în lumina cea mai mare două fapte importante.

Unu, în împărăţia lui Dumnezeu există belşug absolut.

Doi, se poate obţine bunăvoinţa celui care deţine controlul asupra acestui belşug.

Cu privire la punctul întîi, Isus, spunîndu-le ucenicilor că lor li s-a îngăduit să cunoască secretele împărăţiei,[1] a redat adevărul despre belşug prin pilda semănătorului.[2] Sămînţa care a căzut în solul bun, a spus El, a adus roadă de o sută de ori, de şaizeci de ori şi de treizeci de ori cantitatea însămînţată. Asta da belşug! Cu alte cuvinte, beneficii de 10 000, 6 000 şi 3 000 la sută. Vedeţi, în împărăţia lui Dumnezeu nu există nici o recesiune economică, nici o criză.

Vedem aplicaţia acestui adevăr la pădurile noastre. Gîndiţi-vă la abundenţa de seminţe care cad dintr-un arţar. Priviţi mulţimea de culori a unui apus de soare. Puteţi număra toate nuanţele? Viaţa plantelor, viaţa mărilor, viaţa păsărilor — oriunde priveşti în natură, nu poţi da de capăt, ca şi cînd Dumnezeu ar fi aşezat intenţionat belşugul în univers ca mărturie a propriei Sale infinităţi.

Întrucît El este singura fiinţă cu adevărat liberă din univers, împărăţia Sa este o sferă de totală posibilitate. Isus a subliniat lucrul acesta atunci cînd a înmulţit pîinile şi peştii, luînd gustarea de amiază a unui băieţaş şi hrănind cu ea peste cinci mii de oameni flămînzi.[3] Dumnezeu nu e niciodată diminuat de împrejurări.

Nici nu e limitat de propriul Său univers sau de legile naturale pe care El Însuşi le-a stabilit. Panteiştii încearcă să ne convingă că Dumnezeu e doar *în* natură. Dacă ar fi aşa, înseamnă că El ar fi

limitat. Nicidecum! Ci El este deasupra legilor naturii şi a oricăror restricţii pe care le-ar putea impune aceste legi. El poate crea din nimic sau poate lua materia existentă şi s-o transforme după bunul Lui plac. Lumea Lui e totală din toate punctele de vedere: sănătate totală, viaţă totală, energie totală, tărie totală, purtare de grijă totală.

În chestiunea bunăvoinţei, Isus, desigur, a fost exemplul nostru desăvîrşit despre înzestrarea dată de Dumnezeu: „Şi Isus înainta în înţelepciune şi statură şi în har înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor."[4]

În numai cîţiva ani, Dumnezeu a prezentat expresia supremă a acestui har, la vremea botezului lui Isus în rîul Iordan: „. . . şi Duhul Sfînt s-a coborît peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Şi din cer s-a auzit un glas, care zicea: «Tu eşti Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea!»"[5]

Acesta, spunea Dumnezeu Tatăl, era Cel despre care vorbise şi făgăduise El de veacuri. El avea să toarne harul şi binecuvîntarea Sa peste singurul Lui Fiu născut şi peste cei ce-I aparţin.

Mai întîi, se cere să recunoaştem că atunci cînd Biblia vorbeşte despre „harul" lui Dumnezeu, se referă, de fapt, la „bunăvoinţa" Sa, la favoarea Sa. În Noul Testament, termenul din greacă pentru har este *haris*, poate cel mai bine definit ca fiind „bunăvoinţa nemeritată a lui Dumnezeu".

Bunăvoinţa aceasta, a spus Pavel, ne permite să stăm înaintea lui Dumnezeu Însuşi.[6] Este unicul nostru mijloc de acces la tronul împărăţiei.[7] Gîndiţi-vă: Dacă avem acces la Tatăl, stînd înaintea Lui în bunăvoinţa Lui, atunci avem perspectiva unei continue binecuvîntări. Într-adevăr, Pavel a scris că perspectiva respectivă presupune o sporire a binecuvîntării:

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ne-a înviat împreună cu Cristos chiar atunci cînd noi eram morţi în fărădelegile noastre — căci prin har sînteţi salvaţi. Şi Dumnezeu ne-a adus la viaţă împreună cu Cristos şi ne-a aşezat cu El, în locurile cereşti, în Cristos Isus, *ca*

să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, exprimată prin bunătatea Sa faţă de noi în Cristos Isus.[8]

Aşadar, cînd Dumnezeu ne binecuvîntează şi ne păzeşte şi lasă să strălucească faţa Sa peste noi, fiind îndurător cu noi,[9] atunci, înaintea oamenilor, noi apărem într-o lumină care transcende oricare din capacităţile noastre naturale. El poate face ca planurile noastre să fie încununate cu succes. El îi poate face pe oameni să le placă de noi. El poate să ne facă să fim preferaţi sau aleşi mai presus de alţii cu talente egale. El poate apăra copiii noştri. El poate păzi bunurile noastre. El îi poate face pe îngerii Săi să ne vină în ajutor.

Ce bine îmi amintesc ziua aceea de la sfîrşitul anilor şaizeci, cînd Dumnezeu şi-a arătat bunăvoinţa în viaţa mea într-un mod tangibil, practic. CBN avea nevoie urgentă de echipament modern în valoare de 3 milioane de dolari, ca să transmită cu putere programe de calitate, menite să ne ajute să ne îndeplinim sarcina la care ne-a chemat Domnul. Fără să avem absolut nici un fel de acreditare laică şi nici un sprijin care s-ar fi cerut în orice întreprindere de această anvergură, eu am început negocierile cu una din cele mai mari fabrici producătoare de aparate electronice. Nimeni nu se putea aştepta să reuşesc.

Dar Dumnezeu avea alte planuri. În maniera cea mai remarcabilă dar şi mai calmă, am primit bunăvoinţa totală din partea acestui gigant industrial şi am reuşit să obţin promisiunea că echipamentul nostru va continua să fie întreţinut şi după livrare, în cele mai bune condiţiuni, pe o perioadă de mai mulţi ani, în condiţiile cele mai avantajoase posibile. Am stîrnit invidia colegilor de breaslă, deoarece mi s-a acordat orice concesie posibilă privitoare la preţ, la plata acontului, şi la eşalonarea ratelor.

Vedeţi, Dumnezeu făcuse să strălucească faţa Sa peste noi şi se îndurase de noi. Am dobîndit bunăvoinţa Lui în lumea invizibilă şi, întrucît El stăpînea chiar şi lumea vizibilă, care încercase să ne ignore, ne-a dat har şi acolo.

O asociere

Acum, după ce am stabilit cele două adevăruri: despre belşug şi despre har, sîntem gata să ne ocupăm de faptul că Dumnezeu a intrat într-o asociere cu omul răscumpărat. El ne-a dat potenţialul de a coopera cu Duhul Lui în întreaga lucrare a împărăţiei. Rugăciunea este veriga de legătură dintre omul mărginit şi scopurile nemărginite ale lui Dumnezeu. În ultimă analiză, ea constă în a afla voia lui Dumnezeu şi apoi a o face aici pe pămînt. Rugăciunea *nu* constă doar în a cere ceea ce dorim *noi*. A ne ruga înseamnă, în cel mai adevărat sens al cuvîntului, a ne pune viaţa în total acord cu dorinţele lui Dumnezeu.

Ca prim pas din acest proces, ne debarasăm mai întîi de ideile noastre preconcepute şi intrăm în prezenţa Sa prin har, aşteptîndu-L pe El. Gîndul nostru trebuie să fie: „Doamne, ce doreşti *Tu*? Ce faci *Tu*?" Sau, cum s-a exprimat George Müller, marele om al credinţei, din Anglia: „În chestiunea aceasta, nu ţine cont deloc de mintea ta".

Ideea de mai sus e ilustrată prin mustrarea pe care o face Domnul profeţilor falşi în cartea Ieremia. Prevenindu-i pe oameni cu privire la pericolul acelor profeţi care relatau vedenii născocite de mintea lor, ce nu ieşeau din gura lui Dumnezeu, El a pus următoarea întrebare: „Cine a fost de faţă la sfatul Domnului, ca să vadă şi să asculte cuvîntul Lui? Cine a plecat urechea la cuvîntul Lui şi cine l-a auzit?"[10] Profeţii trebuiau să stea singuri cu Domnul, să facă şi să audă ce făcea El. Ei nu aveau voie să-şi prezinte propriile lor idei.

Tot aşa ar trebui să fie şi cînd ne rugăm noi. Ar trebui să stăm în Duhul, în împărăţia invizibilă; acolo vom vedea şi vom auzi iar rolul nostru în această asociaţie va deveni unul activ.

Dacă deschidem din nou la relatarea despre Isus şi smochinul din evanghelia după Marcu, la care ne-am referit deja în capitolul doi, lucrul acesta va deveni şi mai evident. Să nu uităm că Isus, discutînd despre puterea care a uscat smochinul, a spus că primul lucru care se cere este „credinţă în Dumnezeu", o totală încredere că

El este Dumnezeu Atotputernic, nemărginit, infinit. O altă idee care se deduce de aici este faptul că El le vorbeşte copiilor Săi, dezvăluindu-le lucrarea Sa. Apoi Isus a spus următoarele:

Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te şi aruncă-te în mare», şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut."[11]

Dacă Îl credem fără rezerve pe Dumnezeu şi I-am aflat voia, Cristos spune că vom putea strămuta voia aceea din lumea invizibilă în cea vizibilă prin cuvîntul rostit. Pe scurt, Dumnezeu se foloseşte de cuvîntul rostit pentru a introduce energie spirituală — forţă pură — în lumea materială.

Cel mai grăitor exemplu în această privinţă a fost, desigur, crearea lumii. Dumnezeu a vorbit „golului", spunînd: „Să fie lumină!"[12] şi a fost lumină. La fel a procedat şi cu întinderea cerului, cu apele şi cu uscatul; exact aşa s-a întîmplat cu tot ce a fost creat.[13] Toate lucrurile au fost făcute prin Cuvînt.[14] Şi cuvintele rostite au primit infuzia energiei Duhului, care se mişca pe deasupra apelor,[15] plăsmuind materia, care este ea însăşi energie, în formele dinainte stabilite de Dumnezeu.

În acelaşi fel, asocierea noastră cu Dumnezeu se împlineşte atunci cînd rostim cuvîntul Său în puterea Duhului Sfînt. După cum ne-a învăţat Isus: „De aceea, vă spun că orice lucru veţi cere, cînd vă rugaţi, să credeţi că l-aţi primit şi-l veţi avea."[16] Astfel, El ne-a adus iarăşi înapoi la punctul de unde a plecat: Aveţi credinţă în Dumnezeu, aflaţi Cine este El, cunoaşteţi ce face El, încredeţi-vă în harul Lui peste noi şi participaţi la lucrarea Lui! Apoi ceea ce spunem în numele Lui va trebui să se întîmple.

Veriga lipsă

Pentru cei mai mulţi creştini de-a lungul veacurilor, „rostirea"

aceasta a fost exact veriga lipsă dintre ceea ce credem şi ceea ce înfăptuim. Am pierdut înţelegerea modului în care lucrează Dumnezeul Atotputernic, în care lucrează Fiul Lui şi în care trebuie să lucrăm şi noi, de îndată ce am dobîndit vederea nestingherită despre Dumnezeu pe care ne-o asigură Isus în împărăţie.

Ceea ce întunecă vederea noastră este păcatul. Dar de îndată ce păcatul este iertat, noi trebuie să pătrundem cu îndrăzneală în sala tronului de har şi să avem comuniune cu Dumnezeu prin Duhul, care comunică cu duhul nostru. Este ca şi cum ai prinde un post la radio sau la televiziune. Intri pe frecvenţa corectă şi îndată auzi programul. Tot aşa este şi cînd Îl ascultăm pe Domnul. El ne vorbeşte încontinuu, dar de cele mai multe ori noi stăm pe unda greşită.

După ce ne-a vorbit El, trebuie să-I vorbim şi noi. Dacă voi face aceasta, se vor întîmpla minuni. Dacă nu vom face aşa, nimic nu se va întîmpla. Căci, în lumea materială, Dumnezeu a găsit de cuviinţă să intre în asociaţie cu noi, colaboratorii Săi, pe care îi cizelează ca să devină întemeierea vizibilă şi desăvîrşită a împărăţiei Sale pe pămînt.

Chiar acum, în viaţa acesta, El vrea să începem cu cerşitul şi cu văicărelile noastre şi să trăim în împărăţie, în armonie cu El, recepţionînd, prin Duhul, gîndurile Sale. După cum s-a exprimat apostolul Pavel: „. . . noi avem mintea lui Cristos."[17] Aşadar, dă glas acelei minţi — a spus Isus în relatarea despre smochin. Rosteşte gîndurile Sale. Nu te teme. Nu te îndoi. „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci unul de putere şi dragoste şi disciplină."[18]

Trebuie să înţelegem că, trăind de pe acum în împărăţie, noi revenim la ceea ce a pierdut omul în Grădina Eden. Ne întoarcem la autoritatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu la Creaţie. Ca Adam, auzim vocea Domnului dezvăluindu-ne tainele lumii. Şi, cînd vorbeşte El, vorbim şi noi, asemenea lui Ezechiel în vedenia sa cu valea oaselor uscate.

Şi El mi-a zis: „Proroceşte despre oasele acestea şi spune-le: «Oase uscate, ascultaţi cuvîntul Domnului!»"[19]

Profetul a ascultat, auzindu-L pe Domnul spunînd că are de gînd să dea oaselor viaţă, tendoane, carne, piele şi suflare.

Am prorocit cum mi se poruncise. Şi, *pe cînd proroceam*, a fost un vuiet şi iată, s-a făcut o mişcare şi oasele s-au apropiat unele de altele, os de os. M-am uitat şi iată, li s-au pus tendoane, carnea a crescut şi le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era suflare în ele. El mi-a zis: „Proroceşte şi vorbeşte suflării! Proroceşte, fiu al omului, şi zi duhului: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învie!"»" *Am proorocit*, cum îmi poruncise El. Şi a intrat o suflare în ei şi au înviat, ridicîndu-se în picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr.[20]

În acest episod din Vechiul Testament, Ezechiel a învăţat ceea ce eu am numit „cuvîntul credinţei", a cărui deplină împlinire nu a avut loc decît în perioada cînd s-a scris Noul Testament. Lecţia a fost următoarea: Prin cuvinte, noi strămutăm voia lui Dumnezeu din împărăţia invizibilă la situaţia vizibilă cu care sîntem confruntaţi. Noi vorbim banilor, şi aceştia apar. Vorbim furtunilor, şi ele încetează. Vorbim recoltelor, şi acestea înfloresc.

Deşi voi discuta acest fenomen miraculos în amănunt puţin mai tîrziu, vreau să subliniez aici adevărul simplu potrivit căruia cuvîntul lui Dumnezeu, rostit într-o situaţie, va împlini planul Său: „Tot aşa Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce Îmi este plăcut şi va împlini lucrul pentru care l-am trimis."[21]

Cum va fi

Într-o bună zi, cînd împărăţia se va arăta în toată splendoarea sa, nu va mai fi nevoie de vorbă. Gîndul va deveni faptă, aşa cum este în ceruri astăzi.

În cadrul programului meu de televiziune „Clubul 700", am luat un interviu lui Dr. Richard E. Eby, binecunoscutul obstetrician şi

ginecolog, care a ilustrat foarte bine acest adevăr. În 1972, spunea el, a căzut de la balconul etajului doi al unei clădiri şi şi-a fracturat craniul. Mi-a spus că, în urma acestui accident, a murit (dacă „moartea" a durat minute sau ore, asta nu ştia), dar, în chip miraculos, a revenit la viaţă şi astăzi este perfect sănătos.

În timpul acestei experienţe, relata Dr. Eby, duhul său a părăsit trupul şi se părea că s-a dus în cer sau în rai, cum îi mai spunem. Conform aşteptărilor, a constatat că e cel mai minunat loc posibil. La un moment dat a intrat într-un cîmp de flori şi, cum mergea aşa, a fost copleşit de frumuseţea lor. „Ce minunat ar fi dacă aş putea avea un buchet de flori, să le miros!" s-a gîndit el. Şi, cînd a dat să se aplece, a văzut că ţinea deja în mînă o mulţime de flori.

În alt loc s-a gîndit ce bine ar fi să se ducă în valea aceea din depărtare şi, cît ai clipi din ochi, a şi fost acolo.

Ca om de ştiinţă, evident, el a analizat aceste experienţe cu toată atenţia şi a conchis că în cer simplul gînd produce imediat acţiunea respectivă. După cum a declarat psalmistul: „Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima."[22]

În cer, Dr. Eby îşi găsea desfătarea în Domnul, făcînd voia lui desăvîrşită, şi dorinţele inimii lui erau imediat împlinite. El n-a trebuit să le exprime în cuvinte. Pe pămînt e nevoie de strămutare, dar nu şi în împărăţia supremă. Într-o zi nu vom mai avea nevoie de telefoane, de transporturi în comun sau de computere, deoarece viteza gîndului lasă în umbră viteza luminii. Acum însă avem nevoie de cuvîntul rostit.

Ce este credinţa?

Aşa cum am subliniat de mai multe ori, lozinca prin care putem defini întreaga funcţionare a împărăţiei este: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!" Credinţa guvernează totul, dar adesea e înţeleasă greşit.

Biblia spune cît se poate de clar:

Iar credinţa este substanţa lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute. Căci prin ea cei din vechime au căpătat o bună mărturie. Prin credinţă înţelegem că universul a fost făcut prin Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa încît tot ceea ce se vede n-a fost făcut din lucrurile care se văd . . . Şi fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.[23]

Parafrazarea ediţiei Living Bible ne e de mare ajutor:

Ce este Credinţa? Este asigurarea plină de încredere că ceea ce dorim are să se întîmple. Este certitudinea că lucrul sperat ne aşteaptă, chiar dacă nu-l vedem înaintea noastră . . .[24]

Altfel spus, credinţa este titlul de proprietate pe care nu-l vedem. Cînd cumpărăm o proprietate, ne întîlnim cu vînzătorul ei şi întocmim nişte acte. Primim apoi un act de proprietate, prin care se adevereşte că sîntem proprietari ai acelui bun. Din clipa în care am semnat actul, sîntem proprietari deplini. Nu e nevoie să ne ducem să vedem proprietatea respectivă. E a noastră, fie c-o vedem, fie că n-o vedem. Avem titlul de proprietate asupra ei.

Tot aşa e şi cu credinţa. Avem un titlu de proprietate asupra a ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu. Rolul nostru este să credem în inima noastră că faptul s-a realizat, potrivit cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu în cadrul actului respectiv, şi apoi nu avem decît să exprimăm asta în cuvinte. Noi nu putem forţa acest lucru. Nu putem aduna un grup de oameni într-o încăpere şi să încercăm să-l producem. Putem doar să-l primim de la Dumnezeu. Biblia spune: „Astfel credinţa vine din cele auzite iar cele auzite prin Cuvîntul lui Dumnezeu."[25]

Noi auzim Cuvîntul Domnului, care se acumulează în inimile noastre, pînă se aprinde lumina şi rostim: „Gata! Am primit!" În străfundul inimii nu mai e nici o îndoială. La asta s-a referit Domnul cînd a amintit în episodul cu smochinul de cel care vorbeşte muntelui „şi nu se îndoieşte în inima lui." Muntele se va mişca dacă Domnul a vorbit.

Biblia are, de asemenea, un cuvînt de atenţionare pentru cei nehotărîţi:

> . . . Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască; pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, tulburat şi aruncat de vînt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărît şi nestatornic în toate căile sale.[26]

Nu putem să ne permitem să şovăim, să oscilăm — cînd încoace, cînd încolo. Atîţia dintre noi auzim ceva de la Domnul, credem în lucrul respectiv un timp, dar apoi suflă vîntul, vine vijelia şi credinţa noastră în ceea ce a spus Dumnezeu se risipeşte ca un abur. Noi trebuie să contramandăm această acţiune prin rostirea cuvîntului ce ni l-a dat Dumnezeu, acceptîndu-l apoi în simplitatea credinţei.

Trebuie însă să fac o precizare aici, pentru a sublinia o idee foarte subtilă. Credinţa noastră în toate acestea trebuie să fie ancorată în Domnul — doar aşa ne-a spus Isus: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!" şi nu în capacitatea noastră, nu în tăria noastră încăpăţînată. Credinţa noastră nu trebuie să fie pusă *în credinţa noastră:* „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te sprijini pe înţelepciunea ta."[27]

Căci Domnul, deşi a structurat cele mai multe din relaţiile Sale cu omul în jurul ideii centrale a credinţei, a precizat că accentul pe care-l pune El asupra credinţei nu este cantitativ, ci calitativ. El a spus că am putea muta munţii dacă am avea credinţă cît o sămînţă de muştar.[28] Nu ne trebuie un munte de credinţă pentru a muta un munte de pămînt sau chiar un munte de probleme ale lumii acesteia.

Obiectul şi realitatea credinţei — iată problemele care se pun! Nu de încăpăţînare avem nevoie, ci de încredere.

> . . . Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că dobîndim lucrurile pe care I le-am cerut.[29]

Importanţa gîndirii corecte

Începem să vedem că în împărăţie:

—Spiritul stăpîneşte materia.

—Autoritatea mai mică cedează în faţa autorităţii mai mari.

—Mintea este canalul final prin care se exprimă spiritul.

—Vorbirea este canalul intermediar dintre spirit şi materie, şi dintre autoritatea inferioară şi cea superioară.

Ceea ce numesc autorii multor cărţi despre „succes" drept „atitudine mentală pozitivă" sau PMA, are, într-adevăr, o mare importanţă. Întrucît mintea este agentul prin care duhul nostru îşi face cunoscută influenţa în lumea din jurul nostru, rezultă cît se poate de limpede că atitudinile negative pot vicia cele mai bine intenţionate eforturi ale noastre. Şi reversul este valabil, anume că o gîndire pozitivă mai mult ca sigur va duce la o acţiune pozitivă.

Din nefericire, unii oameni, cum este Napoleon Hill, autorul lucrării *Think and Grow Rich* („Îmbogăţeşte-te prin gîndire", n.tr.), au spicuit doar cîteva din adevărurile împărăţiei lui Dumnezeu. Ei încearcă să obţină împărăţia fără să se supună Împăratului.

Unele din principiile metafizice ale împărăţiei, luate independent, pot produce uluitoare beneficii temporare. Dar lipsite de domnia lui Isus, aceste beneficii sînt trecătoare şi chiar dăunătoare. De fapt, mulţi din promotorii teoriei „mintea mai presus de materie" sfîrşesc, în cele din urmă, în cel mai diavolesc spiritism. „Şi ce i-ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?"[30]

Mulţi urmaşi sinceri ai lui Isus Cristos îşi strică mărturia în faţa lumii pentru că nu înţeleg legile autorităţii spirituale şi modul în care se transmite această autoritate. Dar, mai ales, ei nu sînt conştienţi de puterea cuvintelor rostite de ei.

Solomon a scris: „Prin rodul gurii ai parte de bine . . ."[31] Cu alte cuvinte, cînd mărturiseşti binecuvîntare, favoare, biruinţă şi succes, exact de lucrurile acelea vei avea parte!

Dar cei mai mulţi creştini ignoră acest adevăr. „Cum te simţi?" întrebăm pe cineva.

„Mă simt îngrozitor", răspunde el, fără să-şi dea seama că a şi poruncit trupului său să fie bolnav.

„Poţi face cutare lucru?" întrebăm.

„Nu, nu pot", vine răspunsul, fără ca persoana respectivă să ştie că L-a limitat pe Dumnezeu şi s-a limitat pe el însuşi datorită cuvintelor rostite.

„Nu pot scăpa de datorii", spun mulţi. Şi astfel poruncesc datoriilor să se ţină scai de ei!

S-a încetăţenit numirea acestor afirmaţii negative drept „evaluări realiste" ale situaţiei. Dar ele nu sînt realiste, întrucît ignoră puterea lui Dumnezeu, autoritatea lumii invizibile a spiritului şi puterea pe care a acordat-o Dumnezeu copiilor Săi.

O mult mai realistă afirmaţie a fost făcută de apostolul Pavel, atunci cînd acesta a declarat: „Pot totul prin Cristos, care mă întăreşte."[32]

Meschinăria, exagerarea fleacurilor, frica de eşec, veşnicele nemulţumiri şi bombăneli — toate acestea inhibă realizarea condiţiilor proprii împărăţiei. Cum gîndeşte un om în inima lui, aşa este el ![33]

Mulţi atleţi şi alţi sportivi cu realizări fizice deosebite şi-au dat seama de acest principiu. Jucătorul de golf Ben Hogan a fost unul dintre ei. Cînd se apropia de minge, avea deja în minte imaginea lovirii pline de forţă a mingii, pe care avea s-o propulseze într-un arc maiestuos, făcînd-o să aterizeze exact în punctul dorit. Îşi fixa idealul şi apoi i se conforma cu trupul. Nici nu e de mirare că a avut atîta succes!

La fel e cu alergătorii şi cu săritorii în înălţime. Dumnezeu ne-a dat minţi şi trupuri menite să funcţioneze în acest fel. De cele mai multe ori, trupul nostru va asculta de minte. Mai trebuie să adăugăm şi faptul că spiritul nostru poate fi în legătură cu Dumnezeu. Acum însă, dacă spiritul nostru guvernează mintea iar mintea guvernează trupul, înseamnă că Dumnezeu din lumea in-

vizibilă ne guvernează în lumea vizibilă.

În acelaşi timp, Domnul ne-a chemat să fim cinstiţi şi sinceri pînă în adîncul fiinţei noastre,[34] prin urmare, nu trebuie să ne amăgim spunînd că un lucru e adevărat, cînd, de fapt, nu este. Nu avem voie să practicăm superstiţia ori nepriceperea. Trebuie doar să avem încredere că toate lucrurile sînt posibile cu El.

Poate că cel mai dramatic exemplu al gîndirii corecte, urmată de vorbirea corectă, transformată apoi în acţiune corectă mi-a atras atenţia prin intermediul programului TV „The 700 Club" — *Clubul 700*. Persoanele implicate au fost: Leslie, May şi Joe Lemke şi ce a urmat a fost o adevărată istorie de dragoste.

Începutul ei trebuie căutat în anul 1952, cînd May, o guvernantă şi soră de caritate renumită pentru succesul ei la copii, a fost rugată să aibă grijă de un bebeluş de şase luni, pe nume Leslie, care era înapoiat mintal, suferea de ataraxie şi avea ochii scoşi din pricina unei boli anterioare. Nimeni nu se aştepta ca Leslie să trăiască multă vreme.

Domnul însă i-a dăruit lui May o dragoste deosebit de mare pentru Leslie, care a început să fie tratat tot mai mult ca un copil normal. May l-a învăţat să mănînce dintr-un biberon, producînd sunete ca de supt cu limba lipită de obraji. Curînd a renunţat la orice alte activităţi pentru a se ocupa exclusiv de copil. „Am acum o slujbă de îndeplinit pentru Domnul", spunea ea, „şi am să mă achit de ea onorabil."

Cînd a atins vîrsta de zece ani, Leslie abia putea să-şi mişte mîna şi prietenii lui May au sfătuit-o să renunţe la această pierdere de timp. Dar ea a refuzat să-i asculte. „Fac toate acestea pentru un băieţaş nevinovat, care va face lucruri mari, într-o zi", a răspuns ea. „Cred în Dumnezeu şi în faptul că El va lucra".

A continuat astfel să ia cu ea acest băiat şi să-i şoptească cuvinte de dragoste în ureche, strîngîndu-l în braţe şi continuînd să-l trateze ca pe un copil normal. În cele din urmă, el a învăţat să stea în picioare, rezemîndu-se de un gard. Apoi a început să facă primii paşi, ţinîndu-se de el.

În tot acest timp, May se ruga fără încetare pentru Leslie. Nu după mult timp, a adăugat un gînd la rugăciunile ei, pe care îl repeta în auzul Domnului de mai multe ori pe zi: „Scumpe Doamne, Biblia spune că Tu ne-ai dat fiecăruia un talent. Te rog ajută-mă să descopăr talentul acestui băieţaş sărman, care stă toată ziulica şi n-are ce face."

May a observat că băiatul dădea semne de înclinaţie muzicală, că răspundea bucuros la sunetele scoase de chitară sau alt instrument. Împreună cu soţul ei, Joe, au cumpărat un pian, pe care ea i-a cîntat tot felul de cîntece. De asemenea, l-a pus să asculte radioul şi diverse discuri la patefon. Leslie asculta vrăjit, ore întregi.

După patru ani de rugăciune ca Domnul să le descopere talentul băiatului, May şi Joe au fost treziţi într-o noapte la ora 3 dimineaţa de sunetul pianului din sufragerie. Coborînd din pat, l-au găsit pe Leslie aşezat la pian şi cîntînd cu multă măiestrie, asemenea unui muzician profesionist. Avea şaisprezece ani.

În următorii zece ani, băiatul a învăţat zeci şi zeci de cîntece, de muzică clasică, jazz sau muzică populară — ba chiar a învăţat să cînte şi cu vocea, acompaniindu-se la pian. Talentul său s-a manifestat deplin prin dragostea constantă a lui May şi necontenita ei mărturisire că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Ea a reuşit să descearnă planul lui Dumnezeu, pe care l-a exprimat apoi în viu grai, respingînd orice urmă de negativism.

Un ingredient necesar

Poate că cea mai mare piedică a istoriei în calea demonstrării eficace a împărăţiei invizibile o găsim în negativism. Căci, în ultimă analiză, acesta dă în vileag lipsa *unităţii*, despre care voi avea mai multe de spus cînd voi vorbi despre celelalte principii. Dar în acest punct trebuie să vedem că împărăţia lui Dumnezeu funcţionează prin fenomenul armoniei.

De la bun început trebuie spus că intrarea în împărăţie — care

depinde numai şi numai de har, şi nu de vreun merit personal sau de vreun statut social — stabileşte imediat o egalitate de bază între oameni. Nimeni nu poate spune: „Eu am cîştigat un loc mai bun decît tine." De aici decurge o nouă relaţie între indivizi, care e întemeiată pe voia Tatălui şi înlocuieşte orice alte relaţii naţionale, rasiale, familiale sau bisericeşti. Domnul Isus a fost cît se poate de clar şi în această privinţă, cînd a spus: „. . . oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă."[35]

Afirmaţia respectivă a depăşit relaţiile Domnului cu familia Sa şi depăşeşte propriile noastre relaţii cu familia noastră. Astfel împărăţia este o familie. Isus e fratele mai mare; Tatăl Lui e tatăl nostru. Asta înlocuieşte orice alte legături. Mama mea poate fi o negresă, care face însă voia lui Dumnezeu. Fratele meu poate fi un chinez, care face, de asemenea, voia lui Dumnezeu, sau un evreu sau un arab.

Ce mare nevoie avem să înţelegem lucrul acesta! Toate certurile şi tulburările din lume pot fi eliminate doar prin simpla împlinire a acestui principiu. Orientul Mijlociu poate fi în pace. America Latină poate fi în pace. Bătrînii şi tinerii pot fi în pace.

Acest concept unic al dragostei şi al relaţiilor de familie poate produce ceea ce i-a scăpat omenirii de la început. Dar pacea nu va fi singura roadă a acestui transfer de viaţă a împărăţiei în lumea noastră. Apostolul Pavel a scris despre „roada Duhului" care avea să crească într-un climat de unitate — „dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blîndeţe, stăpînire de sine."[36] Împotriva unor asemenea trăsături nu există lege, adaugă Pavel. Nici nu e nevoie!

Exemplul clasic din Biblie, ilustrînd transferul de putere a împărăţiei la lumea vizibilă, acolo unde este unitate, îl găsim într-o porţiune mai puţin utilizată a Evangheliei după Matei:

> Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi în numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor."[37]

Se subînţelege din pasajul de mai sus că acolo unde nu există unitate de scop, unde nu sînt depăşite barierele, puterea nu este activată.

Perspective de îmbunătăţire

Eu sînt încrezător că vom vedea împărăţia lui Dumnezeu activînd mai puternic în lumea văzută pe măsură ce Domnul va continua să-şi întoarcă oameni la Sine. Dacă lumea va cunoaşte marea trezire a credinţei în Isus Cristos la care mă aştept eu, atunci e rezonabil să credem că vom asista la o sporire a exercitării acestor adevăruri ale împărăţiei. La rîndul ei, aceasta va învrednici lumea să depăşească multe din limitările de care avem parte în prezent.

De pildă, e limpede că vom epuiza în curînd rezervele naturale de zăcăminte fosilizate, chiar dacă temporar criza de petrol şi de gaz natural pare să fi fost învinsă. Nu putem arde la nesfîrşit nişte rezerve limitate. Avem, în schimb, oceane foarte mari, care conţin hidrogen. Mai curînd sau mai tîrziu, Dumnezeu s-ar putea să dăruiască unuia sau mai multora din copiii Săi conceptul tehnic necesar transformării acelei ape în carburanţi de automobil. Asta o va face dînd puţin la o parte perdeaua care acoperă lumea invizibilă şi permiţînd o scurtă privire asupra planului Său. Atunci un credincios va vorbi şi va acţiona potrivit cu revelaţia respectivă şi de aici conceptul va prinde îndată viaţă.

Cred că ne putem aştepta la o dezvoltare similară în domeniul materialelor de construcţie, unde oţelul sau alte metale critice vor putea fi înlocuite cu altceva. Sînt sigur că vor exista alimente pe care nici nu le-am visat; poate că vor exista spaţii de locuit suficiente pentru populaţii uriaşe. Limitele nu trebuie căutate în ceea ce vedem, simţim sau gustăm noi. Limitele sînt, mai degrabă, în inimile noastre şi în refuzul nostru de a sta în locul de unde putem avea o privire neumbrită a lucrărilor Domnului.

Gînduri ca cele de mai sus în mod inevitabil ne fac să ne punem problema dacă nu cumva o persoană pe care o ocoleşte belşugul sau care zace în şanţ se află acolo pentru că a încălcat adevărurile împărăţiei. Răspunsul nu trebuie dat niciodată cu uşurinţă, căci mulţi din cei care suferă sînt creştini. Nu puţini dintre ei trăiesc departe de idealurile pe care le discutăm aici şi trec prin mari greutăţi.

Ce putem spune? Sînt convins că dacă o persoană se află *încontinuu* în boală, în sărăcie sau în alte strîmtorări fizice şi mentale, negreşit îi lipsesc adevărurile împărăţiei. Omul acela fie că nu a prins ideile descrise de noi în capitolul de faţă despre modul de funcţionare a împărăţiei, fie că nu trăieşte în acord cu principiile majore pe care le vom explora în curînd. A pierdut prosperitatea pe care, cred eu, că o făgăduieşte Scriptura.

E drept că există suferinţă, chiar şi în voia lui Dumnezeu, dar, asemenea crucii lui Cristos, ea nu ţine în veac.

Este important însă să nu încercăm să punem semnul egalităţii între prosperitatea biblică şi bogăţii. Ne referim aici la binecuvîntarea Domnului, nu la avuţiile materiale. Sînt unii oameni care n-ar fi în stare să mînuiască bani sau alte bunuri materiale. Unii, dacă le-ar avea, ar fi nimiciţi de mîndrie. Astfel, Dumnezeu dă prosperitate pe măsura înţelepciunii Sale, potrivit cu nevoia reală a celor în cauză.

Totuşi, cred că creştinii pot ieşi din orice ghetou în care au fost încarceraţi — real sau imaginar. Dumnezeu va găsi o cale de ieşire. El va asigura metodele necesare pentru o întorsătură de o sută optzeci de grade în împrejurări şi atitudini. Lipsurile se vor transforma în belşug, ostilitatea în bunăvoinţă.

Cît priveşte tragedia şi inevitabilele situaţii nefericite, Biblia spune:

> Paşii unui om bun sînt rînduiţi de Domnul şi El îşi găseşte desfătarea în calea acestui om. Chiar dacă s-ar întîmpla să cadă, *nu va fi doborît de tot,* căci Domnul îl apucă de mînă.[38]

Mai mult, se spune că cel rău va încerca să-i facă rău celui ne-

prihănit, dar „Domnul nu-l lasă în mîinile lui.[39] Vor fi chiar zile grele, chiar poticniri serioase, dar braţul lui Dumnezeu va fi mereu gata să-i izbăvească pe cei credincioşi.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Efeseni 2:4-7

Ideea cheie: Ca membri ai împărăţiei invizibile a lui Dumnezeu, noi putem trăi experienţa binecuvîntării Sale atunci cînd lucrăm în asociaţie cu El.

1. „Dumnezeu a aşezat intenţionat belşugul în univers ca mărturie a propriei Sale infinităţi." (p. 61). Descrieţi un exemplu al belşugului extraordinar de mare al lui Dumnezeu în lumea în care trăiţi.

2. Redaţi în scris, cu cuvinte proprii, belşugul spiritual descris la Efeseni 2.4-7.

3. Care atitudine ne pune în asociaţie cu Dumnezeu, potrivit textului de la Marcu 11.23? (Vezi şi paginile 64,65.)

4. Ce ne eliberează să putem gîndi gîndurile lui Dumnezeu, conform apostolului Pavel la Coloseni 3.1-4?

5. Cum putem declanşa activitatea lui Dumnezeu în viaţa noastră atunci cînd gîndim gîndurile lui Dumnezeu? (Vezi paginile 65-67.)

6. „Avem un titlu de proprietate asupra a ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu. Rolul nostru este să credem în inima noastră că faptul s-a realizat, potrivit cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu în cadrul titlului respectiv, şi apoi nu avem decît să exprimăm asta în

cuvinte. Noi nu putem forţa acest lucru. Nu putem aduna un grup de oameni într-o încăpere şi să încercăm să-l producem. Putem doar să-l primim de la Dumnezeu" (pg. 71). Descrieţi o situaţie din viaţa dvs. la care se aplică cele de mai sus.

7. Care este versiunea biblică a unei „atitudini mentale pozitive", potrivit paginii 71?

Transpunerea în practică

Un tînăr, să-i spunem Santos, trăia într-un ghetou mexican din Vest. Deja, pînă la vîrsta de şaisprezece ani, asistase la uciderea a opt oameni, luase şi el parte la diverse lupte violente împreună cu banda din care făcea parte şi provocase o tăietură de cuţit pe faţa unui om care îndrăznise să-l înfrunte. Atît de mare era violenţa din cartierul acesta încît nici un poliţist nu îndrăznea să intre în el. Dar într-o zi, Santos a făcut cunoştinţă cu Cristos, printr-un program de radio în limba spaniolă. Curînd a ieşit din nou pe străzi, predicînd împotriva violenţei. A învăţat să citească şi să scrie în spaniolă. Pînă la urmă a devenit paznic la o închisoare, predicînd oriunde avea prilejul. Treptat a văzut cum Dumnezeu face schimbări mari în comunitatea sa.

Ce condiţie anumită din comunitatea dvs. trebuie să se schimbe? Cum puteţi deveni instrumentul pentru schimbarea respectivă, pe măsură ce veţi apela la puterea lui Dumnezeu?

---

[1]Vezi Matei 13.11.
[2]Vezi Matei 13.3-8.
[3]Vezi Matei 14.16-21.
[4]Luca 2.52.
[5]Luca 3.22.
[6]Vezi Efeseni 2.8-18.
[7]Vezi Evrei 4.14-16.
[8]Efeseni 2.4-7.
[9]Vezi Numeri 6.24,25.
[10]Ieremia 23.18.
[11]Marcu 11.23.
[12]Geneza 1.3.
[13]Vezi Geneza 1.
[14]Vezi Ioan 1.3.
[15]Vezi Geneza 1.2.
[16]Marcu 11.24.
[17]I Corinteni 2.16.
[18]II Timotei 1.7.
[19]Ezechiel 37.4.
[20]Ezechiel 37.7-10.
[21]Isaia 55.11.
[22]Psalmi 37.4.
[23]Evrei 11.1-3,6.
[24]Evrei 11.1, Living Bible.
[25]Romani 10.17.
[26]Iacov 1.6-8.
[27]Proverbe 3.5.
[28]Vezi Matei 17.20.
[29]I Ioan 5.14,15.
[30]Matei 16.26.
[31]Proverbe 13.2.
[32]Filipeni 4.13.
[33]Vezi Proverbe 23.7.
[34]Vezi Psalmul 51.6.
[35]Matei 12.50.
[36]Galateni 5.22,23.
[37]Matei 18.19,20.
[38]Psalmi 37.23,24.
[39]Psalmi 37.33.

CINCI

FERICIRE PROGRESIVĂ

După cum am văzut, împărăţia cerurilor există acum şi aici. Deşi este spirituală şi invizibilă, ea guvernează lumea materială şi vizibilă. Este locuită de oameni care s-au născut din nou spiritualiceşte. Funcţionează într-o manieră specifică.

Acum vom vedea că are şi o constituţie, un sistem fundamental de principii şi virtuţi menite să stabilească calitatea şi conduita vieţii. Constituţia aceea e cuprinsă în „Predica de pe Munte," prezentată de Isus la începutul lucrării Sale publice, probabil în primul an.

Ea însumează un nou mod de viaţă. Reclamă o revoluţie lăuntrică a atitudinii şi concepţiei de viaţă a cuiva. Răstoarnă idei obişnuite. Pregăteşte scena pentru noua orînduire mondială.

Constituţia aceasta are un preambul. Noi am numit cele opt puncte ale sale „Fericirile", nume cît se poate de adecvat, deoarece ele garantează în mod sigur obţinerea „binecuvîntării" sau a „fericirii". Ferice de cei care trăiesc călăuziţi de ele!

De asemenea, ele ne dezvăluie multe lucruri privitoare la natura lui Dumnezeu, Cel care domneşte în împărăţie.

Fiind completate de alte principii şi virtuţi prezentate în restul Scripturii, fericirile ne asigură temelia şi cadrul vieţii adevărate, chiar în timpul trecerii de la vechea şi discreditata orînduire la cea viitoare, care începe să se contureze.

Pe măsură ce vom explora aceste bine-cunoscute, dar încă nepătrunse cuvinte, va trebui să scormonim între ele şi îndărătul lor, pentru a-L zări chiar pe Domnul. Căci Fericirile demonstrează însăşi natura lui Dumnezeu în mod copleşitor, fundamental.

Pentru început, să ne reamintim că numele lui Dumnezeu, Yahveh (Iehova) nu e doar o etichetă, ci semnifică personalitatea reală a purtătorului său. Rădăcina lui este verbul ebraic „a fi" şi

unii experţi în ebraică sînt de părere că s-ar putea numi timpul gramatical *hiph'il*, care ar putea fi tradus drept „Cel care face toate lucrurile să fie."

Oricum, El S-a revelat pe Sine poporului cu care a încheiat un legămînt sub denumirea de EU SÎNT.[1] A fost aproape ca un cec în alb. Dumnezeu a spus: „Eu sînt _____," iar poporul Său trebuia să completeze spaţiul liber potrivit cu nevoia fiecăruia. Dacă israeliţii aveau nevoie de pace, El era Iehova-şalom, adică „Eu sînt pacea voastră."[2] Dacă aveau nevoie de biruinţă, El era Iehova-nissi — „Eu sînt steagul vostru, biruinţa voastră."[3] Dacă aveau nevoie de orice ajutor, ca în cazul nevoii disperate a lui Avraam, atunci cînd a fost încercat cu privire la fiul său Isaac, atunci Dumnezeu era Jehova-jire — „Eu sînt purtătorul tău de grijă", sau „Cel care îţi asigură cele necesare".[4]

Ideea pe care trebuie s-o reţinem, şi pe care Fericirile o demonstrează cu sublimă simplitate, este faptul că Dumnezeu S-a revelat pe Sine, că Şi-a revelat natura, puterea şi voia în punctul în care a intervenit nevoia. Oamenii trebuiau să-şi dea seama de nevoia lor şi s-o recunoască fără înconjur.

Aceasta este lecţia supremă a Fericirilor şi e un element esenţial în viaţa împărăţiei. Cel care simte că nu are nevoie de nimic *nu va primi nimic*. Niciodată nu va gusta semnificaţia deplină a numelui şi a naturii lui Dumnezeu. Acea persoană nu va cunoaşte niciodată pacea şi mîngîierea Sa. Nu va cunoaşte niciodată biruinţa Sa; nu va cunoaşte purtarea Sa de grijă în orice nevoie care se iveşte în viaţă. Şi nu va cunoaşte niciodată mîntuirea Sa, nu va trăi sensul numelui pe care I L-a dat Dumnezeu Fiului Său — Isus, care înseamnă „Eu Sînt Mîntuirea."

Nu, cei ce-şi sînt suficienţi lor înşişi, care n-au nevoie de nimeni, cei cu neprihănire proprie nu vor gusta împărăţia cerurilor. Golul din ei nu va fi umplut dacă nu vor striga: „Dumnezeule Atotputernic, vino şi împlineşte-mi nevoia cea mai acută din viaţa mea!"

Să privim acum la Fericirile propriu-zise,[5] observînd natura lor progresivă în felul lor de a lucra în viaţa cuiva.

Cerşetori spirituali

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor!"

Şi aici, ca la celelalte puncte, Domnul începe cu un cuvînt păstrat în Noul Testament sub forma *makarios*, redat de traducători sub forma de „binecuvîntat" sau „fericit." De aceea, fiecare din puncte conţine un îndreptar pentru obţinerea fericirii — după care aleargă cu atîta disperare lumea din zilele noastre.

„Fericiţi sînt cei săraci în duh". Ce contradicţie, dar numai la prima privire, deoarece o examinare mai atentă a afirmaţiei îi va lămuri adevăratul sens. Mai întîi, trebuie să înţelegem că Domnul a avut în vedere ceva mai mult decît ideea de „sărac". Cuvîntul folosit de El înseamnă, de fapt, „cerşetor". Deci, fericiţi sînt cerşetorii în duh, cerşetorii duhovniceşti, cei care ştiu că au nevoie şi nu se sfiiesc s-o spună, aşa cum am observat mai sus.

Cu altă ocazie cînd îi învăţa pe oameni, Domnul a subliniat această idee şi mai dramatic. Stabilind contrastul dintre un vameş doborît de ruşine (de fapt, un perceptor al impozitului) şi un fariseu plin de mîndrie, El a scos la iveală un om sărac în duh.

Vameşul sta departe şi nu voia nici ochii să-şi ridice spre cer, ci se bătea în piept, zicînd: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborît acasă îndreptăţit, decît celălalt. Căci oricine se înalţă va fi smerit; şi oricine se smereşte va fi înălţat.[6]

Omul acesta a fost înălţat, atît de mult încît a intrat în împărăţie, în fericire desăvîrşită. El fusese gol, dar a fost umplut, doar pentru că a fost gata să recunoască nevoia sa după Dumnezeu şi nu s-a sfiit să cerşească ajutor. Împărăţia a fost a lui, chiar atunci, căci nu se spune oare: „a lor *este* împărăţia." El făcuse primul pas pe calea progresiei demonstrate de Fericiri.

Mijlocitorii

„Ferice de cei ce plîng, căci ei vor fi mîngîiaţi!"

Această contradicţie pare şi mai mare decît prima. Fericiţi sînt

cei ce plîng?! Cum vine asta? Ne ajută aici scrierile lui Pavel, în care el se referea la „întristarea după voia lui Dumnezeu", care duce la pocăinţă.[7] Aici ţintea Isus. Căci „pocăinţa" presupune şi ideea de gînd întîrziat, de reconsiderare a faptei săvîrşite. Omul trebuie să se gîndească la ce-a făcut, să cîntărească lucrurile. Trebuie să se căiască de păcatele lui şi să nu se considere niciodată mulţumit de sine. După cum s-a exprimat psalmistul:

Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit;
Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mîhnită.[8]

Aşadar, mesajul Domnului în această a doua fericire a fost, în esenţă, următorul: „Dacă vrei să te înconjoare mîngîierea lui Dumnezeu, trebuie să ajungi la un punct în care să plîngi cu amar pentru păcatele tale." Dar El a mers mai departe, cerîndu-ne să plîngem şi pentru păcatele celor din jurul nostru. Lumea nu vrea să plîngă, ci doar să rîdă tot timpul. În loc să participăm la veselia lumii, noi avem datoria să plîngem, să ne doară pentru ea, să strigăm pentru cei pierduţi.

Avem în Biblie relatarea despre Lot în Sodoma şi Gomora, unde lăcomia, beţia, homosexualitatea şi corupţia erau din cale afară de mari. Lot, un „om neprihănit", nu era doar supărat pe cei răi din pricina faptelor lor murdare, ci era de-a dreptul „foarte întristat" şi „îşi chinuia sufletul lui drept, din cauza celor ce vedea şi auzea din faptele lor nelegiuite".[9] El deplîngea nelegiuirile lor. Dar Dumnezeu l-a mîngîiat, trimiţînd îngerii care să-l scape pe el şi familia lui, în timp ce cetăţile acelea au fost nimicite.[10]

Vedeţi progresia? Împărăţia devine a noastră; noi ne aflăm în ea. Imediat ne copleşeşte magnitudinea păcatului nostru, chiar dacă Domnul ne-a iertat. Îndată după aceea observăm păcatul altora — al rudelor şi al prietenilor noştri nemîntuiţi şi al întregii lumi. Sîntem împovăraţi şi preocupaţi pentru alţii. Plîngem şi devenim mijlocitori.

În ultimul timp s-a răspîndit în lume o nouă filozofie, care spune

cam aşa: „Eu sînt OK, tu eşti OK" sau „Nici o problemă la mine, nici o problemă la tine, toate sînt în ordine!" Fără mîntuirea lui Isus, nu există nici un loc în împărăţia Sa pentru asemenea fel de a gîndi. Nepăsarea este o urîciune. Nu trebuie decît să ne amintim de lecţia pe care ne-a dat-o El cînd a vorbit de a doua Sa venire. El a spus că va fi ca în zilele lui Noe.

„Căci, aşa cum era în zilele dinainte de potop, cînd mîncau şi beau, se însurau şi se măritau, pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie şi n-au ştiut nimic, pînă cînd a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului Omului."[11]

El a fost adînc mîhnit de nepăsarea oamenilor faţă de starea în care se afla lumea. În împărăţie, această stare de lucruri trebuie să facă loc îngrijorării şi plînsului. Atunci putem să ne aşteptăm la împlinirea profeţiei lui Ieremia: „. . . le voi preface jalea în veselie şi îi voi mîngîia, le voi da bucurie, după necazul lor."[12]

O chestiune de stăpînire

„Ferice de cei blînzi, căci ei vor moşteni pămîntul."

Pasul următor din cadrul progresiei este unul din cele mai neînţelese şi mai greşit interpretate versete din Biblie. Cînd îl citesc, cei mai mulţi vorbitori de limba engleză au imediat în minte imaginea personajului Caspar Milquetoast, din renumita serie de desene animate, (un fel de Papă-lapte, n.tr.). Mulţi sînt convinşi, astfel, că Isus a voit ca oamenii Săi să fie nişte personaje şterse, care se ploconesc mereu în faţa altora şi nu dau dovadă de prea multă inteligenţă. Desigur, această caracterizare nu se potriveşte deloc bărbaţilor şi femeilor lui Dumnezeu de pe paginile Scripturii, care au fost oameni puternici, fără teamă cînd au trebuit să-şi spună cuvîntul şi, de cele mai multe ori, personalităţi strălucite.

Dificultăţile noastre au fost totdeauna legate de înţelegerea cuvîntului „blînd". Într-adevăr, sensul lui este „smerit", „blajin"

chiar „docil". Dar definiţia nu se poate opri aici. Blîndeţea biblică nu cere o supunere abjectă a caracterului sau a personalităţii cuiva. Ea reclamă însă predarea totală a frînelor vieţii cuiva din mîinile sale în mîinile lui Dumnezeu. Totuşi sensul nu se opreşte nici aici. Cei blînzi dau dovadă de disciplină, a cărei urmare este faptul că sînt mereu ţinuţi sub supravegherea lui Dumnezeu.

Astfel, un om blînd este un om disciplinat, care se află sub supravegherea lui Dumnezeu. El este ca Moise, un conducător puternic şi curajos, care însă a fost descris drept cel mai blînd om de pe pămînt.[13] Întrucît şi-a văzut propriul păcat şi pe cel al altora, omul blînd face pasul următor, punîndu-se de bună voie sub supravegherea, controlul şi disciplina lui Dumnezeu. El Îl slujeşte pe Dumnezeu. Dar, nu uitaţi, Dumnezeu niciodată nu va lua cu forţa conducerea asupra vreunei persoane. El va stăpîni o viaţă numai în măsura în care aceasta este mereu predată Lui, or, asta necesită disciplină permanentă. Dumnezeu nu are nici o intenţie de a crea roboţi.

Fericit e omul aflat sub supravegherea şi controlul lui Dumnezeu Însuşi! În alt capitol am menţionat îndemnul dat de Pavel preaiubitului Timotei să-şi aducă aminte că au primit un duh de „putere şi dragoste şi *disciplină* sau [stăpînire de sine]," şi nu unul de „frică".[14] La asta s-a referit Domnul. Cel care posedă această virtute va moşteni pămîntul.

De atîtea ori creştinii au fost amăgiţi să creadă că odată ce s-au născut din nou, nu li se mai cere nimic. Or, aşa cum vom vedea, lucrul acesta e dăunător. Domnul şi toţi cei care au scris despre El au precizat că naşterea din nou nu este decît începutul unui lung proces, în care sînt cuprinse: disciplina, munca şi suferinţa. E limpede că beţivii, drogaţii, desfrînaţii şi leneşii nu dovedesc suficientă disciplină pentru a stăpîni pămîntul şi a-i îndrepta relele. Dimpotrivă, această sarcină le revine celor blînzi, celor disciplinaţi — celor care sînt stăpîniţi de Dumnezeu, care merg pe urmele Fiului Său, care se luptă. Să ne amintim puternicele cuvinte ale Evangheliei: „. . . din zilele lui Ioan Botezătorul pînă acum, împărăţia cerurilor se ia cu năvală şi cei ce dau năvală pun mîna pe ea."[15] Oameni plini de rîvnă

o iau cu asalt şi intră în ea. Acesta e sensul fericirii. Deşi Papă-lapte al nostru, Milquetoast din desenele animate de care vorbeam mai înainte rămîne de căruţă, oamenii blînzi ai lui Dumnezeu — bărbaţi şi femei — vor moşteni pămîntul.

O lucrare a Duhului

„Ferice de cei ce flîmînzesc şi însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi".

Dumnezeu este neprihănire. A fi neprihănit înseamnă a fi ca Dumnezeu. Isus a spus că trebuie să flămînzim şi să însetăm după neprihănire. Ea este gratuită, se dă în dar,[16], totuşi noi trebuie s-o căutăm, să umblăm după ea. Cu fiecare fibră a fiinţei noastre trebuie să dorim să fim ca şi Cristos. Căci lucrul acesta ne stă în putinţă. Potrivit Bibliei, Dumnezeu a sădit Duhul Fiului Său în noi atunci cînd L-am primit pe El, şi acum nu ne mai mulţumim doar să fim copii adoptaţi, ci vrem să avem însăşi natura lui Cristos *în lăuntrul* nostru.[17] Ca unii care am imprimat vieţii noastre direcţia spre El, noi trebuie să tînjim după această natură, după această neprihănire şi sfinţenie, care să ne inunde fiinţa. După ce am fost *îmbrăcaţi* cu neprihănirea lui Isus, acum trebuie să dorim să fim *pătrunşi* de neprihănirea aceea, s-o trăim în viaţa de fiecare zi. Căci dacă nu sîntem neprihăniţi, Biblia spune că nu vom moşteni împărăţia.

Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi; nici desfrînaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici cei afemeiaţi cu ei înşişi, nici homosexualii, nici hoţii, nici cei lacomi de bani, nici beţivii, nici defăimătorii, nici zgîrciţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.[18]

„Vreau să-L cunosc mai mult pe Dumnezeu" — acesta ar trebui să fie strigătul nostru. „Vreau ca Duhul Său să mă stăpînească mai mult. Vreau să am mai multă eficacitate. Vreau să văd împărăţia Sa venind pe pămînt."

Dînd glas acestui strigăt de foame şi de sete după Dumnezeu,

după mai multă putere de la El, noi nu facem altceva decît să strigăm după ungerea Duhului Sfînt pentru slujirea noastră — ceea ce Biblia numeşte botezul Duhului Sfînt. Prin asta se realizează pasul următor din progresia dezvăluită de Fericiri: asigurarea puterii speciale a lui Dumnezeu pentru ca să-L putem sluji.

Isus a descris-o în felul următor: „. . . voi veţi primi putere, cînd va veni Duhul Sfînt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi pînă la marginile pămîntului."[19] Veţi avea o minunată eficacitate — veţi fi plini de puterea miraculoasă a lui Dumnezeu Însuşi — doar pentru că aţi flămînzit şi aţi însetat după El.

Da, a spus Isus, veţi fi umpluţi şi săturaţi. Interesant că în greacă cuvîntul tradus prin „săturat" este *chortazo*,[20] care mai are şi conotaţia de „ospătat". Domnul spune că nu vom avea doar puţin, ci că vom fi ospătaţi cu neprihănire, cu putere şi cu tot ce este bun în împărăţie.

Evident, aceasta e împlinirea perfectă a îndemnului: „căutaţi şi veţi găsi!"[21]

Revărsarea îndurării

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!"

Cei mai mulţi dintre noi am înţeles fericirea aceasta, deşi nu întotdeauna ne dăm seama de magnitudinea ei.

Termenul de bază în greacă pentru milă este *eleos*, în care se cuprinde şi ideea de compasiune, de tandreţe, de bunătate şi binefacere. E o revărsare de la cel mai mare către cel mai mic: Dumnezeu este milostiv cu un om; un om bogat dă dovadă de milă faţă de unul mai sărac decît el.

Vedem astfel o altă progresie în cadrul Fericirilor, pe măsură ce începem să gîndim despre oameni cum gîndeşte Dumnezeu despre noi, întinzînd braţul către lume, îndreptîndu-ne lucrarea către ea. Ca unii care am primit îndurare de la Acela care este cu mult mai

mare decît noi, la rîndul nostru trebuie să acordăm milă celor faţă de care avem posibilitatea să ne arătăm bunăvoinţa.

Deşi motivaţia noastră trebuie să fie mai curată decît raţiunea de mai sus, realitatea e că în măsura în care ne purtăm cu compasiune faţă de cei aflaţi mai prejos decît noi, în aceeaşi măsură va exista întotdeauna cineva deasupra noastră, care să se poarte la fel cu noi — fie că e vorba de un om, fie că e chiar Dumnezeu Însuşi. În spatele acesteia stă o lege mai cuprinzătoare, pe care o vom examina mai îndeaproape.

Fericirea supremă

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu."

Din Evul Mediu a venit ideea potrivit căreia „binele cel mai mare", aşa-numitul *summum bonum*, era „viziunea dătătoare de fericire". Fericirea maximă era să-L vezi pe Dumnezeu. Nimic mai măreţ decît asta nu putea exista. Era o răsplată în sine — un scop, şi nu un mijloc.

În această Fericire, Isus a arătat calea spre împlinirea acelui adevăr, ridicînd pe culmea progresiei experienţa pe care am observat-o în aceste învăţături.

Dacă binele suprem, fericirea maximă este să-L vezi pe Dumnezeu — şi, în mod sigur, aşa e — atunci se cere curăţie. Din nou, ajungem destul de repede la adevăratul ei sens, dar măreţia ei de multe ori ne scapă.

În Biblie cuvîntul „curat" înseamnă adesea „nepătat", „neîntinat", dar se mai referă şi la aurul neamestecat, nealterat, în stare pură. Astfel, Domnul a spus aici mai mult decît simpla afirmaţie: „binecuvîntaţi sînt cei care au inima curată". El a mai spus şi următorul lucru: „binecuvîntaţi sînt cei a căror inimă este întreagă, a căror devotament e neclintit."

Cît despre cuvîntul „inimă," acesta înseamnă centrul fiinţei noastre, miezul spiritualităţii noastre, fondul motivaţiilor noastre

celor mai profunde. Este esenţa persoanei.

Nu e un lucru neobişnuit ca oamenii să-L dorească pe Dumnezeu, cel puţin pentru un timp sau cu o parte a fiinţei lor, deşi în acelaşi timp ei doresc bani, faimă şi tot ce are de oferit lumea. Dar, spune Isus, aşa nu merge, dacă doreşti să-L vezi pe Dumnezeu şi să primeşti fericirea supremă.

Din nou, trebuie să vedem accentul deosebit pe care l-a pus Isus pe unitate şi integritate în toată lucrarea Sa. Dacă ochiul tău este înceţoşat sau de-a dreptul întunecat, atunci tot trupul tău va fi plin de întuneric, a mai spus El, adăugînd: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci, sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţine la unul şi va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu, şi lui Mamona."[22]

Trebuie să ne concentrăm fie asupra cerului, fie asupra pămîntului. În primul caz, vom găsi binele suprem.

Calea moştenirii

„Ferice de făcătorii de pace, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu."

Pentru cei mai mulţi dintre noi, fericirea ar însemna să fim copiii unui monarh şi să avem puterea de a acţiona în numele lui, urmînd ca în final să domnim şi noi. Ei bine, putem ajunge la această stare, căci monarhul este cunoscut sub numele de „Regele regilor" [23] iar domeniul său este toată creaţia.

Acum un copil al lui Dumnezeu este un moştenitor al lui Dumnezeu,[24] care urmează să primească autoritate, stăpînire, bogăţii şi chiar împărăţia. Pe scurt, el este moştenitorul tuturor lucrurilor existente.

Dar, a spus Isus, pentru a fi avansat în acea poziţie, trebuie să fii un „făcător de pace". Or, acesta este cel care opreşte conflictul şi războiul.

Domnul Însuşi a fost supremul făcător de pace, aducînd pace între om şi Dumnezeu.[25] În numele Lui noi trebuie să procedăm la fel.

Trebuie să străbatem pămîntul, spunînd tuturor oamenilor: „Păcatele vă sînt iertate. Puteţi fi împăcaţi cu Dumnezeu.“ După cum ne-a învăţat Pavel:

Şi toate acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Cristos şi ne-a încredinţat slujba împăcării: că adică Dumnezeu era în Cristos, împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în socoteală păcatele şi punînd în noi cuvîntul acestei împăcări. Noi deci sîntem trimişi împuterniciţi pentru Cristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Cristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu![26]

Într-adevăr, ca făcători de pace, noi trebuie *să-i rugăm fierbinte* pe oameni să primească ceea ce a realizat deja Dumnezeu, întrucît împăcarea este ca o stradă cu sens dublu, necesitînd un răspuns din partea ambelor părţi. Căci încă se aude ecoul oştii cereşti ce cînta acum două mii de ani, într-o noapte liniştită: „pace, şi bună învoire între oameni“.[27] De fiecare Crăciun, pînă şi cele mai împietrite inimi tresar, în aşteptarea împlinirii acestui deziderat. Omul tînjeşte, din străfundul inimii sale, după Dumnezeu şi după pace.

Dar fiii lui Dumnezeu — adevăraţii făcători de pace — nu se opresc la pacea cu Dumnezeu. Ei se străduiesc să obţină şi pace între oameni. Nefiind ei înşişi războnici, îi sfătuiesc pe alţii să înceteze cu luptele dintre ei. Ţelul lor este pacea între indivizi şi între naţiuni, dîndu-şi toate silinţele să reunească grupuri dezbinate şi să caute realizarea armoniei şi a dragostei, dar nu oricum, nu prin sacrificarea principiului divin, ci prin relaţii divine.

Oamenii aceştia vor fi binecuvîntaţi, căci fac voia şi lucrarea Tatălui, ca fii şi fiice ai Săi. Ei se vor maturiza ca moştenitori şi vor moşteni averea Tatălui lor — chiar împărăţia.

Va veni prigoana

„Ferice de cei persecutaţi din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăţia cerurilor! Ferice de voi cînd, din pricina Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni

şi vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, minţind!"[28]

Sîntem foarte aproape de o nouă orînduire mondială, numită „împărăţia eternă a cerurilor", care va fi instaurată de Însuşi Dumnezeu cel Atotputernic. Numai oamenii de un anumit fel vor locui în ea. Domnul vrea ca aceştia să practice de pe acum viaţa în împărăţie, făcînd voia Sa şi bucurîndu-se chiar în prezent de binecuvîntările Sale.

Pe măsură ce se deprind cu aceste lucruri — făcînd fiecare gînd rob ascultării de Cristos şi uzînd de autoritatea împărăţiei ce le-a fost dată — lumea începe să le cunoască adevărata identitate şi îndată li se creează o împotrivire. Vor urma numaidecît insultele la adresa lor, după cum L-au urmat şi pe Isus şi pe toţi sfinţii, de la început.

Dar, conform Fericirii pe care o analizăm acum, ei vor fi fericiţi, văzîndu-şi mai departe de treabă în remarcabilul lor domeniu. Ba mai mult, spune apostolul Petru, vor atinge un înalt grad de maturitate: „Dacă sînteţi batjocoriţi pentru Numele lui Cristos, ferice de voi, fiindcă *Duhul slavei şi al lui Dumnezeu Se odihneşte peste voi.*"[29] Cu greu s-ar putea dobîndi în viaţa actuală o binecuvîntare mai mare ca aceasta!

Mulţi oameni întreabă, cu un aer nevinovat: „Dar cum ar putea cineva să dorească să persecute asemenea oameni paşnici şi binevoitori?!"

Răspunsul trebuie căutat în străfundul inimii omului nenăscut din nou, pe care îl deranjează frumuseţea altora, strălucirea lor, fericirea şi prosperitatea de care au parte. Lui îi place privirea încruntată şi împovărată de griji, mai degrabă decît ochii senini, lipsiţi de griji. Pentru că, vedeţi, el iubeşte întunericul mai mult decît lumina, cum ne-o spune lămurit Scriptura.[30]

Biblia afirmă că cei care păşesc pe urmele lui Cristos lasă în urma lor o mireasmă sesizată atît de credincioşi, cît şi de necredincioşi. Pentru primii, este însăşi aroma dulce a vieţii, pentru ceilalţi: duhoarea morţii.[31] O asemenea persoană va stîrni întotdeauna fie

stimă, fie duşmănie. Numai că duşmănia a luat de multe ori forma unor crunte prigoane şi descărcări de mînie.

Rădăcina cuvîntului grec tradus prin „a prigoni" sau „a persecuta" înseamnă „a urmări" cum ai urmări o vulpe sau un iepure la vînătoare. Or, de cele mai multe ori, prigoana şi descărcarea de mînie a lumii începe cu urmărirea credincioşilor. „Să-i alungăm din mijlocul nostru" strigă gloata înfierbîntată. „Să-i căutăm şi-n gaură de şarpe şi apoi să-i nimicim pe toţi!" Înainte de convertirea sa, apostolul Pavel le-a făcut exact aşa creştinilor, pe măsură ce duşmănia lui se transforma în furie aprinsă.[32]

Fie că avem parte de furia oamenilor, fie doar de impolitetea lor, Isus a spus că trebuie să ne bucurăm. „Cînd oamenii vor spune minciuni cu privire la voi, cînd vă vor blestema şi vă vor arunca în închisori, doar pentru faptul că le amintiţi de Dumnezeu," a spus El, „să vă bucuraţi, să fiţi fericiţi şi să săriţi în sus de veselie, căci a voastră este împărăţia. V-a şi fost dată deja."

Progresia s-a încheiat: a atins punctul maxim.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Matei 5:3-12

Ideea cheie: „Sîntem foarte aproape de o nouă orînduire mondială, numită «împărăţia eternă a cerurilor», care va fi instaurată de Însuşi Dumnezeu cel Atotputernic. Numai oamenii de un anumit fel vor locui în ea. Domnul vrea ca aceştia să practice de pe acum viaţa în împărăţie, făcînd voia Sa şi bucurîndu-se chiar în prezent de binecuvîntările Sale (pag. 91).

Dr. E. V. Hill, pastorul cu renume internaţional al Bisericii Baptiste New Shiloh din sudul părţii centrale a oraşului Los Angeles, a povestit odată cum el a fost crescut într-un ţinut al statului Texas în

care, timp de treizeci de ani, nu s-au înregistrat nici un fel de crime şi nici infracţiuni mari. Întemeiat de sclavi eliberaţi în urma Războiului Civil, oraşul „a trăit Biblia în practică", ca să folosim cuvintele lui Dr. Hill. Imaginaţi-vă că aţi fi membru al consiliului oraşului, fiind însărcinat cu menţinerea ordinii. Care dintre cele două le-aţi alege: Cele zece porunci, sau Fericirile? _____

Care dintre Fericiri le-aţi considera drept esenţiale pentru relaţiile inter-personale dintr-o asemenea comunitate?

Dobîndirea perspectivei lui Dumnezeu

1. Evreii nu pronunţau niciodată numele lui Dumnezeu, considerîndu-l prea sacru pentru a putea fi rostit cu voce tare. Care sînt totuşi căile prin care S-a revelat Dumnezeu poporului Său în Vechiul Testament? (Vezi Gen. 22.14; Ex. 17.15; Jud. 6.24.)

   a.

   b.

   c.

2. Ce anume a revelat Dumnezeu despre Sine în aceste vremuri de nevoie în vieţile sfinţilor Săi din Vechiul Testament?

   a. _____ Lui

   b. _____ Lui

   c. _____ Lui

3. Care e singura condiţie necesară primirii lui Dumnezeu în vreme de nevoie?

Binecuvîntate contradicţii (Mat. 5.3-4)

1. „Nu, cei ce-şi sînt suficienţi lor înşişi, care n-au nevoie de nimeni, cei cu neprihănire proprie nu vor gusta împărăţia cerurilor. Golul din ei nu va fi umplut dacă nu vor striga: «Dumnezeule Atotputernic, vino şi împlineşte-mi nevoia cea mai acută din viaţa mea!»“ (p.84). Numiţi cele două persoane din Luca 18.11-14, care ilustrează acest adevăr.
2. Potrivit textului de la Matei 5.3, care e condiţia de bază pentru a intra în împărăţie?
3. În ce fel contrazice aceasta modul omului de a privi lucrurile?
4. Care e contradicţia din versetul 4?
5. Numiţi atitudinea descrisă în Psalmul 51.17, care explică această contradicţie.
6. Care e progresia trăită în mod normal de persoana ce devine un creştin? (Vezi p. 86.)

O chestiune de control (Mat. 5.5)

După ce aţi citit secţiunea de la paginile 87 şi 88, răspundeţi la următoarele întrebări:

a. Milquetoast (Papă-lapte) ar putea constitui imaginea realistă a unui bun creştin?	Da	Nu
b. Iacob a dat dovadă de smerenie cînd a fugit de Esau.	Da	Nu
c. Cel mai blînd om de pe pămînt a fost Moise.	Da	Nu
d. Omul blînd îşi conduce cum vrea el viaţa.	Da	Nu
e. Persoana disciplinată, cu stăpînire de sine, va moşteni pămîntul.	Da	Nu

f. Cînd „eul" e la cîrmă, adesea, Satana e de fapt la cîrmă!. Da Nu

Asta da foame! (Matei 5.6)

Compuneţi în scris propria dvs. rugăciune ca răspuns la învăţătura lui Isus din versetul 6.

Revărsarea îndurării (Mat. 5.7)

1. Ce se întîmplă, potrivit textului de la Matei 18.23-35, dacă şuvoiul îndurării nu continuă, nu e trecut mai departe?
2. De ce trebuie să avem îndurare faţă de alţii? (Vezi Efseni 2.4-7.)
3. Descrieţi o situaţie din săptămîna trecută, în care nu aţi dat dovadă de îndurare — sau, dimpotrivă, una în care aţi arătat îndurare.

Fericirea supremă (Mat. 5.8)

1. Dacă e să fiţi cu adevărat sincer cu dvs., cum veţi termina următoarea frază: „Îl vreau pe Dumnezeu şi _____ _____"?
2. Rescrieţi Matei 6.24 în cuvinte proprii, ca să se potrivească la situaţia dvs. proprie, înlocuind cuvîntul sau propoziţia pe care aţi dat-o la punctul nr. 1 de mai sus cu *Mamona.*
3. Potrivit textului de la I Ioan 1.9, ce trebuie să faceţi ca să dobîndiţi curăţie de inimă?

Adevăraţii fii ai lui Dumnezeu (Mat. 5-9)

1. Ca să fiţi cinstit, cum v-ar descrie oamenii din jurul dvs.? ___făcător de pace; ___scandalagiu; ___neangajat, retras?

2. Care e prima responsabilitate a făcătorilor de pace, potrivit textului de la II Corinteni 5.18-20?

3. Descrieţi o situaţie în care puteţi fi un făcător de pace prin intermediul „relaţiilor divine".

Prigoanele sînt normale (Mat. 5.10-12)

1. Care lucru din credincios stîrneşte împotrivirea? (Vezi p. 94.)

2. Ce învăţăm despre binefacerile prigoanei din textul de la I Petru 4.14?

3. De ce trebuie să ne bucurăm cînd trecem prin persecuţii? (Vezi v. 12.)

Transpunerea în practică

Rugaţi-L pe Duhul Sfînt să vă arate un plan de acţiune din următoarele posibilităţi:

- Mărturisiţi lui Dumnezeu un păcat pe care El vi l-a descoperit.
- Cereţi iertare de la o persoană cu care aţi fost neîndurător.
- Scrieţi o scrisoare sau daţi telefon unei persoane cu care trebuie să faceţi din nou pace.
- Luaţi-vă angajamentul că veţi accepta controlul lui Dumnezeu în viaţa dvs.

[1]Vezi Exod 3.14.
[2]Vezi Judecători 6.24.
[3]Vezi Exod 17.15.
[4]Vezi Geneza 22.14.
[5]Vezi Matei 5.3-12.
[6]Luca 18.13, 14.
[7]II Corinteni 7.10.
[8]Psalmi 51.17.
[9]II Petru 2.6-8.
[10]Vezi Geneza 19.1-26.
[11]Matei 24.38, 39.
[12]Ieremia 31.13.
[13]Vezi Numeri 12.3.
[14]II Timotei 1.7.
[15]Matei 11.12.
[16]Vezi Romani 5.17.
[17]Vezi Gal. 4.4-7; II Pe. 1.3,4.
[18]I Corinteni 6.9, 10.
[19]Fapte 1.8.
[20]Matei 5.6.
[21]Luca 11.9.
[22]Matei 6.24.
[23]Apocalipsa 19.16.
[24]Vezi Romani 8.17.
[25]Vezi Romani 5.1.
[26]II Cor. 5.18-20.
[27]Luca 2.14.
[28]Matei 5.10, 11.
[29]I Petru 4.14.
[30]Vezi Ioan 3.19.
[31]Vezi II Corinteni 2.15, 1
[32]Vezi Fapte 8.3.

ŞASE

RĂSTURNARE DE VALORI

Din constituţia împărăţiei lui Dumnezeu, în care se vede foarte clar o inversare a valorilor comune lumii, observăm că o virtute se remarcă mai mult decît toate celelalte din domeniul nevăzut. Este vorba de smerenie.

Cum poate smerenia constitui baza fericirii, prosperităţii şi împlinirii în viaţă?

În propriul meu caz, profunda semnificaţie a acestei virtuţi mi s-a desfăşurat în permanenta mea căutare după înţelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că, aşa cum vom vedea, înţelepciunea şi smerenia merg mînă în mînă, sînt strîns împletite.

La un moment dat, următoarele cuvinte m-au străfulgerat în duhul meu: „Dumnezeu *se împotriveşte* celor mîndri, dar dă har celor smeriţi."[1] Puterea acestor cuvinte este pustiitoare, dacă îi urmăreşti logica. Nu numai că Dumnezeu îi ajută pe cei cu adevărat smeriţi, ci chiar *se împotriveşte* celor mîndri.

Desigur, cea mai uşoară definiţie a smereniei este opusul mîndriei. Or, cei mai mulţi dintre noi părem să ştim ce înseamnă mîndria. Dumnezeu insistă asupra faptului că noi trebuie să fim exact opusul mîndriei, dacă dorim să primim harul şi binecuvîntarea Lui; altminteri, El ni se va împotrivi.

Astfel, pentru mine devine clar că dacă dorim să trăim în împărăţia lui Dumnezeu, şi să primim harul lui Dumnezeu, trebuie să facem din smerenie virtutea numărul unu. Este temelie la toate celelalte.

Isus, Însuşi Fiul lui Dumnezeu, existînd în forma lui Dumnezeu, şi-a luat chip de om, fără să-şi diminueze cu nimic dumnezeirea Sa şi „s-a smerit, devenind ascultător pînă la moarte, şi încă moarte de cruce."[2] Iar Tatăl Său *a favorizat* acea smerenie astfel: „De aceea şi

Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume."[3]

Vechiul Testament ne pregăteşte pentru o asemenea consecinţă cu cuvintele de genul: „Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăţia, slava şi viaţa."[4]

Cei smeriţi înaintea lui Dumnezeu, ascultători şi reverenţioşi faţă de El şi voia Lui sînt cei biruitori, cei înălţaţi la nivelul răsplăţilor după care se luptă lumea — bogăţii, onoare şi viaţă. Gîndiţi-vă numai la concurenţa, lăcomia, îngrijorarea, maltratările şi uciderile comise în vîrtejul luptei după aceste beneficii. Oamenii de pretutindeni vor (1) să aibă suficient cît să trăiască, (2) recunoaştere şi aprobare pentru ceea ce fac şi, (3) sănătate şi viaţă îndelungată. Celor smeriţi şi ascultători toate aceste binecuvîntări le sînt date în mod natural.

Calea celor mîndri este cît se poate de bine definită în Scriptură, căci, negreşit, mîndria este cel mai mare păcat, în ochii lui Dumnezeu. Ea înăbuşă facerea de bine către oameni.

Cel mîndru spune: „Am să fac cum socotesc eu de cuviinţă. N-am nevoie să-mi dea nimeni sfaturi. Sînt stăpîn pe destinul meu. Sînt căpitanul sufletului meu, domn al viitorului meu." N-ai să găseşti nici urmă de cerşetorie spirituală la el, nici o brumă de regret pentru starea sa lăuntrică; el nu flămînzeşte să fie ca Dumnezeu. Pe scurt: lui îi lipseşte smerenia; şi nu primeşte nimic din partea Domnului, după cum am văzut cînd am discutat natura lui Dumnezeu. Răsplăţile lui, pe care le primeşte numai de la oameni, se risipesc ca un abur; nici nu ştie cînd le-a pierdut. Căci înţelepciunea Scripturii spune: „Mîndria merge înaintea pieirii şi un duh îngîmfat înaintea căderii."[5]

Acolo unde este mîndrie, întotdeauna va urma şi căderea. Este inevitabilă. Vedem acest principiu peste tot în jurul nostru, pe scară mai mare sau mai mică. Naţiuni şi persoane individuale alunecă şi cad, din pricina aroganţei lor. Îşi astupă urechile, să nu mai audă sfaturile vechilor şi respectaţilor prieteni de altă dată. În înverşunarea lor, se izolează şi, curînd, cad.

Pe măsură ce ne străduim să aruncăm o privire în interiorul lumii nevăzute, pentru a-L vedea pe Dumnezeu, pentru a auzi ce spune El, e esenţial să avem mereu în vedere faptul că toate cunoştinţele noastre despre acea lume ne parvin prin descoperirile pe care ni le face El. E nevoie ca El să descuie mai întîi uşa, să ne îngăduie să privim. Altminteri, nu vom vedea niciodată. Recunoaşterea permanentă a acestei realităţi e menită să ne ţină smeriţi, chiar dacă încrederea noastră se bazează pe faptul că El a spus că se va lăsa găsit de cei ce-L caută cu toată inima.[6] Cei mîndri însă nu-şi pot permite să caute, căci asta ar necesita aplecarea, coborîrea la o poziţie inferioară; or, ei au fost condiţionaţi să se poarte cu totul altfel!

Solomon a avut dreptate

Cum am spus, smerenia e strîns înrudită cu înţelepciunea, care a constituit obiectul căutărilor mele febrile de acum cîţiva ani. Fusesem impresionat de răspunsul dat de Solomon ofertei pe care i-o făcuse Domnul într-o noapte, după moartea regelui David: „Cere ce vrei să-ţi dau!"[7]

Închipuiţi-vă cam ce-am fi răspuns cei mai mulţi dintre noi! Biblia ne arată însă că Solomon a dovedit multă smerenie în însuşi felul în care s-a apropiat de Dumnezeu, descriindu-se drept un copil: „. . . nu ştiu să ies şi nu ştiu să intru," a spus el.[8] „Dă-mi acum înţelepciune . . . Căci cine ar putea judeca poporul acesta mare al Tău?"[9]

Răspunsul Domnului a dezvăluit tiparul care guvernează în împărăţia cerurilor:

„. . . Fiindcă aceasta a fost în inima ta, fiindcă n-ai cerut nici bogăţii, nici averi, nici slavă, nici viaţa celor ce te urăsc, nici chiar o viaţă lungă, ci ai cerut pentru tine înţelepciune şi cunoaştere ca să judeci poporul Meu, peste care te-am pus să domneşti: înţelepciunea şi cunoaşterea îţi sînt date. Şi îţi voi da bogăţii, averi şi slavă,

cum n-a mai avut niciodată vreun rege înaintea ta şi cum nici nu va mai avea după tine."[10]

În toate acestea răsună cuvintele rostite de Cristos cu cîteva veacuri mai tîrziu: „Căutaţi mai întîi împărăţia Lui şi neprihănirea Lui; şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra."[11]

Sînt tot mai convins că înţelepciunea este cheia cu care se descuie tainele împărăţiei lui Dumnezeu. Ea duce apoi la dobîndirea favoarei. Dar punctul de plecare este smerenia — cum bine ştia Solomon! Căci smerenia dezvăluie frica de Domnul şi respectul (reverenţa) pentru El.

Cartea Proverbe ne dezvăluie pasul următor: „Frica de Domnul este începutul înţelepciunii şi cunoştinţa Sfîntului este priceperea."[12]

Ciclul este complet — de la smerenie, la frica de Domnul, la înţelepciune, la cunoştinţa Celui Sfînt.

Înţelepciunea, sau priceperea spirituală, *este* cunoştinţa Celui Sfînt. Or, tocmai asta căutăm noi: cunoştinţa lui Dumnezeu, cunoaşterea voii şi planurilor Sale, cunoaşterea lumii invizibile şi a modului ei de funcţionare, cunoaşterea felului în care putem intra în ea şi aduce de acolo binecuvîntările şi prosperitatea ei în lumea noastră vizibilă.

În ultimă analiză, înţelepciunea este înţelegerea faptului că o acţiune întreprinsă astăzi se va dovedi în viitor a fi fost cea corectă. Şi Dumnezeu este Cel care asigură acea înţelegere.

Israeliţilor Dumnezeu le-a prezentat un corp de Legi, care urmau să formeze înţelepciunea lor, o expresie externă a voii Sale. Dacă ei urmau aceste reguli şi principii în societatea lor, atunci mulţi ani mai tîrziu oamenii aveau să privească în trecut şi să afirme că au acţionat înţelept. Din fericire, ei au fost inconsecvenţi şi incorect motivaţi iar înţelepciunea lui Dumnezeu nu s-a realizat deplin în ei.

Prin încarnarea lui Cristos şi venirea Duhului Sfînt ca să locuiască în credincioşi, înţelepciunea lui Dumnezeu a luat o formă

externă, de care ne ocupăm noi în prezent. Evident, asemenea israeliţilor, nici noi n-am fost consecvenţi sau sinceri în toate eforturile noastre de a o pune în evidenţă.

Dar această înţelepciune de la Dumnezeu este încă disponibilă. Ştiind că El guvernează toate lucrurile, atît cele prezente, cît şi cele viitoare, noi ne putem apropia de El cu inimi curate, spunînd: „Arată-mi cum să-mi conduc viaţa. Arată-mi cum funcţionează lumea. Arată-mi căile Tale, principiile Tale, pentru conducerea acestui univers extrem de complex. Căci eu doresc să mă conformez acţiunilor Tale, voii Tale, scopului Tău şi planului Tău."

Cînd ajungem în acest punct, am început să căutăm adevărul, şi El ne va dărui negreşit înţelepciunea necesară pentru a realiza acest lucru. Întreg scopul Său pentru noi este ca să ne conformăm adevărului. Înţelepciunea va veni de la sine; principiile Sale vor funcţiona atunci. Noi vom trece la acţiune, şi viitorul ne-o va confirma. Oamenii vor spune: „Uite ce om înţelept! Oare de unde a obţinut-o?"

Răspunsul e simplu: De la Dumnezeu!

Lecţia pe care o învăţăm de la Grădină

E bine să recunoaştem că tot miezul conflictului din Grădina Edenului a provenit din încercarea lui Dumnezeu de a-i învăţa pe Adam şi Eva înţelepciunea. Nu era vorba ca Dumnezeu să-i împiedice să obţină cunoştinţa prin interzicerea consumului fructului din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Scopul Lui a fost ca ei să dobîndească înţelepciunea ascultînd de El. Zi de zi ei trebuiau să treacă pe lîngă pomul acela şi să spună: „Dacă mănînc din fructul acela, va fi rău; dacă mă abţin să mănînc, va fi bine." Ei trebuiau să înveţe binele şi răul doar avînd pomul respectiv în mijlocul lor.

Ştim că ei au mîncat, au săvîrşit răul şi n-au mai obţinut ceea ce le rezervase Dumnezeu. Căci binele este să faci ceea ce doreşte Dumnezeu; asta denotă înţelepciune. Răul este să faci ceea ce nu vrea El;

şi asta denotă prostie.

Dumnezeu a căutat şi caută oameni care să facă ceea ce doreşte El, oameni cu înţelepciune, în viaţa cărora să poată intra El, să le inunde lumea vizibilă şi să-şi reverse harul peste ei. Nici o problemă, nici o lipsă, nici o criză nu depăşeşte capacitatea sa de a o rezolva.

Cînd colo, El dă mereu peste oameni înfumuraţi, plini de mîndrie, şi, prin urmare, nepricepuţi.

Trei virtuţi cruciale

Cele trei virtuţi cardinale din împărăţie sînt *credinţa, nădejdea* şi *dragostea*. Deja am vorbit despre locul central ocupat de credinţă în a vedea, a intra în împărăţie şi a o gusta pe deplin; dar în acelaşi timp ea este împletită cu virtuţile nădejdii şi dragostei. Apostolul Pavel nu o dată le-a adunat laolaltă, ca o descriere exactă a vieţii şi lucrării creştine: „Acum, deci, rămîn aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea."[13]

Credinţa este esenţială pentru funcţionarea unei civilizaţii. Zilnic dăm dovadă de credinţă în ce priveşte legile creaţiei. Cum ar putea funcţiona lumea dacă nu ar crede că există ziua de mîine? Cum ar putea medicii şi oamenii de ştiinţă să funcţioneze fără credinţă într-un univers ordonat? Cum am putea exista fără să avem, pînă la un punct, credinţă în alţi oameni? Cum am putea întreţine relaţiile comerciale din lumea afacerilor, fără credinţă? Nimic nu ar funcţiona fără un anumit grad de credinţă.

Întrucît noi, ca fiinţe spirituale, sîntem salvaţi prin harul lui Dumnezeu, „prin credinţă" [14] e evident că credinţa e indispensabilă în orice relaţie cu Domnul. Fără ea, nici măcar n-am şti că există Dumnezeu. Am fi pierduţi în păcatele noastre, neputînd măcar vedea sau intra în lumea invizibilă, darmite să-i transferăm binecuvîntările în lumea vizibilă.

Cît priveşte nădejdea, trebuie să facem distincţie între aceasta şi

credinţă. Nădejdea este capacitatea de a trece de la bizuirea pe noi înşine la bizuirea pe Dumnezeu. Nădejdea e întemeiată pe suveranitatea lui Dumnezeu, pe totala Sa independenţă faţă de împrejurări, pe nemărginirea Sa.

Ea nu se dezvoltă în noi pînă cînd nu ne este pusă la încercare credinţa, pînă cînd nu ajungem, sub focul presiunii, să ne dăm seama că există un Creator, care va face ca toate lucrurile să ajungă la un bun liman în cazul celor în care îşi găseşte El plăcerea. Apostolul Pavel a descris astfel progresia respectivă:

> De aceea, întrucît am fost îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am cîştigat acces, prin credinţă, la acest har în care stăm acum. Şi ne bucurăm în *nădejdea* slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în suferinţele noastre, pentru că ştim că suferinţa produce perseverenţă, perseverenţa caracter; iar caracterul *nădejde*.[15]

Scopul lui Dumnezeu este să pună la încercare credinţa noastră, în mod expres s-o rafineze şi s-o solidifice. Răbdarea noastră în încercări ne purifică şi ne întăreşte caracterul; urmarea este o nădejde neclintită în Dumnezeu şi în planul Său.

Observaţi cum îşi încheie Pavel dezvoltarea ideii sale: „. . . şi nădejdea aceasta nu înşală.“ [16]

De ce e lucrul acesta adevărat? Pentru că nădejdea, făurită pe nicovală, se bizuie pe El şi pe dreptatea morală a planurilor Sale finale — potrivit cărora, cei răi vor cădea iar cei neprihăniţi vor fi răsplătiţi.[17] Orice transfer sperat de binecuvîntări ale împărăţiei în vieţile noastre depinde de asta.

În fine, trebuie să existe dragoste, pe care Pavel o descrie ca fiind cea mai mare dintre cele trei virtuţi. E interesant că ea se dezvoltă din celelalte două. Nădejdea creşte din credinţă iar dragostea creşte din nădejde.

Cînd are cineva nădejde, cînd ştie că viitorul îi este asigurat, nu se mai luptă să-şi menţină sfera de influenţă; el încetează să se mai lupte cu alţii. El e gata să lase ca legea morală a lui Dumnezeu să-şi

facă lucrarea şi să-l apere, mult mai bine decît s-ar putea apăra el singur. În schimb, el e liber acum să se ocupe de bunăstarea altora. Nemaifiind ameninţat, el se poate consacra pe sine, cu tot ce are, altei persoane, încredinţat că Dumnezeu va face ca totul să lucreze spre bine.

Procesul acesta — căci asta e, de obicei, mai degrabă decît o schimbare rapidă — a fost radical în viaţa mea. Trecerea mea de la rolul unui tînăr avocat, cu spiritul de concurenţă şi agresivitatea caracteristică acestei profesiuni, care tocmai începea să urce scara puterii într-o mare corporaţie internaţională, la rolul unui om a cărui nădejde a fost ancorată în Dumnezeul Atotputernic mi-a schimbat definitiv viaţa şi felul de a trăi. Nădejdea aceasta mi-a eliberat capacitatea de a iubi — de a iubi oameni *reali* în mod *concret*, nu doar abstract. Ocupanţii birourilor corporaţiei nu mai erau nişte „feţe" oarecare; locuitorii durelor şi murdarelor străzi ale New Yorkului nu mai erau doar „mase de oameni". Erau persoane cu existenţă reală. Fusesem eliberat să-mi exprim de acum preocuparea pentru ei, ceea ce m-a condus pînă la urmă să împart, împreună cu familia mea, viaţa, hrana, îmbrăcămintea şi casa — cu alţii, într-unul din cele mai groaznice cartiere ale New Yorkului. Preocuparea noastră a luat un chip vizibil.

Desigur, experienţa Domnului cu privire la cruce a fost expresia supremă a nădejdii şi a dragostei. El nu a avut nici o asigurare vizibilă că actul Lui nu va fi considerat o nechibzuinţă absolută. Ar fi putut să devină cel mai tragic personaj din istorie, dar El a avut nădejde în corectitudinea şi bunătatea Tatălui Său. El a fost liber să-şi iubească poporul şi Să moară pentru el.

Nădejde şi dragoste — iată ce trebuie să avem! — a spus Pavel — dacă dorim să trăim puterea lui Dumnezeu în lumea de azi. Dragostea este cea mai puternică forţă. Motivul e simplu: Dumnezeu *este* dragoste. Nici un negativ nu poate birui acest pozitiv. Propagatorii urii şi ai întunericului au încercat de la început, dar lumina de la El a învins.[18]

Dragostea este atît de copleşitoare încît anulează principiul fizic în virtutea căruia orice act produce opusul lui — acţiune, urmată de

reacţiune. Dacă un om îl împinge pe altul, acesta îl va împinge înapoi, mai tare, şi lucrurile se vor precipita, dînd în violenţă. Dar Isus a spus: „Absoarbe în tine împingerea. Întrerupe cercul vicios. Biruieşte răul prin bine!“ [19]

Trebuie să înţelegem că El nu făcea aici doar apologia atitudinii defensive, ci, de fapt, a uneia perfect ofensive, cu singura armă capabilă de a absoarbe şi a înfrînge răul. Dacă-ţi cere cineva să te duci cu el o milă, poţi să i te împotriveşti, să te lupţi cu el; ori te poţi duce, dar bombănind tot timpul sau înjurîndu-l şi simţindu-te umilit, doborît. Sau, mai poţi face altceva: poţi porni la atac, adoptînd regulile împărăţiei: „Şi oricine te obligă să mergi cu el o milă, tu să mergi două!“ [20] Dragostea va aduna cărbuni aprinşi pe capul lui şi mustrarea Domnului îi va răscoli viaţa, îndreptînd-o în bine.[21]

Da, oricare dintre noi, cei care dorim să vedem schimbări în lume şi am rămas dezamăgiţi de relativa neputinţă a copiilor lui Dumnezeu, avem datoria să ne cercetăm în lumina virtuţii dragostei. Căci tabloul zugrăvit de Pavel într-unul din cele mai renumite discursuri ale sale trebuie să ne convingă de faptul că, dacă dragostea ar sta la baza tuturor gîndurilor, cuvintelor şi faptelor noastre — într-un cuvînt, dacă am aplica principiile lui Dumnezeu — atunci lumea, într-adevăr, s-ar schimba!

Dragostea este îndelung răbdătoare. Dragostea este plină de bunătate. Dragostea nu invidiază; dragostea nu se laudă, nu este arogantă; nu se poartă necuviincios nu caută interesele proprii, nu se aprinde uşor la mînie, nu ţine seama de răul ce i s-a făcut, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, suportă toate, crede toate, nădăjduieşte toate, rabdă toate. Dragostea nu va pieri niciodată . . .[22]

Pînă la urmă, toate vor trece, spune Pavel. Darurile şi talentele speciale, lucrurile de sus cu care sîntem înzestraţi — toate îşi vor încheia cursul. Dar dragostea rămîne în veac, făcînd legătura cu eternitatea şi străbătînd-o.

Paradoxuri sfinte

Sper că deja a devenit mai mult decît evident faptul că această constituţie a împărăţiei lui Dumnezeu (priorităţile oricărui om care doreşte să guste puterea şi binecuvîntările vieţii din ea) este plină de paradoxuri. Parcă ni-L închipuim pe Domnul zîmbind în faţa uimirii şi chiar consternării lumii confruntate cu ceea ce par a fi, la prima vedere, anti-principii, în lumina modului în care îşi desfăşoară azi naţiunile şi indivizii activităţile.

Lumea spune să-ţi urăşti duşmanii. Împărăţia spune să ţi-i iubeşti!

Lumea spune să loveşti pe cel ce te loveşte. Împărăţia spune să le faci bine celor ce-ţi fac rău.

Lumea spune să ţii cu dinţii la viaţa ta. Împărăţia spune să-ţi pierzi viaţa, şi apoi o vei găsi.

Lumea spune că e esenţial să ai un trup tînăr şi frumos. Împărăţia spune că pînă şi un grăunte de grîu trebuie să moară, dacă vrea să aibă viaţă.

Lumea spune că trebuie să dai din coate, ca să ajungi în vîrful piramidei. Împărăţia spune că trebuie să fii slujitor, dacă vrei să conduci.

Lumea spune că tu eşti primul. Împărăţia spune că mulţi din cei care sînt primii acum vor fi ultimii iar ultimii vor fi primii.

Lumea spune să strîngi aur şi argint. Împărăţia spune să-ţi aduni comori în cer, dacă vrei să fii au adevărat bogat.

Lumea spune să exploatezi masele. Împărăţia spune să faci bine săracilor.

Ce trist e că, adesea, biserica a fost în fruntea celor orbiţi cu privire la paradoxurile împărăţiei lui Dumnezeu! Cîte adunări nu şi-au mutat sediul din centrele oraşelor, unde e atîta nevoie de ele, fugind în mult-rîvnitele suburbii, unde pot trăi în lux şi unde nu trebuie să mai dea ochii cu săracii şi cu problemele acestora. Sau alteori au slujit o mişcare politică sau socială, în loc să-i slujească pe cei nevoiaşi. Sau au îmbrăţişat, în administraţia lor, tehnicile de

management ale marilor firme, mai degrabă decît tehnicile lui Dumnezeu. Pe scurt, nu mai desluşesc glasul adevărului.

Dacă vom trăi pentru lumea aceasta — dacă vom căuta să acaparăm cît mai mult din ea — atunci vom muri faţă de împărăţie. Dar dacă ne vom pierde pe noi înşine în dragostea şi slujirea noastră faţă de alţii, atunci ne vom trezi în mijlocul împărăţiei!

Ispitele felului lumesc de a gîndi sînt mari, dar noi trebuie să ne împotrivim lor, chiar cu preţul de a apărea drept nişte proşti, prin faptul că îmbrăţişăm nişte adevăruri paradoxale faţă de înţelepciunea lumii.

Vedeţi, un paradox major pe care trebuie să-l acceptăm, în efortul nostru de a schimba lumea, este acesta: Copiii lui Dumnezeu trebuie să trăiască în practică Fericirile şi virtuţile smereniei, înţelepciunii, credinţei, nădejdii şi dragostei, în acelaşi timp în care ei sînt sau devin conducători.

„Voi sînteţi lumina lumii . . " a spus Isus.[23] În întuneric, o lumină nu merge după alţii, ci conduce!

Da, smeriţii, disciplinaţii, înţeleptii, credincioşii, cei plini de nădejde, cei iubitori — aceştia trebuie să conducă! Ei bine, acesta e un paradox sfînt!

Şi cum va fi aplicat? Legile împărăţiei ne vor arăta.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: II Cron. 1.11-12; Rom. 5.1-4; I Cor. 13.4-8.

Ideea cheie: „Un paradox major pe care trebuie să-l acceptăm, în efortul nostru de a schimba lumea, este acesta: Copiii lui Dumnezeu trebuie să trăiască în practică Fericirile şi virtuţile smereniei, înţelepciunii, credinţei, nădejdii şi dragostei, în acelaşi timp în care ei sînt sau devin conducători" (pg. 107).

Într-un interviu ce i s-a luat de către comentatoarea de televi-

ziune Barbara Walters, doamna Eppie Leaderer, a cărei coloană intitulată *Dear Abby* (Dragă Abby), conţinînd scrisori din partea cititorilor însoţite de răspunsul ei la cele mai diverse probleme ridicate de aceştia, apare zilnic în multe ziare americane, a făcut următoarele afirmaţii: „Mi se cere să repar totul. Dar uneori nu pot repara nimic şi a trebuit să învăţ asta, aşa că acum îmi accept limitările . . . Şi am mai învăţat că e bine să nu port amărăciune în suflet. Ostilitatea nu ajută la nimic. Ceea ce te ajută este felul în care te simţi în adîncul fiinţei. Totul e să fii cumsecade."

După părerea dvs., ce fel de femeie descriu afirmaţiile de mai sus?

Cum v-aţi descrie pe dvs. dacă aţi fi rugat să faceţi o declaraţie despre dvs.?

Aşezarea temeliei

1. Pat Robertson scrie: „Dacă dorim să trăim în împărăţia lui Dumnezeu, şi să primim harul lui Dumnezeu, trebuie să facem din smerenie virtutea numărul unu" (p. 104). Citiţi Filipeni 2.5-8 şi apoi răspundeţi la următoarele întrebări:
   a. Care e ilustraţia numărul unu pentru smerenia în acţiune?
   b. Care e contrastul stabilit de Isus între versetele 5 şi 8?
   c. Cine iniţiază acţiunea în versetul 7?
   d. Care a fost răsplata primită de Isus pentru exemplul Său de smerenie, potrivit versetului 9?
2. Care sînt nevoile cele mai acute ale oamenilor de pretutindeni? Comparaţi răspunsul dvs. cu cel al lui Pat de la pagina 98.
3. Potrivit textului de la Proverbe 16.18, de ce nu e considerat omul stăpîn pe sine, care s-a ridicat singur, drept un succes în împărăţia lui Dumnezeu?

4. Cine este sursa noastră principală de cunoştinţe despre lume?
5. De ce le este atît de greu celor mîndri să-L găsească pe Domnul?

Să-l chemăm pe dl. Solomon

1. Imaginaţi-vă că ar suna telefonul dvs. de acasă într-o seară şi o voce plăcută v-ar spune: „Felicitări, aţi cîştigat 1 milion de dolari, pentru care nu trebuie să plătiţi nici un impozit statului." Ce aţi face cu banii? Enumeraţi trei posibilităţi.

   a.

   b.

   c.

2. Citiţi 2 Cronici 1.6-12 şi scrieţi ce a cerut Solomon pentru el.
3. Uitaţi-vă acum din nou la răspunsul dat primei întrebări. Ce vă dezvăluie răspunsul dvs. cu privire la priorităţile proprii în comparaţie cu cele ale lui Solomon?
4. În ce fel descrie Isus priorităţile pe care ar trebui să le avem şi noi, la Matei 6.33?
5. Conform textului de la Proverbe 9.10, la ce va duce stabilirea unei asemenea priorităţi?
6. Care este relaţia dintre smerenie, frica de Domnul şi înţelepciune? (Vezi paginile 99 şi 100.)
7. În calitate de credincioşi, cum interiorizăm înţelepciunea lui Dumnezeu?
8. Ce fel de oameni caută Dumnezeu? (Vezi primul paragraf al paginii 102.)

Cele trei virtuţi mari

1. Analizaţi o zi obişnuită. Vă daţi jos din pat, vă spălaţi şi vă îndreptaţi spre bucătărie sau ieşiţi la o cafenea. După ce v-aţi băut cafeaua, urcaţi în maşină sau în autobuz şi vă duceţi la serviciu. La pauză introduceţi cîteva monede în automatul pentru cafea şi vă întoarceţi la lucru împreună cu ceaşca aburindă de cafea. Apoi sunaţi biroul central. La pauza de amiază luaţi masa împreună cu vreo doi trei colegi. Deşi nu a trecut decît o jumătate de zi, cîte acţiuni le-aţi întreprins numai prin credinţă? Înşiraţi cel puţin cinci.

   a.

   b.

   c.

   d.

   e.

2. În lumina lui Romani 5.1, numiţi acel şi mai important pas al credinţei pe care trebuie să-l faceţi.

3. Care e rolul jucat de nădejde în viaţa credinciosului? (Vezi Rom. 5.1-5 şi paragraful de la mijlocul paginii 103, imediat după citat.)

4. Enumeraţi cele cinci lucruri care sînt prezente în viaţa celui care are nădejde (Vedeţi ultimul paragraf din pagina 103.)

a

b.

c.

d.

e.

5. Pat Robertson scrie: „Dragostea este atît de copleşitoare încît anulează principiul fizic în virtutea căruia orice act produce opusul lui — acţiune urmată de reacţiune“ (p. 104, ultimul paragraf). Ce paşi practici a recomandat Isus pentru urmaşii Lui? (Vezi Mat. 5.39-42.)

a.

b.

c.

d.

6. Descrieţi un domeniu din viaţa dvs. în care trăirea în puterea Duhului Sfînt a Cuvîntului de la I Corinteni 13.4-8 ar produce o mare înrîurire.

Transpunerea în practică

1. Descrieţi în scris o situaţie de săptămîna trecută în care aţi trăit ca o persoană din lume, conform listei de paradoxuri din paginile 105 şi 106.

2. Descrieţi un domeniu din viaţa dvs. în care veţi căuta înţelepciunea lui Dumnezeu şi veţi acţiona în totală dependenţă de El.

---

[1]Iacov 4.6.
[2]Filipeni 2.8.
[3]Filipeni 2.9.
[4]Proverbe 22.4.
[5]Proverbe 16.18.
[6]Vezi Ieremia 29.13, 14.
[7]II Cronici 1.7.
[8]I Regi 3.7.
[9]II Cronici 1.10.
[10]II Cronici 1.11, 12.
[11]Matei 6.33.
[12]Proverbe 9.10.
[13]I Corinteni 13.13.
[14]Efeseni 2.8.
[15]Romani 5.1-4.
[16]Romani 5.5.
[17]Vezi Psalmul 37.9.
[18]Vezi Ioan 1.5.
[19]Vezi Romani 12.21.
[20]Matei 5.41.
[21]Vezi Romani 12.20.
[22]I Corinteni 13.4-8.
[23]Matei 5.14.

PARTEA II

LEGILE ÎMPĂRĂŢIEI

ŞAPTE

LEGEA RECIPROCITĂŢII

O declaraţie simplă făcută de Isus a dezvăluit o lege care va schimba lumea: „Daţi şi vi se va da!“[1]

Doar opt cuvinte, dar ele formează un principiu spiritual care afectează orice relaţie dintre oameni, orice condiţie a omului, fie spirituală, fie fizică. Ele sînt cardinale pentru orice speranţă am avea de a uşura efectele crizei tot mai mari cu care e confruntată lumea.

Isus a lărgit universalitatea acestei teme de-a lungul întregii Sale lucrări pe acest pămînt, variind subiectul şi modul ei de aplicare. Adevărul pe care a vrut El să-l transmită a fost atît de cuprinzător încît a fost nevoie să facă uz de foarte multe ilustraţii. În discursul din care sînt luate aceste opt cuvinte găsim următoarea dezvoltare: „. . . Ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.“ [2] Şi, desigur, de aici provine ceea ce lumea a numit Regula de Aur: „Fă-le altora ceea ce ai dori să-ţi facă ei ţie.“

Isus a continuat, punînd cele opt cuvinte în următorul cadru:

„Fiţi îndurători, cum şi Tatăl vostru este îndurător. Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu condamnaţi şi nu veţi fi condamnaţi; iertaţi şi vi se va ierta. Daţi şi vi se va da; ba, încă vi se va turna în sîn o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura.“ [3]

Unind cele de mai sus cu cea mai mare învăţătură despre dragoste, reluată de Isus din Vechiul Testament drept punctul central al voii lui Dumnezeu, putem stabili „legea“ perfectă de conduită: „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi!“ [4]

Un principiu universal

Nu e prea greu să identificăm Legea Reciprocităţii — unul din principiile de bază ale împărăţiei pe care îl dezvăluie aceste învăţături ale Domnului, întrucît este atît de larg răspîndită în lumea fizică. Aşa cum am observat în capitolul anterior, conform unei legi fundamentale a fizicii, orice acţiune îşi are reacţiunea. Epoca actuală a propulsoarelor e bazată tocmai pe acest principiu.

Oamenii de ştiinţă au spus, la un moment dat: „Dacă vom reuşi să fabricăm un motor care să emită un jet de aer fierbinte, atunci negreşit vom obţine propulsie, prin simpla creare a unei reacţii, a unei acţiuni opuse. Iar dacă vom reuşi să ataşăm acel motor la un avion, atunci propulsia respectivă va avea efecte nemaipomenite pentru viitorul aviaţiei."

Desigur, pasul paralel care a însoţit această concluzie logică a dus la inventarea motoarelor de rachete, în stare să genereze suficientă propulsie pentru a se atinge viteza necesară învingerii forţei de gravitaţie şi ieşirii navelor purtătoare de asemenea motoare din sfera pămîntului în spaţiul cosmic.

În domeniul relaţiilor interpersonale, găsim acelaşi principiu la lucru. Dacă zîmbim cuiva, e foarte probabil că persoana respectivă ne va răspunde cu un alt zîmbet. Dacă loveşti pe cineva, există şanse să fii lovit înapoi. Dacă te porţi amabil, aproape sigur cineva îţi va răspunde cu amabilitate. În schimb, dacă mereu critici tot ce întîlneşti în cale, să te aştepţi să fii şi tu criticat!

Cu mai mulţi ani în urmă, la puţin timp după ce familia noastră s-a mutat în acea regiune a statului Virginia numită Tidewater, ca să înceapă lucrarea la Christian Broadcasting Network, am făcut următoarea remarcă unchiului meu, un om de o admirabilă maturitate: „Ce amabili sînt oamenii de prin partea locului! Mult mai amabili decît m-am aşteptat."

O licărire veselă s-a aprins în ochii unchiului, care a rostit îndată versiunea populară a Legii Reciprocităţii, pe care sper să n-o uit niciodată: „Am să-ţi spun ceva, tinere: oriunde ai să mergi ai să dai

peste oameni cumsecade, cu condiţia să fii şi tu cumsecade faţă de ei."

Principiul acesta e întreţesut în însăşi structura universului. Chiar şi relaţiile internaţionale sînt susceptibile la influenţa lui. Noi, americanii, l-am văzut acţionînd încă din primele zile ale conflictului cunoscut, în final, sub numele de Războiul din Vietnam. La început escaladarea militară a fost foarte lentă. Vietnamezii de nord şi trupele Viet Cong făceau presiuni asupra aliaţilor noştri şi asupra noastră. Puţin cîte puţin, şi noi am început să-i presăm. Apoi ei se răzbunau mai tare şi îndată aveau de-a face iar cu noi. În această manieră, Statele Unite au participat la un război de lungă durată, care a secătuit resursele şi moralul americanilor, toate acestea datorîndu-se faptului că nici una din părţi n-a vrut să cedeze şi să rupă cercul vicios.

Existau două alternative pentru această acţiune:

Mai întîi, am fi putut iubi duşmanul nostru şi pe toţi locuitorii Asiei de Sud-Est, dîndu-le hrană, îmbrăcăminte, locuinţe şi făcînd tot posibilul pentru a-i ajuta să cunoască libertatea şi dragostea lui Dumnezeu. Căci dragostea e în stare să absoarbă acţiunile rele, ostile, fără să răspundă loviturilor cu lovituri, întrerupînd astfel cercul vicios al filosofiei „dinte pentru dinte." Pentru asta, s-ar fi cerut multă credinţă şi un curaj deosebit, să aştepţi în linişte o dragoste reciprocă.

A doua alternativă ar fi fost să lovim inamicul atît de fulgerător şi de pustiitor încît orice acţiune reciprocă din partea acestuia să fi fost nulă. Dar, din pricina caracterului infailibil al Legii Reciprocităţii, cîndva, într-un punct mai mult sau mai puţin îndepărtat al istoriei, cine ştie de unde am fi primit un atac reciproc. Amintiţi-vă, de pildă, cît de jos s-a coborît Babilonul străvechi despre care vorbeşte Biblia de la poziţia sa de imperiu slăvit, dar adesea de o cruzime înspăimîntătoare.

Ceea ce vrem să subliniem aici este că Legea Reciprocităţii va funcţiona negreşit în relaţiile internaţionale — fie spre bine, fie spre rău. Este o lege imuabilă.

Nivelul individual

Vreu să privesc mai întîi la nivelul personal, căci acolo trebuie să înceapă umblarea noastră cu Dumnezeu. Credinţa creştină este, prin excelenţă, personală, deşi curînd se extinde la relaţiile interpersonale, la cele naţionale şi apoi la cele internaţionale. Ea nu poate rămîne multă vreme o chestiune particulară.

Dar indivizii de astăzi sînt într-o criză şi cunoaşterea Legii Reciprocităţii le este de mare trebuinţă.

Aşa cum am văzut, Isus a spus: „Daţi, şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sîn o măsură bună, îndesată, clătinată . . ." [5] Ce cuvinte salvatoare pentru cei înglodaţi economic, ameninţaţi cu şomajul, datorită închiderii porţilor fabricii unde lucrează! S-o spunem pe şleau: lor le trebuie bani! Dar parcă pretutindeni auzim aceleaşi vaiete: „Ce să mă fac? Mă lupt din răsputeri, şi tot nu reuşesc să fiu la zi cu plăţile. Cînd am să scap odată de datorii?!"

Oricît de simplu ar părea, rezolvarea problemei tuturor acestor oameni le-o aduce Legea Reciprocităţii. În ochii lumii a gîndi aşa e o mare prostie; Domnul însă ne asigură că e o mare înţelepciune, pentru că se întemeiază pe adevăr.

Cînd auzim cuvintele lui Cristos: „Daţi şi vi se va da!" [6] sîntem conduşi îndată la complementul lor: „căutaţi mai întîi Împărăţia Lui. . . şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra." [7] Am văzut că „toate celelalte lucruri" se referă la nevoile de bază ale existenţei cuiva.

Dărnicia are o importanţă fundamentală. Trebuie să te dăruieşti pe tine însuţi. Trebuie să dăruieşti din banii tăi. Trebuie să dăruieşti timp. Şi acest adevăr fundamental funcţionează atît în lumea nevăzută, cît şi în cea văzută.

Şi nu e complicat. Dacă doreşti un salariu mai mare la locul de muncă, trebuie să dăruieşti mai mult. Cei cu salarii mari nu stau cu mîinile în sîn, gîndindu-se cum să-şi cheltuiască banii sau să se

promoveze pe ei înşişi. Fruntaşii dintr-o întreprindere sînt cei ce lucrează mai mult, gîndesc mai creator şi iau hotărîri mai decisive în numele companiei decît alţii. Ei se dăruiesc pe ei înşişi şi sînt răsplătiţi pentru asta.

Prea mulţi oameni din veacul nostru au un singur gînd atunci cînd caută o slujbă: „Cu ce am să mă aleg din asta?" Singura lor preocupare este salariul, beneficiile şi titlul pe care-l vor avea. Ei sînt acaparatori, nu dătători. Or, acaparatorii nu ajung în capul listei, ci aceia care spun: „Vreau să fac asta pentru a vă ajuta. Compania dvs. are un produs pe care eu îl voi putea lansa cu succes. Sînt sigur că planul meu va da rezultate." Aceştia sînt dătătorii.

Avem tendinţa să ne scuzăm lipsurile faţă de aceşti oameni sugerînd că ei „au avut noroc" sau „pile". Sîntem greşiţi dacă gîndim aşa. Întotdeauna, cei care dăruiesc unei organizaţii conceptele lor, orele lor în plus, atenţia faţă de muncă şi alte lucruri de acest fel sînt cei cîştigaţi, în final. Ei dau unei organizaţii — şi, indirect, indivizilor acelei organizaţii — şi culeg roadele sigure ale acestei dărnicii.

Desigur, nu e de ajuns să fii harnic, să stai după orele de program. Cei care dau altora răutatea lor sau supărarea sau tulburarea, le vor primi negreşit înapoi. „Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi!" [8] au fost cuvintele Domnului, care ţintesc direct în atitudini. Oricine nu face altceva decît să critice tot timpul, băgînd de vină altora şi subestimîndu-şi colegii va fi împiedicat să ajungă la vîrf, căci va primi ceea ce a dat. Cel care face ca secţia lui să arate bine şi-şi pune şeful într-o lumină plăcută va beneficia de majorarea salariului său atunci cînd va avea nevoie. „Cu ce măsură măsuraţi, cu aceea vi se va măsura." [9] Asta e legea.

Nu putem vorbi de nevoia de bani, fără să intrăm inevitabil în subiectul dărniciei noastre faţă de Domnul. Întrucît toate sînt ale Lui — „vitele de pe o mie de dealuri", argintul, aurul şi guvernele — e evident că la El trebuie să mergem atunci cînd sîntem în nevoi. „Daţi şi vi se va da!" a spus Isus. Şi aici sînt cuprinse şi tranzacţiile noastre cu Dumnezeul Cel Atotputernic.

Profetul Maleahi a descris foarte exact gîndurile Domnului cu privire la asemenea tranzacţii:

„Din zilele părinţilor voştri, voi v-aţi abătut de la rînduielile Mele şi nu le-aţi păzit. Întoarceţi-vă la Mine, şi Mă voi întoarce şi Eu la voi," zice Domnul oştirilor. „Dar voi întrebaţi: «În ce trebuie să ne întoarcem?» Este potrivit să înşele un om pe Dumnezeu? Dar voi Mă înşelaţi! Şi voi întrebaţi: «Cu ce Te-am înşelat?» *Cu zeciuielile şi darurile voastre de mîncare.* Sînteţi pedepsiţi cu un blestem şi Mă înşelaţi, tot poporul în întregime! *Aduceţi însă în casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare,*" zice Domnul oştirilor, *„dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi o binecuvîntare care va da pe deasupra.*" [10]

Fragmentul de mai sus arată cît de serios priveşte Domnul Dumnezeu chestiunea dărniciei. Evident, El posedă tot ce există şi nu are, de fapt, nevoie de zeciuielile şi darurile noastre, dar El a făcut totul pentru a ne arăta cum funcţionează lucrurile. Deci, dacă dorim să degajăm supra-abundenţa împărăţiei cerurilor, trebuie mai întîi să dăm, noi înşine. Tatăl nostru e mai mult decît dornic şi pregătit să-şi împlinească partea ce-i revine din Legea Reciprocităţii. Parcă ne şi imaginăm oastea Lui cerească stînd în vîrful picioarelor, plină de anticipare şi bucurie, aşteptînd prilejul de a elibera comorile de care are atîta nevoie lumea noastră vizibilă.

Observaţi promisiunea de belşug ce se desprinde din cuvintele lui Maleahi. Unii traducători au redat promisiunea binecuvîntării în sensul că ea va fi atît de mare încît „voi nu veţi avea spaţiu îndeajuns s-o cuprindeţi."[11] În lume, noi măsurăm beneficiile în procente de şase ori, de opt ori, de zece şi uneori de cincisprezece sau douăzeci de ori cît investiţia iniţială. În împărăţie, aşa cum am observat deja, măsurile sînt: de 3 000 de procente, 6 000 de procente şi 10 000 de procente — adică de treizeci de ori, de şaizeci de ori şi de 100 de ori cantitatea însămînţată.

Ce făgăduinţă minunată pentru cei confruntaţi cu probleme de ordin economic în zilele noastre! „Puneţi-Mă la încercare," spune Domnul. „Dovediţi-Mă!"

Cu privire la următorul lucru, am aceeaşi certitudine ca în privinţa oricărui alt lucru din viaţa mea, anume că dacă eşti năpădit de probleme financiare, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să începi să dai bani în dreapta şi-n stînga. Să dai zeciuieli şi ofrande Domnului. Să dai din timpul tău. Să dai din munca ta. Să dai dragoste. Poate asta ţi se va părea o nebunie, dar am văzut că planul lui Dumnezeu e plin de paradoxuri. Dacă ai nevoie de bani, atunci începe să dai altora o parte din tot ce ai. Banii aceştia se vor întoarce la tine într-o măsură nemaipomenit de mare — scuturată şi dînd peste margini de plină ce va fi!

Un caz din Chile

Un misionar din Chile a împărtăşit cu noi cu cîtva timp în urmă experienţa avută de el în legătură cu această lege a împărăţiei. Ca pastor al unui grup de ţărani extrem de săraci, el făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să împlinească nevoile celor lipsiţi. Le dezvăluia oamenilor ceea ce considera el a fi tot planul Domnului cu privire la ei, predicîndu-le învăţăturile Bibliei ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu şi ajutîndu-i să înţeleagă multe lucruri pline de tîlc şi miez duhovnicesc.

Dar într-o zi Domnul i-a vorbit atît de clar de parcă s-ar fi aflat acolo în faţa lui, spunîndu-i: „Tu nu le-ai dat oamenilor tot adevărul Meu."

„Doamne, nu înţeleg," a răspuns misionarul. „Cum aşa, cînd eu i-am învăţat despre îndreptăţirea prin credinţă şi iertarea păcatelor şi botezul în Duhul Sfînt, şi despre minuni şi umblarea prin puterea Ta. Le-am dat toată învăţătura despre biserică, despre istoria şi doctrina ei. I-am învăţat despre evlavie şi despre trăirea unei vieţi de sfinţenie şi despre Venirea a Doua. Spune-mi, Doamne, ce-am lăsat afară din învăţătura Ta?"

Apoi a tăcut şi îndată a auzit foarte clar glasul Domnului: „Tu nu i-ai învăţat despre zeciuielile Mele."

Misionarul a rămas înmărmurit: „Bine, Doamne, dar oamenii aceştia sînt săraci lipiţi pămîntului! Abia au ce să mănînce, şi eu să le mai cer zeciuială?! Mai nimica nu au!"

A urmat o altă tăcere. „Tu trebuie să le vesteşti adevărul despre zeciuiala Mea."

Omul acesta era un credincios ascultător şi astfel dezbaterea s-a încheiat.

Duminică dimineaţa, cu inima împovărată, s-a urcat la amvonul bisericuţei din satul acela sărăcăcios şi înapoiat, a tras aer adînc în piept şi a început:

„Scumpii mei fraţi!" a spus el, privind peste feţele pline de speranţă ale turmei sale. „Dumnezeu mi-a arătat că nu mi-am îndeplinit cu credincioşie slujba faţă de voi, pentru că nu v-am vestit tot planul Său. Trebuie să vă spun acum despre un lucru pe care voi aţi omis să-l faceţi: Voi n-aţi dat zeciuială Domnului."

Şi i-a purtat apoi prin toată Scriptura timp de o oră. Le-a explicat totul, inclusiv textul din Maleahi, în care Domnul ne îndeamnă să-L punem la încercare.

A doua duminică a fost rîndul lor să-l suprindă. Fiind ascultători de Cuvînt, deşi nu aveau bani, au început să aducă ouă, pui şi produse din piele. Apoi au adus tot felul de ţesături şi obiecte de artă populară, pînă s-a umplut altarul de atîtea daruri.

Misionarului i-a venit greu să le accepte, dar şi el era un bun credincios, aşa că le-a primit şi a vîndut o parte din ele, folosind banii pentru lucrarea bisericii. O altă parte din daruri a fost împărţită la nevoiaşii din partea locului iar restul a fost păstrat de el, ca formă de remuneraţie.

Duminică de duminică s-a întîmplat acelaşi lucru. Oamenii au dat zeciuială.

La scurt timp după aceea au început să se facă simţite efectele unei cumplite secete în toată ţara. Locuitorii ei au fost loviţi de sărăcie mai rău decît oricînd. Recoltele nu s-au mai făcut; clădirile s-au deteriorat. Un val de întristare s-a abătut peste toţi şi peste toate.

Minunea a constat în faptul că nu tot aşa s-a întîmplat cu membrii acelei biserici. Recoltele lor au înflorit de parcă ar fi fost irigate supranatural. Ba mai mult, roadele culese au fost extraordinar de înbelşugate, sănătoase şi plăcute la gust. Ogoarele lor au fost verzi, în vreme ce ale vecinilor erau arse de soare. Vitele lor au fost sănătoase şi grase. Belşugul a înlocuit sărăcia lucie de altădată.

Nu numai că au avut de ajuns pentru ei înşişi, ci au fost în măsură să vîndă şi altora. Astfel, curînd zeciuielile lor au început să fie aduse şi în bani. Acum, în sfîrşit, au reuşit să zidească mult doritul şi trebuinciosul lăcaş de închinăciune.

În ciuda îndoielilor iniţiale, atît misionarul, cît şi enoriaşii lui au învăţat că, oricît de disperată ar fi situaţia, oricît de mare sărăcia, principiile împărăţiei pot transforma lipsurile în prisos.

Ele ating lumea vizibilă.

Ce este zeciuiala?

Pentru a nu cădea în cursa legalismului rigid, va trebui să înţelegem zeciuiala la modul cantitativ. Desigur, termenul se referă la a zecea parte din orice. Oamenii taie firul în patru ca să afle dacă zeciuiala trebuie dată din tot venitul brut al cuiva, sau doar din ceea ce rămîne după ce s-a plătit impozitul; dacă zeciuiala trebuie alocată unei singure lucrări creştine sau dacă trebuie pusă deoparte pentru situaţii de urgenţă şi aşa mai departe. Nu cu fleacuri de acestea trebuie să ne ocupăm noi, ci cu ideea de zeciuială în sine.

Domnului îi plac oamenii care dau din toată inima, punîndu-L pe El şi lucrarea Sa mai presus de orice. Apostolul Pavel a avut multe de spus în privinţa asta:

Să ştiţi: cine seamănă puţin puţin va şi secera! Iar cine seamănă mult mult va şi secera!. Fiecare să dea după cum a hotărît în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu". Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, avînd totdeauna în toate lucrurile de ajuns, să pri-

sosiţi în orice faptă bună . . . veţi fi îmbogăţiţi în toate privinţele . . .[12]

Conform definiţiei date de dicţionare, zeciuiala era a zecea parte din roadele anuale ale pămîntului sau din venitul anual al cuiva. Potrivit Bibliei, asta constituie doar *punctul de plecare* a ceea ce trebuie să-I dăruim Domnului. Pasajul din Maleahi se referă la „zeciuieli şi daruri de mîncare". Prin urmare, am putea spune că nu putem da darurile de mîncare pînă ce nu am achitat mai întîi zeciuiala, care constituie minimum necesar cerut de la noi.

Aşa se explică de ce o mulţime de oameni care practică această lege spirituală extrem de importantă dăruiesc lucrării Domnului mult mai mult decît zece la sută din venitul lor. Căci, pe bună dreptate, zic ei, ale Domnului sînt toate. Aici a ţintit şi regele David cînd a făcut următoarea afirmaţie:

De la Tine vin bogăţia şi slava, Tu stăpînşti peste toate lucrurile . . . Căci ce sînt eu şi ce este poporul meu, ca să putem să-Ţi aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine şi din mîna Ta primim ceea ce Îţi aducem."[13]

Iată ce a mai scris el într-unul din marii lui psalmi:

Al Domnului este pămîntul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc.[14]

De aceea, mulţi oameni nici nu mai ţin seama de cota de zece la sută ci dau din plinătatea venitului lor. Cunosc un florar din statul New Jersey care a fost binecuvîntat peste măsură de mult de Domnul, punînd în practică principiile explorate de noi în această carte, ajungînd să dea chiar nouăzeci la sută din venitul lui anual lucrării lui Dumnezeu. Şi astfel prosperitatea nu mai contenea să vină. Pur şi simplu nu putea să ţină pasul cu dărnicia Domnului, căci vedeţi, legea aceasta e imprimată în însăşi structura împărăţiei şi nu se schimbă niciodată.

Una din cele mai triste stări în care pot ajunge oamenii se naşte în chip atît de firesc. Vedeţi, cînd vin vremuri grele, cînd ajung şomeri sau inflaţia începe să facă ravagii, primul lucru care în-

cetează este zeciuiala lor. De obicei, intenţiile lor sînt bune. Cam aşa îşi fac ei calculul: „Săptămîna viitoare voi da dublu şi astfel voi reface decalajul." Şi Dumnezeu îi lasă în pace, nu-i presează deloc. Dar ei îşi fac rău cu mîna lor. Ei uită că tocmai în asemenea momente ar trebui să dea mai mult! În asemenea împrejurări tu ai nevoie ca Domnul să-ţi dea ceva, nu-i aşa? Prin urmare, Domnul spune: „Pune-Mă la încercare! Dă, şi ţi se va da! . . ."[15]

Unul dintre numeroşii oameni care L-au slujit pe Domnul în misiunile de ajutorare a celor săraci şi flămînzi din acea perioadă de declin a anilor 30 în America numită *Depresiunea* a relatat lucruri foarte mişcătoare despre cei ce se perindau prin aşa-numitele „bucătării cu supă", cantinele pentru săraci: toţi oamenii înfrînţi de realităţile prea crude, zdrobiţi de necazuri, cu vieţile distruse. Adesea el se interesa de starea spirituală a acestor sărmani.

„Spune-mi, prietene, ai fost tu credincios Domnului în privinţa zeciuielii?" întreba el pe cîte unul.

Şi omul clătina din cap în semn negativ, strîngînd protector ceaşca şi farfuria în faţa lui, cu privirea pierdută în gol.

Apoi îl întreba pe un altul: „Cînd erai în belşug şi toate îţi mergeau bine, obişnuiai să dai Domnului? Dădeai zeciuială cu regularitate?"

Şi acesta indica prin mişcarea capului că nu făcuse aşa.

Conform spuselor lucrătorului creştin, nici măcar o singură dată nu a întîlnit vreun om sărac care să fi fost credincios Domnului şi principiului Său de dărnicie. Or, asta se potriveşte de minune cu ceea ce a spus David cu mii de ani în urmă: „Am fost tînăr şi am îmbătrînit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pîinea."[16]

Desigur, nu trebuie să înţelegem greşit cele de mai sus, în sensul că, în cazul unei prăbuşiri economice generale, ai să vezi creştini la volanul automobilelor de lux Rolls-Royce, îmbrăcaţi în blănuri scumpe, purtînd bijuterii de mare preţ şi locuind în vile spaţioase, în timp ce toţi ceilalţi vor zăcea în mizerie. Asta ar contrazice natura lui Dumnezeu. Dimpotrivă, exemplele date mai sus au menirea

să sublinieze că dacă am fost credincioşi şi darnici faţă de Domnul, faţă de cei săraci, faţă de aproapele nostru, atunci vom primi după măsura prosperităţii Domnului, nu după cea a necredincioşilor.

Vom trăi pe viu împlinirea făgăduinţei date celor ce caută mai întîi împărăţia lui Dumnezeu, conform căreia cele necesare traiului ni se vor da pe deasupra, dacă vreţi, din oficiu.

Pe de altă parte, cei care ignoră principiile lui Dumnezeu se pot aştepta ca dintr-odată, cît ai clipi din ochi, să se trezească despuiaţi de tot ce aveau, de tot ce considerau că e al lor pe vecie:

Încă puţin timp şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi. Dar cei smeriţi vor moşteni pămîntul şi se vor bucura de prosperitate îmbelşugată.[17]

Exemplul sclaviei

După cum am observat, Legea Reciprocităţii e valabilă în toate sectoarele de activitate ale oamenilor. Ea poate funcţiona spre bine sau spre rău. Americanii i-au văzut împlinirea în domeniul relaţiilor sociale, ale căror rădăcini trebuiesc căutate în urmă cu mult timp, pe vremea sclaviei.

În acel trist episod din istoria naţiunii, reprezentanţii noştri s-au dus în Africa, de unde au luat cu forţa fiinţe umane, le-au aruncat claie peste grămadă în corăbii şi le-au adus în această ţară, tratîndu-le ca pe nişte obiecte. I-am vîndut şi i-am cumpărat, cum ne-a plăcut, punîndu-i la muncile cele mai grele, maltratîndu-i, dezmembrîndu-le familiile şi ignorîndu-le drepturile — într-un cuvînt: călcînd în picioare demnitatea unor semeni ai noştri, creaţi după chipul lui Dumnezeu.

„Daţi şi vi se va da . . .“

După vreo sută de ani, am început să culegem exact ceea ce semănasem. În multe cazuri, negrii fuseseră obligaţi să adopte un sistem matriarhal de viaţă, în aşa hal de descompunere emotivă,

psihologică şi spirituală ajunseseră bărbaţii lor! Femeile se luptau din răsputeri să pună pîine pe masa copiilor lor, cărora nu le trebuia prea mult timp să descopere cauza suferinţei lor şi să se umple astfel de ură.

Mustrările de conştiinţă şi resentimentele i-au copleşit, în cele din urmă, pe albi, care s-au scindat în două tabere. A urmat binecunoscutul conflict, în care un neam falnic, cîndva unit, a ajuns să fie fărîmiţat şi sfîşiat de ură.

Deşi educaţia a ameliorat întrucîtva starea populaţiei de negri, aceştia fiind repuşi în drepturile ce li se cuveneau — deşi, în cea mai mare parte, sărăcia a fost alungată, totuşi suferinţele continuă. Guvernul însuşi se clatină pe marginea prăpastiei, ameninţat de pericolul falimentului, neputînd să facă faţă problemelor create de înrăutăţirea sănătăţii, şomaj, ajutor social, reconstrucţia zonelor devastate ale marilor oraşe americane şi de alţi viruşi sociali, dintre care mulţi îşi datorează existenţa privării trăite de negri cu cîteva sute de ani în urmă.

Semnele unei posibile refaceri substanţiale, prin folosirea corectă a Legii Reciprocităţii — care, din nou, pune degetul pe sclavie drept cauză principală a deraierii Americii — se pot vedea în recenta înflorire economică a Sudului Statelor Unite. Mulţi ani economia acestei regiuni stagnase, datorită dependenţei sale de interesele bancare şi comerciale ale Nordului şi lipsei acute de personal calificat în stare şi dispus să lucreze în fabrici şi birouri. În absenţa acestor salariaţi, nu exista nici suficientă piaţă de desfacere pentru produsele sudice, ceea ce făcea ca prosperitatea să-i ocolească pe toţi.

Dar de îndată ce Sudul a început să acorde libertate negrilor săi, asigurîndu-le educaţie şcolară şi luînd măsuri pentru creşterea nivelului lor de trai, încetul cu încetul economia a început să prindă viaţă, atingînd curînd puncte de maximă înflorire în mai multe zone ale sale. Şi astfel Sudul a cunoscut o prosperitate nemaiîntîlnită pînă atunci.

Pur şi simplu, societatea respectivă se auto-blestemase. Dar Legea Reciprocităţii, deşi absentă în multe din aspectele vieţii, fă-

cuse totuşi posibilă anularea efectelor blestemului.

Am văzut exact reversul experienţei rasiale la nivel naţional pe străzile oraşului Portsmouth, din Virginia, într-o zi a anului 1960, incident care a fost însă înăbuşit imediat prin efectul principiului reciprocităţii.

Un prieten, pe nume Dick Simmons, ne-a făcut o vizită curînd după ce ne-am mutat în această regiune, numită Tidewater, şi ne-a întrebat dacă poate să se ducă şi să predice pe străzile unora din cartierele de săraci ale oraşului. Aşa se face că am ajuns într-o piaţă comercială, focar al unui recent conflict rasial.

Pentru început, am intrat în vorbă cu mai mulţi tineri de culoare şi îndată s-a strîns o mare mulţime de oameni. Dick le-a vestit pe Isus Cristos. Duhul Sfînt a venit peste noi şi după cîteva minute, Dick a spus: „Acum, dacă doriţi să-l cunoaşteţi pe Isus, Cel despre care v-am vorbit, puteţi s-o faceţi chiar acum. Plecaţi-vă capetele şi îngenunchiaţi aici pe trotuar, rugîndu-L pe Isus să intre în viaţa voastră."

Ce adunare unică a fost! În mijlocul unuia din cele mai zbuciumate cartiere ale oraşului, unde deja izbucnise violenţa, au coborît acum dragostea, pacea şi frumuseţea. Doi oameni albi împărtăşeau dragoste, cunoştinţă şi experienţă — dînd adevărul evangheliei — unui grup de tineri negri, săraci lipiţi pămîntului şi gata să le sară ţandăra în orice clipă. Şi ce am primit în schimb? Am primit dragoste, amabilitate şi căldură din partea lor.

Dar, dintr-odată, pe cînd tinerii se rugau rugăciunea păcătosului şi treceau prin procesul transformării vieţii, lucrurile au explodat ca într-o scenă de film supra-realist. Două maşini de poliţişti cu cîini dresaţi au frînat brusc în faţa noastră. Oamenii cu cîinii lor s-au năpustit sălbatici asupra tinerilor negri îngenunchiaţi pe trotuar. Poliţiştii fuseseră induşi în eroare de un telefon primit de la un trecător, care le spusese că e pe cale să se declanşeze o altă acţiune de protest. Or, ei voiau s-o înăbuşe în faşă, drept care i-au fugărit pe tineri, în mijlocul panicii ce s-a creat, cu urletele mulţimii şi lătratul cîinilor.

Într-o clipită a intrat în vigoare Legea Reciprocităţii. Tinerii au început să arunce cu pietre în poliţişti. Strigătele s-au transformat în înjurături. Violenţa a crescut, tinzînd să facă aceleaşi ravagii ca în alte oraşe americane din anii şaizeci.

Dick şi cu mine dăduserăm dragoste şi primiserăm înapoi dragoste. Poliţia dăduse duritate şi primise duritate. Din nefericire, situaţia din urmă a predominat în cea mai mare parte a ţării.

Potenţialul pentru lume

Convins că Legea Reciprocităţii ar putea putea aduce o uşurare, dacă nu chiar rezolvarea deplină a problemelor majore cu care e confruntată lumea, într-o zi, dis-de-dimineaţă, pe la începutul actualei decade, am început să fac însemnări pe marginea acestor probleme. În mai puţin de o oră, am parcurs întreg spectrul: Fără îndoială, Legea Reciprocităţii afectează modul în care convieţuiesc oamenii şi naţiunile. Ea are potenţialul de a aduce lumii pacea.

În cele ce urmează, voi reda doar cîteva din punctele notate de mine, dar ele au o arie de răspîndire suficient de mare pentru a da temeinicie argumentului meu. Nu uitaţi, sub Legea Reciprocităţii, oamenii de pretutindeni se comportă pe baza principiului de a da ceea ce speră să primească, tratîndu-i pe alţii cum ar dori şi ei să fie trataţi, şi iubindu-şi semenii ca pe ei înşişi.

Război. Ar dispare nevoia staţionării de trupe permanente, însăşi existenţa unei armate, pe măsură ce naţiunile ar primi şi ar da altor ţări vecine dragoste. Ar dispare şi pericolul unei invazii. Nu ar mai fi nevoie să se aloce deloc fonduri pentru cheltuieli militare. S-ar îmbunătăţi îndată situaţia cheltuielilor guvernamentale şi ar scădea simţitor inflaţia şi impozitele.

Comerţul. Nu ar mai exista nevoia unor bariere comerciale, deoarece naţiunile şi firmele comerciale nu ar vinde produse la preţuri scăzute şi astfel, prin dispariţia „dumpingului", nu s-ar mai produce nici un fel de daune industriilor nici unei ţări. Schimburile

comerciale s-ar desfăşura de la sine, în funcţie de nevoi, fiind încurajate de o nouă concurenţă, sănătoasă, plină de imaginaţie şi neîntreruptă de setea după cîştiguri. Termeni ca „Lumea a treia" şi-ar pierde sensul.

Nedreptatea. Incredibilele discrepanţe dintre cei bogaţi şi cei săraci s-ar nivela prin simpla amabilitate şi generozitate a oamenilor. Nedreptele privilegii create de avere şi de alte tipuri de statut social s-ar estompa, topind în urma lor gelozia, ambiţia nemăsurată şi forma pervertită de concurenţă.

Infracţiunile. Spargerile de locuinţe, furturile şi vandalismul ar dispare, împreună cu atacurile asupra altora persoane, omorul, violul şi răpirea de persoane. Ar înceta uzul şi traficul de narcotice. Nu ar mai exista nici frauda comisă în afaceri şi în specula din asigurări. S-ar pune capăt oricăror forme de înşelăciune, de fixare artificială a preţurilor, de monopol şi de abuzuri din partea cartelurilor, de trafic de influenţă. Terorismul internaţional ar înceta şi el. Închisorile ar deveni ceva din domeniul trecutului.

Poluarea. Atmosfera, apa şi pămîntul ar putea fi purificate. Nu ar mai exista fabrici care să polueze aerul cu gazele şi fumul lor sau apele cu substanţe chimice. Sticlele goale de bere şi deşeurile ar dispare de pe marginea şoselelor noastre şi din campingurile noastre. Parcurile şi-ar recăpăta frumuseţea. Fauna ar cunoaşte şi ea o refacere.

Productivitatea. După cum au învăţat japonezii, în urma schimbării lor de atitudine de la sfîrşitul Celui de-al doilea război mondial, transformîndu-se dintr-un popor ce producea obiecte ieftine şi necorespunzătoare, într-unul prosper, cu produse excelente, naţiunile ar vedea cum economiile lor s-ar ameliora substanţial prin creşterea productivităţii la toate nivelele. Patronii şi angajaţii acestora ar cunoaşte o schimbare a motivaţiei lor, a satisfacţiei şi a prosperităţii colective. Nu ar mai fi produse prost executate, nu ar mai exista şantiere periculoase în care oamenii sînt inutil accidentaţi, nici o clădire care să se prăbuşească, nici o jucărie care prezintă pericole de rănire a copiilor.

Guvernul. Uriaşa birocraţie guvernamentală ar dispare, pe măsură ce păienjenişul de reguli rigide şi uneori inutile, precum şi aplicarea lor, ar deveni superfluă, împreună cu cele mai multe servicii sociale. Pe măsură ce oamenii ar începe să se trateze unii pe alţii cum a intenţionat Dumnezeu, guvernele ar putea să se concentreze asupra puţinelor lucruri care trebuie rezolvate în colectiv.

Renegaţii sînt excluşi

Pe bună dreptate, mulţi oameni se întreabă: „Poate o asemenea lege fi pusă în aplicare? Vom ajunge noi să trăim în felul acesta?"

Eu cred că răspunsul e afirmativ, cu o singură excepţie.

Legea Reciprocităţii, aşa cum e practicată ea de cetăţeni şi naţiuni paşnice, nu va funcţiona în cazul unui renegat total dedat fărădelegii. A începe să practici acest principiu cu o asemenea persoană este extrem de periculos şi în acest caz trebuie să facem o distincţie.

Dar, dacă stai să te gîndeşti, vei constata că pînă şi această excepţie e tot o împlinire a principiului reciprocităţii. Cum dă renegatul (care trăieşte în afara legii şi a normelor de bună cuviinţă), aşa va primi de la întreaga societate, şi încă cu vîrf şi îndesat! El va fi ostracizat. Acesta a fost, într-un sens, răspunsul dat de Dumnezeu problemei create odată cu formarea poporului Său Israel. Israeliţii nu aveau voie să tergiverseze lucrurile. Renegatul trebuia eliminat din societate şi pedepsit atît de aspru încît să nu mai repete fapta reprobabilă.[18]

Exemplul potrivit nouă îl găsim în Noul Testament. În toată misiunea Sa pe acest pămînt, Isus o dată nu a întors celălalt obraz diavolului sau vreunei persoane aflate sub stăpînirea sa. Dimpotrivă, El şi-a exercitat autoritatea. După cum se exprimă Iacov: „Împotriviţi-vă diavolului, şi acesta va fugi de la voi!"[19] Împotriviţi-vă lui şi celor ce-i aparţin, căci aceştia sînt renegaţi.

Trebuie menţionat aici că nevoia de a acţiona rapid împotriva re-

negatului în societatea noastră explică de ce Legea Reciprocităţii nu îmbrăţişează pacifismul. Pentru liniştea internă, trebuie să existe o forţă de poliţie şi un sistem de justiţie, capabile să execute pedeapsă sigură şi neîntîrziată asupra tuturor acelora care se răzvrătesc împotriva societăţii. Dar întîrzierea de a aduce la îndeplinire pedepsirea infracţiunii va promova anarhia.

Tot aşa e şi pe plan internaţional: familia de naţiuni iubitoare de pace trebuie să fie în stare să se apere de renegaţi. În mod normal, Legea Reciprocităţii ar interzice la doi egali să înceapă o luptă pentru a rezolva un diferend, dar un ticălos nu este egalul unor persoane temătoare de lege. O naţiune netrebnică nu e egală cu familia de naţiuni paşnice. Un copil răzvrătit nu este egalul părinţilor săi. În fiecare din aceste cazuri, aplicarea legală şi dreaptă a disciplinei sau a unor măsuri restrictive nu încalcă Legea Reciprocităţii. De fapt, o asemenea disciplină e dată de Dumnezeu, ca metodă, ce e drept, temporară, de a trata răul într-o lume încă imperfectă.

Dar în toate celelalte cazuri, eu cred că trebuie să facem uz din plin de Legea Reciprocităţii, chiar printre cei ce nu sînt încă predaţi personal Dumnezeului Celui Atotputernic. Pentru că este un principiu ce va da rezultate în lumea vizibilă — acum!

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Luca 6:31,35-38

Ideea cheie: „Dărnicia are o importanţă fundamentală. Trebuie să te dăruieşti pe tine însuţi. Trebuie să dăruieşti banii tăi. Trebuie să dăruieşti timp. Şi acest adevăr fundamental funcţionează atît în lumea nevăzută, cît şi în cea văzută." (pg. 118).

Pat Fleck încerca a doua oară să cîştige la urne un loc în Congresul Statelor Unite pe care îl deţinea de multă vreme un alt congresman. Prima încercare revelase pentru Pat un sprijin surprin-

zător de mare din partea districtului local din care provenea. Aşa că acum se simţea stăpîn pe situaţie, cu şanse sigure de a-l învinge pe oponentul politic.

Absolvent al unei facultăţi de ştiinţe economice cu mare reputaţie, Pat cîştigase mai toată experienţa sa administrativă în cadrul unei organizaţii creştine internaţionale, dar asta îl făcea vulnerabil acuzaţiilor de a fi lipsit de experienţă în „lumea reală". Între perioada dintre cele două alegeri el se concentrase asupra clădirii unei baze puternice de sprijin şi asupra dezvoltării unei platforme electorale cît mai vizibile. Dar Pat urmărise cu atenţie şi activitatea publică a deţinătorului postului dorit de el, pentru a depista vreun punct slab. Aşa a descoperit un amănunt din viaţa sa personală ce promitea să fie foarte compromiţător pentru acesta. Dezvăluindu-l publicului, el ştia că şi-ar mări şansele de a obţine votul conservatorilor şi de a fi mai bine tratat de mediile de informare. Deşi directorul său însărcinat cu bunul mers al campaniei electorale se pronunţase hotărît în favoarea demascării respective, Pat şovăia. El era conştient de ce spusese Iacov cu privire la bîrfă. Pe măsură ce campania devenea tot mai aprinsă, asupra lui Pat se exercitau tot mai multe presiuni ca să dea în vileag episodul compromiţător, căci votanţii nu se raliau alături de el atît de rapid pe cum sperase. Or, o informaţie negativă ca aceasta despre adversarul său l-ar fi ajutat mult, din punct de vedere politic.

Cum s-ar schimba strategia electorală a congresmanului al cărui loc era dorit de Pat Fleck, dacă acesta ar da publicităţii informaţii menite să prezinte într-o lumină proastă caracterul moral al congresmanului?

Ce ne-a învăţat Isus

„Ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel . . . Voi însă iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine şi daţi cu împrumut fără să nădăjduiţi ceva înapoi. Şi răsplata voastră va fi mare şi veţi fi fii ai

Celui Preaînalt; căci El este bun cu cei nemulţumitori şi răi. Fiţi dar îndurători, cum şi Tatăl vostru este îndurător. Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu condamnaţi şi nu veţi fi condamnaţi; iertaţi şi vi se va ierta. Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sîn o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci, cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura." (Luca 6:31,35-38).

1. Scrieţi care este principiul fundamental şi universal al lui Isus, în cuvinte proprii.

2. Uniţi cîte unul din punctele din stînga, reprezentînd experienţa vieţii cu cîte un element din dreapta, reprezentînd învăţătura lui Isus.

a. Cîinele vecinului v-a muşcat copilul.	—Daţi şi vi se va da.
b. Aţi auzit că un diacon din biserică a fost văzut cu altă femeie.	—Iubiţi-vă duşmanii.
c. Sora dvs. întotdeauna aşteaptă ca toate întrunirile de familie să le ţineţi la dvs.	—Fiţi îndurători.
d. Şeful dvs. vă pretinde să vă luaţi cu dvs. lucrul şi să-l executaţi acasă, după orele de program.	—Nu judecaţi.
e. Un ucigaş care L-a primit pe Cristos în închisoare urmează să se bucure de o eliberare condiţionată.	—Să nu aşteptaţi să primiţi ceva înapoi.

Principiul universal

„Conform unei legi fundamentale a fizicii, orice acţiune îşi are reversul sau reacţia sa." (p. 120). Lucrul acesta poate fi demonstrat într-o mare varietate de fenomene fizice, cum ar fi motoarele cu reacţie şi cele de rachete. Analizaţi următoarele situaţii şi, bazîndu-vă pe reacţia dvs., bifaţi sub „da" sau sub „nu".

	DA	NU
1. Cînd sînteţi implicaţi într-un accident în care nu sînteţi dvs. de vină, trebuie să-l faceţi pe celălalt şofer să ştie ce gîndiţi despre el.	—	—
2. Cînd cîinele vecinului vă intră în curte prin gardul spart, duceţi-l înapoi la stăpîn legat şi ameninţaţi-l pe acesta că-l veţi da în judecată dacă se mai întîmplă o dată.	—	—
3. Cînd oraşul dvs. ia hotărîrea să încorporeze şi cartierul dvs., prin anexare, organizaţi un marş de protest.	—	—
4. Cînd o familie de negri se mută în cartierul dvs., duceţi-le un tort ca de bun venit.	—	—
5. Cînd pastorul se enervează la o întrunire a comitetului bisericii, invitaţi-l să ia masa cu dvs., ca să puteţi afla ce-l doare.	—	—

Descrieţi pe scurt o situaţie din comunitatea dvs., în care puteţi pune în aplicare Legea Reciprocităţii în mod pozitiv.

Confruntarea problemelor

1. Kurt avusess succes în mai toate posturile pe care le ocupase în lumea afacerilor, printre care cel de vice-preşedinte la două firme de mărime mijlocie. La ultimul său loc de muncă el descoperise practici ce contraveneau eticii, dar pe care „şefii" le tolerau. Cînd şi-a dat seama că nimeni nu vrea să asculte la sesizările sale, şi-a dat demisia. Era sigur că Dumnezeu îl va ajuta să găsească repede o altă slujbă. Dar după mai bine de un an, încă tot fără serviciu era, în ciuda faptului că făcuse cerere la mai peste zece intreprinderi. În cele din urmă, i s-a oferit un post la o organizaţie creştină, care însă îi oferea un salar pe oră mult prea mic pentru a-şi putea întreţine familia.

   Trebuie Kurt să accepte postul, bazat pe Legea Reciprocităţii, aşa cum ne învaţă Domnul la Luca 6:38? Motivaţi răspunsurile.

2. Ion credea în faptul că lui Dumnezeu I se cuvine a zecea parte din venitul său, dar ştia că dacă va da zeciuiala pentru luna curentă, fiul său nu va avea bani pentru a cumpăra ochelarii absolut necesari, ca să poată vedea şi să-şi îmbunătăţească situaţia şcolară. Dacă aţi fi în locul lui Ion, ce aţi face? Bazaţi răspunsul dvs. pe Maleahi 3:7-10.

3. Pat Robertson scrie aşa: „Dacă dorim să degajăm supra-abundenţa împărăţiei cerurilor, trebuie mai întîi să dăm, noi înşine. Tatăl nostru e mai mult decît dornic şi pregătit să-şi împlinească partea ce-i revine din Legea Reciprocităţii" (pg. 120). Indicaţi cuvîntul care descrie atitudinea pe care trebuie s-o avem, dacă dorim să trăim în felul acesta _____ .

Confruntarea cu noua realitate

1. Ca urmare a sclaviei, „un neam falnic a fost fărîmiţat şi sfîşiat" — aşa descrie Pat Robertson starea în care se găseau Statele Unite în timpul Războiului Civil. Cum interpretează el efectul Legii divine a Reciprocităţii asupra Sudului în zilele noastre?

2. „Fără îndoială, Legea Reciprocităţii afectează modul în care convieţuiesc oamenii şi naţiunile vor convieţui. Ea are potenţialul de a aduce lumii pacea" (pg. 129). Ce s-ar întîmpla în următoarele domenii, dacă această Lege a Reciprocităţii ar fi implementată?

   a. Război

   b. Comerţ

   c. Nedreptate

   d. Infracţiuni

e. Poluare

f. Productivitate

g. Guvern

3. Cînd nu va funcţiona Legea Reciprocităţii?

Transpunerea în practică

1. Cînd sîntem confruntaţi cu probleme ce necesită implementarea Legii Reciprocităţii, ce avantaj special au credincioşii, conform textului de la Romani 8:31-37?

2. Scrieţi despre un domeniu din viaţa dvs. în care puteţi începe să trăiţi în acord cu Legea Reciprocităţii.

---

[1]Luca 6.38.
[2]Luca 6.31.
[3]Luca 6.36-38.
[4]Matei 22.39, vezi şi Lev. 19.18.
[5]Luca 6.38.
[6]Luca 6.38.
[7]Matei 6.33.
[8]Matei 7.1.
[9]Luca 6.38
[10]Maleahi 3.7-10.
[11]Maleahi 3.10, Living Bible.
[12]II Corinteni 9.6-8,11.
[13]I Cronici 29.12,14.
[14]Psalmul 24.1.
[15]Luca 6.38.
[16]Psalmul 37.25.
[17]Psalmul 37.10, 11.
[18]De pildă, Exod 21,22; Lev. 18.24, 20.1-27, 21.9.
[19]Iacov 4.7.

OPT

LEGEA FOLOSINŢEI

O situaţie deosebit de presantă pare să se fi creat în lucrarea Domnului la ora cînd a ajuns să împărtăşească învăţătura pe care o vom examina în acest punct. Încă mai avea foarte multe lucruri să-i înveţe pe ucenici, dar timpul se scurtase. Toate înaintau cu repeziciune spre punctul culminant.

În mijlocul unor învăţături foarte rapide despre împărăţia cerurilor, El a început această istorie:

„Căci este ca un om care, înainte de a pleca într-o altă ţară, a chemat pe robii săi şi le-a încredinţat avuţia sa. Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi şi altuia unu: fiecăruia după puterea lui; şi a plecat îndată în călătoria sa."[1]

Apoi urmează desfăşurarea a aceea ce eu am numit Legea Folosinţei. Slujitorul numărul unu a primit cinci talanţi. Parabola spune că acesta s-a dus şi i-a pus în negoţ. Ne putem imagina ce s-a întîmplat. Poate că s-a dus şi a cumpărat mărfuri, pe care le-a vîndut apoi cu un preţ ridicat, obţinînd un profit. Apoi a investit din nou suma întreagă. Sau poate a plecat într-o călătorie şi a adus cu el produse, pe care le-a prelucrat, sporindu-le valoarea sau le-a dat altcuiva să le prelucreze. Nu are importanţă ce anume a făcut; important e că a pus banii stăpînului în lucru şi i-a dublat.

Omul cu doi talanţi a procedat la fel. Poate va fi cumpărat lînă, pe care o va fi dat la ţesători, vînzînd pînza cu un profit frumuşel. Probabil îndată după aceea a investit suma obţinută, menţinînd astfel un ritm constant de sporire a banilor. Pînă la urmă, a dublat suma încredinţată iniţial.

Al treilea slujitor însă a urmat o cale diferită. Parabola spune că a luat unicul talant ce-l primise şi l-a îngropat. Spune Isus că i-a fost frică. S-a temut că, dacă se va duce să cumpere lînă sau untdelemn sau altceva, va veni o depresiune economică şi va pierde banii. Sau poate a crezut că vor veni hoţii şi-i vor fura. Sau poate vreun om şiret îl va păcăli, înşelîndu-l la cîntar. Poate va lua o decizie greşită. Astfel, paralizat de frică, el a păstrat investiţia stăpînului, ascunzînd-o într-un loc sigur.

După mult timp, stăpînul s-a întors şi şi-a chemat slujitorii. „Apropo," a zis el, după cîteva schimburi de amabilităţi, „ce-aţi făcut cu banii ce vi i-am încredinţat?"

Primul slujitor a răspuns iute: „Doamne, am luat cei cinci talanţi şi am făcut negoţ cu ei. Am cumpărat şi am vîndut, ba am încheiat tranzacţii şi iată, am produs încă cinci talanţi, pe lîngă cei cinci pe care mi i-ai dat!"

Cu alte cuvinte, el şi-a acoperit toate cheltuielile de regie şi a dublat investiţia iniţială. Stăpînul a fost încîntat: „Bravo, sclav bun şi credincios! Tu ai fost vrednic în privinţa cîtorva lucruri. Acum eu am să-ţi dau în grijă multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău!"

Apoi a păşit în faţă următorul slujitor, raportînd următoarele: „Doamne, am luat cei doi talanţi ai tăi şi cu ei am cumpărat şi am vîndut. Am încheiat şi eu cîteva tranzacţii comerciale, mi-am asumat nişte riscuri, dar am cîştigat bani. Iată, am produs încă doi talanţi. Uite-i aici pe cei doi pe care mi i-ai dat, plus însă doi."

Stăpînul i-a răspuns cum îi răspunsese omului cu cinci talanţi.

A venit şi rîndul celui de-al treilea slujitor. „Spune-mi, ce-ai făcut cu banii mei cît am lipsit de acasă?" a întrebat stăpînul.

„Doamne, ştiam că eşti un om aspru," a început acesta. „Căci seceri de unde n-ai semănat şi aduni de unde n-ai sădit. Aşa că, m-am temut. M-am gîndit că cel mai bine ar fi să nu risc nimic. De aceea, am învelit cu grijă talantul tău şi l-am ascuns. Iată-l, n-am pierdut nimic."

Cei mai mulţi dintre noi am fi înclinaţi să luăm partea acestui biet om. La urma urmelor, ce poţi face, dacă ai fost pus adminis-

trator peste bunurile altuia, decît să ai grijă maximă să nu pierzi nimic. Ba, aş zice că în lumea economică atît de volatilă a zilelor noastre e poate mai rău decît era pe vremea aceea.

Ce a făcut stăpînul din pilda noastră, pentru a ne pregăti pentru împărăţie?

„Rob rău şi leneş! Ai ştiut că secer de unde n-am semănat şi că strîng de unde n-am vînturat; deci ar fi trebuit să-mi fi dat banii celor ce schimbă banii şi, la venirea mea, eu mi-aş fi luat înapoi cu dobîndă ce este al meu . . . Aruncaţi-l pe robul acela nefolositor în întunericul de afară! Acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor." [2]

Robul acesta a fost considerat rău — adică păcătos, dedat la rău — pentru că a refuzat să ia ce-i dăduse stăpînul său şi să-l pună în lucru, pentru a-l face să sporească.

Observaţi că nu cantitatea a contat, ci felul cum au folosit ei ceea ce li s-a încredinţat. Folosirea corectă le-a asigurat primilor doi intrarea în locul de bucurie, în vreme ce folosirea incorectă i-a barat celui de-al treilea o atare intrare.

Ceea ce este cu adevărat şocant la această parabolă este încheierea şi concluzia ei: „. . . celui ce are i se va da şi va avea din belşug, dar de la cel ce n-are se va lua şi ceea ce are."[3] În lunga mea căutare după înţelepciunea lui Dumnezeu, magnitudinea acestei afirmaţii mi s-a întipărit cu o claritate tot mai mare în minte. Am priceput că era prezentat aici un principiu, o lege, la fel de importantă pentru viaţa de zi cu zi ca orice altă lege a împărăţiei.

„Oricui are i se va mai da". Pare revoltător, mai ales pentru cei ce tind spre filozofia unui stat socialist, cu multiple ajutoare sociale, cum e cazul multor ţări din lumea de azi. Pe de o parte, avem un sărac, cu un singur talant, iar pe de alta, un om care şi-a îmbunătăţit existenţa, prin eforturi proprii. Acum noi venim şi luăm talantul de la prima persoană şi-l dăm celei de-a doua, care deja are zece talanţi! Asta nu merge, vor spune unii, e împotriva firii. Spun asta pentru că nu au înţeles cît de important este pentru Dumnezeu ca noi să folosim ceea ce ne-a dat.

În ciuda preconceputelor noastre idei despre justiţia socială, Legea lui Dumnezeu privitoare la Folosinţă decide, în ultimă instanţă, distribuirea avuţiilor. Noi trebuie să fim dispuşi să luăm lumea aşa cum a creat-o El şi să trăim din plin în ea. Iar dacă vom face asta — dacă vom fi dispuşi să ne folosim de tot ceea ce ne-a încredinţat El — atunci El ne promite că vom avea şi mai mult. Dar dacă nu sîntem gata să uzăm de ceea ce ne-a dat, îl vom pierde negreşit.

Aşa cum vom vedea, lucrul acesta nu e deloc meschin sau nedrept, ci tocmai felul în care doreşte *Dumnezeu* să fie lumea. Şi pe măsură ce înţelegem tot mai mult Legea Folosinţei, ne vom da seama tot mai bine că nici nu poate fi altfel.

Şi muşchii răspund

Trupul nostru ne oferă un exemplu minunat al funcţionării Legii Folosinţei. Să presupunem, de pildă, că ai vrea să înveţi să faci flotări. Poate ai dorit de mult să devii expert, dar n-ai învăţat niciodată să le execuţi cum trebuie.

Plec de la premisa că Domnul ţi-a dat suficientă forţă ca să faci cel puţin o flotare, poate nu perfectă, sprijinindu-te în genunchi, cum se spune în engleză „flotare de femeie", dar, oricum, una eşti în stare să faci. Şi astfel, iei ceea ce ai şi începi să utilizezi acel lucru. Fă cîte o flotare sau două pe zi, timp de o săptămînă, şi în curînd ai să constaţi că nu e prea greu. Mişcările ţi se vor părea tot mai uşoare şi vei putea executa trei, patru ba chiar mai multe. Curînd vei ajunge să faci zece şi te vei întreba: „Cum de-am putut să cred că nu pot face flotări?"

Aţi prins deja ideea acestui principiu simplu? Oricui are şi foloseşte ceea ce are i se va mai da.

E posibil însă să procedaţi şi invers. S-ar putea să iei ceea ce ai, dar să refuzi a-l folosi, în final pierzîndu-l. De pildă, ai putea să-ţi imobilizezi mîna lîngă corp, ca să n-o mai poţi mişca, lipind-o cu

bandă scotch. După şase luni de repaus total, muşchii s-ar atrofia şi braţul falnic de altădată ţi-ar fi total nefolositor. Chiar şi ceea ce aveai ţi-a fost luat.

Acelaşi lucru e valabil şi în cazul dezvoltării creierului şi a deprinderilor tale. Dacă ai fi un medic şi ai dori să stăpîneşti un anumit procedeu medical, ai începe cu cele mai simple cunoştinţe despre acel subiect, pe care deja le posezi. Ai studia apoi tot ce există în materia respectivă, trecînd la punerea în practică a cunoştinţelor, puţin cîte puţin la început, lucrînd sub stricta supraveghere a unui medic specialist, şi evoluînd apoi pînă la deplina însuşire a procedurii respective. Ai fi cotat ca expert în materie, pentru simplul motiv că ai fost gata să foloseşti ceea ce aveai deja, acumulînd prin asta noi cunoştinţe teoretice şi practice.

Desigur, dacă ai neglija şi apoi ai abandona cu totul practica respectivă, cu timpul ţi-ai pierde dexteritatea şi nu după cîtva timp colegii şi lumea întreagă te-ar considera incompetent, nemaiîncredinţîndu-ţi nici un pacient. Într-un cuvînt, ai pierde ceea ce aveai la început.

Tot aşa e şi în viaţa noastră spirituală. Dacă ne rugăm, citim Biblia şi exersăm înţelegerea dobîndită pînă acum, vom creşte. Dacă refuzăm să facem aşa, vom slăbi şi ne vom pierde eficacitatea.

Carver şi arahida

Unul din geniile ţării acesteia a fost omul de culoare George Washington Carver, care exemplifică desăvîrşit Legea Folosinţei, deşi într-o manieră diferită.

Într-o zi s-a înfăţişat înaintea Domnului în rugăciune, spunîndu-I: „Domnule Creator, dezvăluie-mi, te rog, tainele universului Tău!"

A fost o cerere foarte mare, nimic de zis, dar aşa era el: credea în lucruri mari.

Mare a fost şi răspunsul primit, chiar dacă nu a părut aşa la început.

„Omuleţule", a răspuns Dumnezeu, „tu nu eşti destul de mare ca să cunoşti tainele universului Meu."

Aici parcă ne putem imagina sentimentul de ruşine care-l va fi cuprins pe omul nostru. Numai că Dumnezeu nu-şi încheiase răspunsul. În continuare, El a spus: „Totuşi, am să-ţi arăt secretul arahidei."

Ce salt uriaş — de la univers la arahidă! „Demonteaz-o!" i-a spus Dumnezeu.

Ascultător şi neînfricat, Carver a făcut exact ceea ce i s-a cerut: a „demontat" arahida şi a descoperit cîteva sute de elemente în sîmburele acela mic.

Dar Dumnezeu încă nu terminase. „Începe acum s-o montezi la loc, într-o formă diferită," l-a instruit Domnul.

Carver s-a supus şi din eforturile sale s-au născut tot felul de alimente, mase plastice, vopsele, uleiuri şi o gamă aparent infinită de alte produse. El a revoluţionat agricultura şi industria Sudului — doar pentru că a avut curajul, răbdarea şi creativitatea de a folosi ceea ce-i dăduse Dumnezeu.

Curba exponenţială

Acţionînd mînă în mînă cu Legea Folosinţei, este fenomenul matematic cunoscut sub denumirea de curba exponenţială. De fapt, Isus a stabilit primul pas din această curbă, atunci cînd a spus parabola talanţilor. Ea se potriveşte perfect la principiul nostru.

Domnul a povestit cum doi slujitori au dublat ceea ce li se dăduse. Dacă ar fi făcut acest lucru la intervale regulate, să zicem anual, veniturile lor, exprimate printr-un grafic, ar fi stabilit o curbă exponenţială de proporţii extraordinare.

De pildă, dacă ar fi început cu $100 şi ar fi continuat să dubleze în fiecare an suma respectivă, graficul ar fi arătat la început o creştere relativ modestă, dar după cîţiva ani ar fi urcat vertiginos. La sfîrşitul unui termen de 20 de ani, suma iniţială de 100 de dolari ar fi

atins cifra de 50 de milioane de dolari! În alţi cinci ani, ar fi ajuns la 1,6 milioane de dolari. La sfîrşitul a treizeci şi cinci de ani s-ar ajunge la $1,6 trilioane iar după cincizeci de ani la $12,8 quadrilioane — adică mai mulţi bani decît există pe lumea aceasta.

E un exemplu dramatic a ceea ce se poate întîmpla prin joncţiunea dintre Legea Folosinţei şi curba exponenţială — nimic altceva, decît realizarea în ritm constant a învăţăturii exprimate de Isus în parabola Sa.

Desigur, nu e neapărat nevoie să lucrezi cu 100 de procente pentru ca legea aceasta să dea rezultate excelente în conjuncţie cu curba exponenţială. Ia 100 de dolari şi fă-i să crească cu şase la sută timp de cincizeci de ani şi vei avea 2 800 de dolari! Ridică dobînda la 15 sau 20 la sută şi vei avea cîteva sute de mii de dolari!

Atît de fenomenal este principiul acesta încît Baronul Rothschild, marele financiar, a descris odată dobînda compusă drept „a opta minune a lumii." Din cele mai vechi timpuri, băncile au ştiut să folosească abil această minune pentru a se îmbogăţi enorm. Cheia succesului o constituie două elemente: consecvenţa şi longevitatea, pînă în acel punct în care curba exponenţială începe să urce brusc iar escaladarea respectivă depăşeşte orice imaginaţie.

Putem afirma cu certitudine, că atunci cînd Domnul Isus a stabilit acest principiu nu a urmărit să-i „facă pe bogaţi şi mai bogaţi iar pe săraci mai săraci", ca să folosim bine-cunoscuta expresie americană. Ci a vrut să arate cum funcţionează lumea şi cum putem intra şi noi, printr-o folosire asiduă, răbdătoare şi constantă a darurilor cu care ne înzestrează El mereu, în prosperitatea şi abundenţa lumii invizibile.

Trebuie să înţelegem că adevărurile dezvăluite de El sînt disponibile oricui, chiar acum! Trist e însă că nu toţi — nici măcar cei predaţi Lui — nu vor să intre. Prea adesea ne asemănăm cu slujitorul care a ascuns talantul primit.

Necazul e că de multe ori ne uităm cu jind la cineva care a reuşit într-un domeniu rîvnit de noi şi spunem: „Ce bine ar fi să fiu în locul lui!" Dorim succesul acelei persoane fără să fi aplicat mai întîi

lui!" Dorim succesul acelei persoane fără să fi aplicat mai întîi Legea Folosinţei şi curba exponenţială. Vrem să sărim dintr-odată de la starea de sărăcie şi anonimat la cea de bogăţie şi faimă. Mai întîi însă trebuie să luăm ceea ce ne-a dat El şi să-l înmulţim, cu statornicie şi răbdare. Succesul va veni apoi de la sine.

A dori depline realizări dintr-odată înseamnă a pofti. Este un păcat şi echivalează cu încălcarea tiparului stabilit de Dumnezeu. Înseamnă să dorim ceva în schimbul a nimic. Socialismul şi comunismul îşi extrag seva tocmai din această poftire, din această lăcomie, de a lua de la bogaţi şi de a da la săraci, chipurile pentru a „nivela" societatea, în practică însă ducînd la privarea individului de cunoştinţele şi maturitatea de a şti cum să mînuiască belşugul.

Atîţia oameni „de bine" au făcut mult rău unor indivizi şi chiar unor naţiuni, scurt-circuitînd planul lui Dumnezeu şi binecuvîntările intenţionate de El. Ei vor să dea tuturor toate lucrurile imediat, stîrnind astfel pofta, şi chiar împlinind-o, aducînd în cele din urmă ruină celor pe care voiau să-i ajute.

Calea lui Dumnezeu este una de creştere treptată, dar sigură spre maturitate, spre atingerea perfecţiunii. Se poate compara cu decolarea unui avion. Dacă traiectoria lui este prea joasă, va fi devansat de timp, neputînd să se ridice înainte de capătul pistei şi prăbuşindu-se, sau se va înălţa cîţiva metri, dar nu îndeajuns ca să evite lovirea copacilor sau a clădirilor.

Tot aşa e şi cu oamenii. Dacă ţelurile lor sînt prea mici, prea facile şi prea întinse în timp, niciodată nu se vor ridica la vreun potenţial semnificativ înainte de a fi învinşi de timp.

Pe de altă parte, dacă pilotul îşi alege o exponenţială prea înaltă pentru decolare şi avionul părăseşte solul cu un unghi prea mare, există pericolul de a i se bloca motoarele şi a se prăbuşi.

Iarăşi, cu oamenii se întîmplă la fel. Cînd îţi propui să te dezvolţi economic prea rapid, te vei împotmoli; cînd încerci să-ţi înveţi copiii prea multe lucruri dintr-odată, aceştia vor fi descurajaţi şi vor renunţa de a mai fi învăţaţi; cînd vei încerca să faci cincizeci de flotări fără antrenament prealabil, te vei prăbuşi doborît de febră musculară.

Astfel, deşi nu există decît belşug în împărăţia cerurilor şi deşi nimic nu e imposibil la Dumnezeu, planul Domnului este ca noi să ne fixăm ţinte realiste, potrivit cu ceea ce ne-a dat El. El vrea să avem ţeluri destul de ambiţioase ca să ne ţină mereu ocupaţi, obiective care să ne stimuleze suficient interes pentru a nu ne lăsa de ele pînă nu le-am atins, însă nu atît de greu de realizat încît să fim extenuaţi.

Găsim suficiente indicii că aşa stau lucrurile, în alte parabole relatate de Domnul, cum este şi aceasta:

„. . . Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muştar, pe care l-a luat un om şi l-a semănat în ogorul său. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate seminţele; dar după ce a crescut este mai mare decît ierburile şi se face un copac, încît păsările cerului vin şi îşi fac cuiburi în ramurile lui."[4]

Muştarul negru oriental are ca punct de plecare cea mai mică sămînţă imaginabilă, dar din acel început nepromiţător se dezvoltă o plantă puternică ce atinge adesea înălţimea unui om călare pe cal. Tot aşa se poate întîmpla şi cu lucrurile încredinţate nouă spre folosinţă.

În mod similar Isus s-a referit la ceea ce s-ar putea numi creşterea inconştientă pornind de la începuturi mici:

El a mai zis: „Cu împărăţia lui Dumnezeu este ca atunci cînd un om aruncă sămînţa în pămînt; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămînţa încolţeşte şi creşte fără să ştie el cum. Pămîntul rodeşte singur: întîi un fir verde, apoi spic, după aceea grîu deplin în spic; şi cînd roada este coaptă, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerişul."[5]

Niciodată nu trebuie să dispreţuim începuturile mici. Creşterea va veni, puţin cîte puţin, aproape pe nesimţite, în primele faze; la un moment dat însă se va acumula atîta creştere încît se va produce o explozie, în momentul în care intră în acţiune curba exponenţială şi atinge maturitatea. De aici nu mai e mult pînă la seceriş.

Reţineţi, vă rog, fiecare are ceva! Unii au talentul muzicii, alţii

înclinaţii atletice. Alţii deprinderi tehnice. Nici handicapatul paralizat în căruciorul lui nu se poate considera exclus de la acest principiu minunat. Poate mai important decît orice, acesta poate să-şi exercite darul rugăciunii, care să-l aducă pe culmi de maturitate şi profunzime, afectînd întreaga lume.

Partea negativă a curbei

Una din tragediile omului este că tot mereu se află de partea negativă a curbei exponenţiale. Vedeţi, ea poate lucra nu numai în favoarea noastră, ci şi împotriva noastră şi asta se întîmplă atît la indivizi, cît şi la naţiuni.

Statele Unite şi o mare parte a cetăţenilor lor sînt exemple concludente ale acestei situaţii tragice chiar în prezent. La nivel individual şi colectiv noi am permis curbei exponenţiale să ne înglodeze în enorme datorii. În cele mai multe cazuri, începuturile au fost nevinovate, dar curba exponenţială nu iartă pe nimeni şi efectele ei sînt groaznice dacă se întîmplă să te situezi de partea ei negativă. Te poate distruge dacă faci împrumuturi, pe care trebuie să le achiţi apoi cu o dobîndă ridicată. Un număr îngrijorător de mare de americani sînt prinşi în această cursă chiar acum, ca să nu mai vorbim de guvernul ţării, care se zbate de ani de zile sub povara aceasta îngrozitor de mare.

Desigur, toate acestea provin din pofta şi lăcomia de care vorbeam adineaori — insistenţa de a avea totul dintr-odată, acum! „Vreau să cumpăr mobila care îmi place *acum*", strigă soţia. Pe de altă parte, soţul îşi doreşte o maşină mai mare, mai luxoasă — acum! Nici unul nu vrea să aştepte pînă se strîng fondurile necesare achitării acestor obiecte în numerar, fără plata adiţională a dobîndei compuse. Pe scară mai mare, putem afirma că în societatea noastră americană multe obiecte de lux sînt considerate drept necesităţi. Noi încălcăm Legea Folosinţei atunci cînd încercăm să instalăm televizorul cel mai mare şi mai modern, aparatura „de ultimul răcnet" în orice

casă şi apartament, indiferent de consecinţele neplăcute ale intrării în datorie, uneori insistînd asupra acestei satisfaceri necondiţionate a dorinţei de lux chiar prin aprobarea unor legi de ajutoare sociale nejustificate. Şi astfel datoria naţională urcă vertiginos, balanţa cărţilor de credit atinge culmi astronomice şi în tot acest timp curba exponenţială ne ridică tot mai sus, spre deznădejde şi, în final, spre prăbuşire totală.

Însuşi Isus, întrupîndu-Se ca om şi fiind supus aceloraşi ispite ca cele încercate de noi, a trebuit să treacă examenul acesta încă de la începutul lucrării Sale publice. E vorba, desigur, de ispitirea Lui în pustiu: „Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor şi I-a zis: „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca înaintea mea şi Te vei închina mie."[6]

Satan, descris în Noul Testament drept „prinţul lumii" (deşi urmează să fie dat jos din funcţia aceasta),[7] I-a promis totul, chiar în clipa aceea, cu condiţia să procedeze în felul lui. Domnul însă a procedat în felul lui Dumnezeu — treptat, pe drumul jertfei şi al suferinţei, pe cărarea muncii asidue, pe calea crucii.

Legea împărăţiei Satanei e următoarea: Ce te împiedică să ai totul acum, într-o clipită?! Iute, iute, să apuci şi bani, şi lucruri şi succes!

În împărăţia lui Dumnezeu însă guvernează Legea Folosinţei şi curba exponenţială, asigurînd reală pace, linişte şi siguranţă, precum şi o autentică şi trainică prosperitate.

Din pricina puterii Legii Folosinţei şi a curbei exponenţiale — împreună cu aparent incurabila slăbiciune a omului — cu multe veacuri în urmă, Dumnezeu a stabilit pentru poporul Său Israel două reguli de care trebuie să ţinem seama şi noi:

Mai întîi, El a decretat ca israeliţii să nu-şi ia camătă unii altora: „Să nu ceri nici o dobîndă de la fratele tău: nici pentru bani, nici pentru hrană, pentru nimic care se împrumută cu dobîndă."[8]

E drept că li se îngăduia să perceapă dobîndă străinilor, în deplin acord cu parabola talanţilor din Noul Testament, asta probabil pen-

tru că Domnul voia să le asigure copiilor Săi dominaţia asupra altor naţiuni: „Domnul Dumnezeul tău te va binecuvînta, cum ţi-a promis, aşa încît *vei da cu împrumut multor neamuri,* dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; *tu vei stăpîni peste multe popoare,* dar ele nu vor stăpîni peste tine..“[9]

Experienţa vremurilor mai apropiate de noi ne arată că dobînda duce, în cele din urmă, la aservirea celor de la care se ia. Or, Dumnezeu nu a voit ca poporul Său să fie aservit nimănui, ci, dimpotrivă, să stăpînească peste alţii.

În al doilea rînd, Dumnezeu a stabilit un an jubiliar pentru poporul Său, ca să împiedice acapararea întregii avuţii a ţării de către un număr restrîns de persoane. Pe scurt, El a ordonat ca tot la cinzeci de ani o dată toate datoriile să fie anulate, toate proprietăţile acumulate să fie redistribuite şi astfel ciclul folosinţei să înceapă din nou.

Din planul Lui minunat a mai făcut parte şi prevederea ca întreg pămîntul ţării să aibă parte de odihnă, de un an sabatic al Domnului. Şase ani pămîntul era lucrat în mod normal, „dar anul al şaptelea să fie un sabat de odihnă pentru pămînt, un sabat pentru Domnul: să nu-ţi semeni ogorul şi să nu-ţi tai via.“[10] Apoi El a stabilit planul jubileului:

Să numeri şapte sabate de ani, de şapte ori şapte ani, şi zilele acestor şapte sabaturi de ani vor face patruzeci şi nouă de ani. În a zecea zi a lunii a şaptea să pui să sune cu trompeta răsunătoare; în ziua Ispăşirii, să sunaţi cu trompeta în toată ţara voastră. Şi să sfinţiţi astfel anul al cincizecilea, să *proclamaţi libertatea* în ţară pentru toţi locuitorii ei: acesta să fie pentru voi un jubileu; şi fiecare din voi să se întoarcă la moşia lui şi fiecare din voi să se întoarcă în familia lui.“[11]

„Libertatea“ aceasta avea multiple faţete şi afecta mai toate sferele vieţii israeliţilor, în special ştergerea datoriilor. Era ca şi cînd Dumnezeu îi spunea unui bărbat ce nu avusese mai mult de douăzeci de ani la începutul ciclului că acum, la cei şaptezeci de ani ai săi, vremea oportunităţilor lui a trecut, că a avut timp destul să adune, şi acum e timpul să se dea la o parte, să şteargă datoriile

tuturor şi să le dea prilejul oamenilor s-o ia de la început.

După părearea mea, s-ar putea ca anul jubiliar să fie singura soluţie salvatoare pentru actuala criză mondială, afară de un colaps total. Guvernul Statelor Unite — ca, de altfel, guvernele tuturor celorlalte ţări — au ajuns de partea negativă a curbei exponenţiale şi a Legii Folosinţei, atingînd punctul unor datorii insuportabil de mari. Încercînd să satisfacă cerinţele tot mai insistente ale cetăţenilor lor, care strigă mereu: „Vrem să avem totul, acum!", guvernele şi indivizii s-au înglodat în datorii mari, împrumutînd sume uriaşe de bani, calculate întotdeauna la dobîndă compusă. La începutul decadei anilor 80, datoria lumii se ridicase la 10 trilioane de dolari, ca să nu mai vorbim de dobînda pentru această sumă, ce nu poate fi plătită, în cele mai multe cazuri, de naţiunile datoare. Numai Statele Unite datorau 1 trilion de dolari şi eforturile de a îndrepta direcţia în care merge economia sa au generat convulsiuni periculoase.

În ciuda rîsului batjocoritor al multor reprezentanţi ai sistemului bancar, s-ar prea putea ca singura noastră ieşire din acest impas să fie apucarea căii lui Dumnezeu: decretarea unui an jubiliar menit să rezolve groaznicele probleme ce ni le-am creat.

Trebuie să nu uităm nici o clipă că nu doar în domeniul financiar poate acţiona curba exponenţială împotriva noastră. Spre edificare, n-avem decît să privim la proliferarea îngrijorător de rapidă a pornografiei, a adulterului, a divorţurilor, a alcoolismului şi a narcomaniei. Toate aceste rele au fost cîndva mici, dar, neîngrădite, au continuat să crească pînă cînd, pe nesimţite au atins valul din ultimii ani, tinzînd să ne înghită cu totul.

Cel mai puternic principiu

În capitolul precedent, am spus că Legea Reciprocităţii este, după toate probabilităţile, cea mai cuprinzătoare dintre principiile împărăţiei, fiind temelia oricărui aspect al vieţii şi dezvăluind un gen

de conduită care ar putea schimba radical lumea.

Între timp, Legea Folosinţei, alături de curba exponenţială, este probabil cel mai puternic dintre principii în ce priveşte viaţa de zi cu zi. Este legea fundamentală pentru creşterea şi dezvoltarea — sau declinul — tuturor organizaţiilor şi societăţilor, atît al celor din lumea vizibilă, cît şi al celor din lumea invizibilă. Încă din leagăn afectează totul: dezvoltarea copilului, dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea profesională, dezvoltarea fizică, dezvoltarea socială şi aşa mai departe.

Luate împreună, Legea Reciprocităţii şi Legea Folosinţei formează pivotul în jurul căruia se învîrte lumea, atît cea nevăzută, cît şi cea văzută.

Deja am explorat domenii majore afectate de Legea Folosinţei şi de curba exponenţială, dar trebuie să vedem că avem de a face cu un potenţial nesfîrşit, aflat în continuă creştere. De fapt, există un principiu al oportunităţii crescînde. De pildă, omul cu 100 de dolari are deschise anumite oportunităţi. Aplicînd Legea Folosinţei, el poate mări suma respectivă la 1 000 de dolari şi imediat oportunităţile lui pentru întrebuinţarea pe scară lărgită a Legii Folosinţei sînt sporite. Simplu spus, omul cu 1 000 de dolari are mai multă influenţă decît cel cu 100.

Dacă merge mai departe cu Legea Folosinţei, se va ridica la nivelul celor cu 10 000 de dolari şi aici orizonturile se deschid larg; apoi la 100 000, cînd constată că i se deschid uşile unor bănci şi instituţii financiare la care nici nu visase vreodată. Un milion de dolari îi vor deschide accesul spre o categorie cu totul deosebită de oportunităţi, şi aşa mai departe — celui care face uz de Legea Folosinţei i se deschid oportunităţi nesfîrşite.

Şi în lumea staţiilor de radio-transmisie e la fel. Celui credincios în puţine lucruri i se va da mai mult. Persoanei care a urcat toate treptele, ajungînd proprietar de cinci staţii de radio îi va fi mult mai uşor s-o achiziţioneze pe a şasea decît celui care abia acum cumpără prima staţie, căci cel dintîi are cunoştinţe şi experienţă. El ştie cînd trebuie să facă o mişcare şi cum trebuie s-o facă. El are acces la surse

de bani care nu-i sînt disponibile începătorului lipsit de experienţă, ce se luptă să facă primii paşi pe calea afacerilor.

Tot aşa e şi cu oamenii de ştiinţă. Cel care a stăpînit teoremele de bază şi pe cele intermediare va fi mult mai bine pregătit să treacă la o teoremă avansată decît tînărul care n-a mai pus mîna pe un manual de matematică încă din liceu.

În domeniul politic, persoana care a reuşit să fie aleasă într-un post la nivelul consiliului orăşenesc are mult mai mari şanse de a fi ales cîndva primar decît unul ce nu a ocupat nici un post politic. Primarul este apoi într-o poziţie mult puternică de a fi ales în corpul legislativ al statului decît începătorul şi tot aşa e cu guvernatorul, cu senatorul şi probabil cu preşedintele ţării.

În viaţa spirituală e la fel. Oportunităţile cresc mereu pe măsură ce trecem de la un nivel de înţelegere şi maturitate la altul. Aprofundarea unui mic principiu al credinţei ne deschide orizonturi noi, pentru o şi mai mare creştere. Rugăciunea şi mijlocirea pentru familiile noastre ne zideşte ca să ne putem ruga şi mijloci pentru biserica noastră, apoi pentru oraşul în care trăim, pentru statul şi pentru naţiunea noastră. În mod similar, pastoratul la o biserică de cincizeci de membri îţi va deschide apoi oportunităţi pentru o biserică de o sută. Vom fi apoi mai bine pregătiţi să slujim o biserică de o mie de membri, apoi de zece mii şi apoi de douăzeci de mii.

Nu, nu avem voie să dispreţuim începuturile mici, ci mai degrabă să exersăm etern stabilita Lege a Folosinţei.

Sînt convins că legea aceasta — cînd e pusă în lucru serios, cu angajare, şi însoţită de toate virtuţile ei şi principiile care decurg din ea, va putea produce paşi uriaşi spre uşurarea şi, în final, eliminarea crizelor ce au cuprins lumea. Ea va rezolva problema foamei din lumea întreagă, a dezastrului economic, a diminuării surselor de energie. Se va ocupa efectiv de nevoile Lumii a Treia, de nedreptăţile sociale şi educaţionale, de evanghelizarea bisericii, de climatul de decădere morală, de boli şi de insuficienţa îngrijirii medicale.

Singurul lucru care ni se cere este să ascultăm pătrunşi de înţele-

gere cuvintele rostite de Dumnezeu către Moise cu privire la sanctuarul pe care trebuia să-l înalţe israeliţii Domnului: „Potrivit cu tot ce îţi voi arăta, *modelul* cortului şi *modelul* uneltelor lui, *aşa să şi faceţi!*"[12]

„Faceţi cum vă spun Eu", spune Domnul. El ne-a dat modelul pentru împărăţia secretă. Nu trebuie acum decît să-l urmăm.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Matei 25:14-30

Ideea cheie: „Legea lui Dumnezeu privitoare la Folosinţă decide, în ultimă instanţă, distribuirea avuţiilor. Noi trebuie să fim dispuşi să luăm lumea aşa cum a creat-o El şi să trăim din plin în ea. Iar dacă vom face asta — dacă vom fi dispuşi să ne folosim de tot ceea ce ne-a încredinţat El — atunci El ne promite că vom avea şi mai mult. Dar dacă nu sîntem gata să uzăm de ceea ce ne-a dat, îl vom pierde negreşit" (p. 144).

Sînteţi o persoană cu sănătate mulţumitoare, între cincizeci şi şaizeci de ani. În cercetările întreprinse aţi descoperit un grup excelent de oameni la un colegiu local. Într-o zi de sîmbătă, noii prieteni vă invită să ieşiţi la schi împreună cu ei. Deşi n-aţi mai schiat de ani de zile, sînteţi convins că n-aţi uitat să schiaţi şi că vă veţi distra. La urma urmei, nu doriţi să stricaţi buna dispoziţie a celorlalţi, deci nu veţi refuza să schiaţi. Ce se va întîmpla mai tîrziu, cînd vă veţi încălzi la focul din cabană după trei ore de schi? Sau într-o situaţie similară, după două ore de tenis, în urma unei întreruperi lungi?

Citiţi Matei 25.14-30. După Pat Robertson, ce principiu de viaţă ilustrează Isus cu parabola talanţilor?

De ce e considerat omul cu un talant drept „rău şi leneş . . . un netrebnic"?

Confruntarea problemelor

1. Numiţi trei domenii din viaţa dvs. în care întreruperea unui obicei sau a unei deprinderi va duce la o pierdere.

   a.

   b.

   c.

2. Avînd în vedere exemplul lui George Washington Carver, care ar putea fi „arahida" din viaţa dvs.? _____

Curba exponenţială

1. Arătaţi în cuvinte proprii cum acţionează curba exponenţială în domeniul finanţelor.

2. În campaniile organizate de Frank Laubach în ţări din Lumea a Treia, ca să-i înveţe pe oameni să citească, el a subliniat faptul că fiecare persoană care a învăţat deja să citească trebuie să înveţe şi pe altul să citească. Ce s-ar întîmpla dacă fiecare persoană care L-a primit pe Cristos ca Mîntuitor personal ar conduce cel puţin altă persoană la credinţa în Cristos, avînd în vedere efectul curbei exponenţiale?

3. De ce numeşte Pat Robertson împlinirea imediată a dorinţei drept un păcat? (Vezi pagina 145.)

4. Pat Robertson scrie: „Atîţia oameni «de bine» au făcut mult rău

unor indivizi şi chiar unor naţiuni, scurt-circuitînd planul lui Dumnezeu şi binecuvîntările intenţionate de El" (pg. 145). Descrieţi un domeniu în care noi, ca naţiune, facem exact acest lucru.

Descrieţi un fel în care chiar dvs. aţi putea face acest lucru.

5. „El [Dumnezeu] vrea să avem ţeluri destul de ambiţioase ca să ne ţină mereu ocupaţi, obiective care să ne stimuleze suficient interes pentru a nu ne lăsa de ele pînă nu le-am atins, însă nu atît de greu de realizat încît să fim extenuaţi"(pg. 146). Redaţi o situaţie din comunitatea dvs., din biserica sau din viaţa dvs. personală, în care trebuie să puneţi în aplicare acest principiu.

Partea negativă a curbei

1. Care e legea împărăţiei lui Satan? (Vezi Mat. 4.8-9.)

2. În ce moduri poate duce acest principiu la nimicirea noastră ca naţiune?

3. Consideraţi porunca de la Deuteronom 23.19 drept practică pentru zilele noastre? _____

4. Are anul jubiliar descris la Levitic 25.8-10 vreo aplicaţie pentru zilele noastre? _____
De ce da sau de ce nu? (Vezi pagina 150).

Transpunerea în practică

1. Care e „principiul oportunităţii tot mai mari"? (Vezi pg. 152.)

2. Ţelul urmărit de dvs. este să fiţi ales în Senat. În ce va fi nevoie să fiţi mai întîi angajat înainte de a candida pentru Senat?

3. Ce s-ar întîmpla dacă aţi aplica Legea Folosinţei şi principiul oportunităţii tot mai mari la viaţa dvs. de rugăciune?

4. Enumeraţi doi paşi pe care trebuie să-i faceţi pentru a profita de Legea Folosinţei în domeniul finanţelor personale.

   a.

   b.

Recapitulare

„Sînt convins că legea aceasta — cînd e pusă în lucru serios, cu angajare, şi însoţită de toate virtuţile ei şi principiile care decurg din ea, va putea produce paşi uriaşi spre uşurarea şi, în final, eliminarea crizelor ce au cuprins lumea. Ea va rezolva problema foamei din lumea întreagă, a dezastrului economic, a diminuării surselor de energie. Se va ocupa efectiv de nevoile Lumii a Treia, de nedreptăţile sociale şi educaţionale, de evanghelizarea bisericii, de climatul de decădere morală, de boli şi de insuficienţa îngrijirii medicale" (pg. 152).

---

[1]Matei 25.14,15.
[2]Matei 25.26,27,30.
[3]Matei 25.29.
[4]Matei 13.31,32.
[5]Marcu 4.26-29.
[6]Matei 4.8,9.
[7]Ioan 12.31, 14.30.
[8]Deuteronom 23.19.
[9]Deuteronom 15.6.
[10]Levitic 25.4.
[11]Levitic 25.8-10.
[12]Exod 25.9.

NOUĂ

LEGEA PERSEVERENŢEI

Am găsit aluzii la ea în capitolele anterioare, dar acum trebuie să ne ocupăm expres de modul în care funcţionează această lege în univers.

Pentru început, ne vom referi la binecunoscuta povestire a puiului de găină şi a oului. În faza premergătoare naşterii, plăpînda creatură se află într-un mediu ambiant lipsit de orice primejdii. Învăluit de întuneric, ferit de zgomote şi protejat de intemperiile naturii, el se simte numai bine acolo.

La un moment dat însă găoacea în care găsea atîta confort nu-i mai prieşte. E tot mai strîmtă şi stinghereşte mişcările aripioarelor, ale ciocului şi ale ghiarelor aflate în continuă creştere.

Vedeţi, viaţa are în ea ceva care strigă: „Eu trebuie să cresc." Oamenii şi animalele au sădită în ei nevoia de a creşte şi de a fi liberi.

Şi astfel puişorul nostru începe să bată în coajă. El nu pricepe, dar aşa a rînduit Dumnezeu lucrurile dinainte ca el să lovească întruna — „cioc, cioc, cioc" — tot mai tare, pe măsură ce-i sporesc forţele. Şi nu trece mult timp pînă cînd ciocăniturile sale vîrtoase fac o spărtură în zidul cochiliei. Mai dă de vreo cîteva ori din cioc şi gata, a ieşit afară. Acum e liber să umble în largul lui, să se întindă, să-şi rotească privirile încotro vrea. A început o nouă fază în viaţa lui.

Oamenilor le-a venit o idee: ce-ar fi dacă le-ar da ei o mînă de ajutor drăgălaşilor puişori, grăbind procesul ieşirii lor din găoace şi scutindu-i de efortul spargerii cu ciocul?! „V-o spargem noi, din afară, şi astfel vă scoatem mai repede la lumină," le-au zis ei. Dar prin această scurt-circuitare a procesului stabilit de Dumnezeu, ei omoară bieţii puişori, care se nasc morţi, nefiind în stare să reziste

nici o clipă la realităţile aspre ale noului mediu înconjurător.

Am numit acest principiu al lui Dumnezeu Legea Perseverenţei. Vom vedea că ea are o importanţă crucială pentru reuşita în viaţă şi, mai ales, pentru o viaţă reuşită în cadrul împărăţiei.

Anumite riscuri sînt indisolubil legate de noua viaţă şi dezvoltare a oricărei fiinţe — de pildă, riscurile libertăţii — dar Dumnezeu ne pregăteşte pentru acele riscuri, prin perseverenţa şi sforţarea noastră, întărindu-ne muşchii pentru fiecare fază din procesul creşterii. A refuza să facem sforţări înseamnă a rămîne pe loc, a rămîne piperniciţi.

Isus ne-a învăţat următoarele cu privire la Legea Perseverenţei într-un pasaj bine-cunoscut celor mai mulţi creştini:

„Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Căci oricine cere primeşte; cine caută găseşte; şi celui ce bate i se va deschide. Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pîine, să-i dea o piatră? Sau dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe? Deci, dacă voi, care sînteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cît mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer!"[1]

Vom prinde mai bine sensul pasajului cînd vom afla că verbele „a cere", „a căuta" şi „a bate" au fost scrise, în textul original grec, la timpul: prezentul imperativ, ceea ce înseamnă că ar trebui să redăm îndemnurile de mai sus astfel: *„Cereţi încontinuu*, şi vi se va da; *căutaţi încontinuu*, şi veţi găsi; *bateţi încontinuu*, şi vi se va deschide!" Tatăl dă „lucruri bune celor *care I le cer încontinuu.*"

Cum am văzut deja, El a mai făcut şi următoarea afirmaţie: „împărăţia cerurilor se ia cu năvală şi cei ce dau năvală pun mîna pe ea."[2] Cu alte cuvinte, nu ţi se dă de-a gata. Puiul de adineaori a trebuit să bată mult şi constant pînă cînd „i s-a deschis". Cele mai multe din tainele lui Dumnezeu se dobîndesc prin eforturi susţinute. La fel e cu binecuvîntările lui Dumnezeu.

Unii creştini au fost greşit învăţaţi, spunîndu-li-se că tot ce trebuie să faci dacă vrei să obţii ceva de la Dumnezeu este să rosteşti cuvîntul credinţei, să nu te îndoieşti şi vei primi lucrul respectiv

Asta nu e departe de adevăr, decît că lasă afară importanta Lege a Perseverenţei. Dumnezeu eliberează încetul cu încetul toate lucrurile bune ale împărăţiei şi ale lumii celor care fac eforturi. De pildă, Iacob s-a luptat toată noaptea cu un înger, pînă a devenit Israel, adică prinţ la Dumnezeu. Avraam a aşteptat o sută de ani pînă să-l aibă pe Isaac, pruncul făgăduinţei. Locuitorii regatului de sud Iuda au aşteptat şi s-au luptat şaptezeci de ani în robia Babilonului, pînă cînd Dumnezeu i-a adus înapoi în patrie.

Asta nu neagă nevoia de a cere cu credinţă, de a nu te îndoi şi de a primi apoi ceea ce ai cerut. Dar de multe ori aceşti paşi sînt doar începutul procesului, a cărui împlinire poate dura ani de zile.

Iată exemplul de perseverenţă pe care ni l-a dat Isus:

Şi El le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat şi să nu se lase. Le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea şi de oameni nu se ruşina. În cetatea aceea era şi o văduvă care venea des la el şi-i zicea: «Răzbună-mă pe potrivnicul meu!» Un timp n-a vrut să-i facă dreptate. Dar pînă la urmă şi-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem şi pe oameni nu-i respect, totuşi, pentru că văduva aceasta mă tot necăjeşte, o voi răzbuna, ca să nu vină mereu să-mi bată capul.»“ Şi Domnul a spus: „Auziţi ce zice judecătorul nedrept? Şi Dumnezeu nu va răzbuna oare pe aleşii Săi care strigă zi şi noapte către El, şi pentru care rabdă îndelung? Vă spun că îi va răzbuna îndată. Dar, cînd va veni Fiul Omului, va găsi El oare credinţă pe pămînt?“[4]

Isus i-a cunoscut îndeaproape pe oameni, cum nimeni altul nu-i putea cunoaşte. El ştia că vom avea tendinţa să ne lăsăm repede de treaba începută, să devenim inconsecvenţi şi delăsători. De aceea, ne-a îndemnat insistent să persistăm, atît în rugăciune, cît şi în toate aspectele vieţii.

Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten şi se duce la el la miezul nopţii şi-i zice: «Prietene, împrumută-mi trei pîini, căci a venit la mine, din călătorie, un prieten al meu şi n-am ce-i pune înainte;» şi, dacă dinăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: «Nu mă tulbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sînt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ţi dau,» vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuşi, pentru stăruinţa lui supărătoare

tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie."[4]

Nu înceta să ceri, a spus El, nu înceta să cauţi, nu înceta să baţi! Să nu te temi chiar de larma pe care o vei crea. Mai degrabă acceptă Dumnezeu asta decît lenea şi nepăsarea. El are nevoie de oameni care vor asuda muncind din răsputeri, care nu se vor da bătuţi nici chiar atunci cînd se vor poticni, cînd vor simţi că nu mai pot. Asemenea copiilor care învaţă să umble, ei se vor ridica din nou şi vor păşi mereu înainte. Căci ei ştiu că, asemenea copilului, ai cărui muşchi îl vor ajuta să facă paşi tot mai siguri, odată şi odată vor alerga pe calea spirituală aşa cum fuge sprinten copilul de îndată ce a prins puteri şi a învăţat să umble.

În zbuciumatele zile de la începutul formării bisericii, aflăm din cartea Faptele Apostolilor, că Pavel şi Barnaba au străbătut ţinuturile Listrei, Iconiei şi Antiohiei, „întărind sufletele ucenicilor şi îndemnîndu-i să stăruie în credinţă şi spunînd că în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri."[5]

Aveau să apară conflicte, au spus ei, folosind în textul original un cuvînt tradus în engleză prin „tribulaţii", dar care denotă ideea de „presiune", în special presiuni exercitate asupra duhului. Această presiune sau tribulaţie era considerată în Noul Testament drept generatoare de tărie spirituală, de statornicie, avînd menirea să ducă la împlinirea caracterului credinciosului.

Să nu uităm că avem un vrăjmaş, care se numeşte Satan. Una din tacticile sale de predilecţie în efortul său neobosit de a-i face pe copiii Domnului să se poticnească şi să cadă este să aducă peste ei descurajare şi deprimare. De aceea Biblia îi îndeamnă de repetate ori pe creştini să aibă răbdare, să nu se lase bătuţi, să persevereze.

Satan toarnă mereu în urechile noastre minciuni de felul: „Tu nu eşti bun de nimic. Nu vezi, că n-ai realizat nimic pînă acum . . . Nu eşti pe calea bună . . . Ce te face să crezi că tu vei reuşi unde alţii au dat greş?" sau „N-ai suficiente resurse ca să poţi îndeplini sarcina respectivă . . Nimic n-o să se aleagă de făgăduinţele acelea despre care credeai că sînt de la Dumnezeu . . ." şi aşa mai departe.

Astfel nu e de mirare că adesea sîntem descurajaţi şi ne dăm bătuţi. Dar în clipa aceea principiile împărăţiei încetează să mai funcţioneze în viaţa noastră iar noi suferim înfrîngere.

Desigur înfrîngerea cea mai mare pe care o poate cunoaşte cineva este sinuciderea. Ocupă locul doi, după accidentele auto, pe scara cauzelor mortalităţii tineretului naţiunii noastre. Atîţia oameni deznădăjduiţi au renunţat să mai lupte, nemaiputînd face faţă copleşitoarelor probleme cu care au fost confruntaţi, neîntrevăzînd nici o rază de speranţă în starea tot mai deprimantă a lumii înconjurătoare. Şi astfel se lasă tîrîţi în groaznicul act de a-şi curma viaţa, viaţă care, de fapt, nici nu le aparţine.

Chiar profetul Ilie a coborît în valea unei asemenea disperări. Tocmai trăise una din biruinţele sale cele mai mari, înfrîngerea preoţilor lui Baal printr-o mare minune făcută de Dumnezeu, şi, normal, era epuizat mental, emoţional şi fizic. Izabela voia să-l omoare. Nu e de mirare că l-a copleşit întristarea.

„Destul! . . ." a strigat el. „Doamne, ia-mi viaţa, căci nu sînt mai bun decît părinţii mei."[6]

Dar Dumnezeu nu l-a lăsat să cadă, să se dea bătut. Nici pe noi nu ne lasă căzuţi, ci doreşte să fim mereu treji în faţa pericolului descurajării şi deprimării. Trebuie să fim conştienţi de uneltirile vrăjmaşului nostru. Trebuie să ne împotrivim lui şi el va fugi de la noi. Dumnezeu nu va îngădui ca încercarea şi ispita să ne biruiască, dacă dorim să rămînem în picioare, ci va găsi o cale de izbîndă pentru noi.[7] El ne vrea perseverenţi, căci El va duce totul la îndeplinire.

Lecţiile istoriei

Chiar dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat alte descoperiri decît Legea Perseverenţei, împreună cu Legile Reciprocităţii şi Folosinţei, am fi avut de ajuns pentru a schimba lumea. Pentru asta, nu trebuie să privim mai departe decît la cîteva exemple din propria noastră istorie naţională.

Gîndiţi-vă la Abraham Lincoln, care a devenit unul din cei mai mari conducători guvernamentali şi morali pe care i-a avut America. Realizările lui impresionante nu au venit însă decît după ce acesta a trecut prin numeroase eşecuri personale, inclusiv falimentul şi nesfîrşitul şir de munci „de jos" pe care a trebuit să le accepte ca să se întreţină. Astfel toate luptele, greutăţile şi rănile produse l-au echipat în mod special pentru domeniul în care avea să-şi aducă contribuţia cea mai de seamă.

Gîndiţi-vă la Thomas Edison. Acest fruntaş al inventatorilor din toate timpurile a trebuit să treacă prin sute de experimente nereuşite, înainte de a face epocala descoperire a luminii electrice. El a pus uimitoarele sale realizări pe seama a „două procente inspiraţie şi nouăzeci şi opt de procente transpiraţie" — formula clasică a eforturilor perseverente depuse de oricine a realizat ceva în viaţă.

Gîndiţi-vă la Fraţii Wright. În regiunea rar-populată a ţărmului Nord Carolinei, ei s-au luptat cu intemperiile, cu batjocurile oamenilor şi cu greutăţile financiare. Au construit, s-au împotmolit. Apoi au reconstruit şi iar s-au împotmolit, dar pînă la urmă au zburat. Şi lumea n-a mai fost la fel de atunci încoace.

În propria mea viaţă şi lucrare, prin harul lui Dumnezeu, am învăţat imperativul perseverenţei. În 1959, avînd doar 70 de dolari în buzunar, m-am mutat cu familia în regiunea Tidewater, cu dorinţa sădită de Dumnezeu în sufletul meu de a înfiinţa un post de radio şi televiziune creştin, care să dea slavă Domnului. Atît eu, cît şi misiunea a trebuit să trecem prin doi ani de lupte şi eforturi pînă cînd am transmis primul program. Au urmt alţi zece ani de sforţări, chinuri şi greutăţi, pînă cînd am obţinut a doua staţie. Dar după aceea creşterea a fost tot mai pronunţată, pe măsură ce perseveram şi învăţam lecţiile împărăţiei.

În cuptorul acesta de foc, asemănător în atîtea privinţe cu tribulaţiile puiului din găoace, ne-am maturizat cu toţii pînă cînd am fost apţi să conducem o lucrare de anvergură mondială. Cu înţelepciunea care se capătă numai după ce ai trecut prin încercări şi

acum le poţi privi de la distanţă, zîmbim cînd ne gîndim cum ne-a obligat Domnul să folosim tot ceea ce ne dăduse pînă la limitele maximei utilităţi, înainte ca El să ne înlocuiască lucrul respectiv cu altul nou. Pînă a nu ne muta în noul nostru sediu internaţional actual din Virginia Beach, El ne-a pus să utilizăm fiecare centimetru patrat de spaţiu disponibil din vechea clădire. Umplusem toată curtea de rulote, care ţineau loc de birouri şi încăperi de lucru pentru o mare parte a personalului. În plus, închiriasem alte birouri din diverse puncte ale regiunii, zilnic împingînd la maximum ingenuitatea şi răbdarea noastră. Toate acestea însă ne pregăteau în chip minunat pentru următoarea fază a lucrării noastre; eram întăriţi pentru un nou mediu înconjurător, pentru noi şi sporite sarcini de lucru. Dobîndeam maturitate în singurul mod în care o poate dobîndi un creştin.

În 1979 am făcut o incursiune în istoria misiunii noastre, CBN, şi am constatat că Domnul luase cei 70 de dolari iniţiali ai noştri şi-i făcuse să se dubleze exponenţial în fiecare an al perioadei respective. Doar prin harul şi îndurarea Lui, El ne călăuzise pe cărarea legilor Reciprocităţii, Folosinţei şi Perseverenţei.

În schimb, dacă ne-ar fi încredinţat prea repede responsabilitatea unei lucrări creştine de proporţii mondiale, cu bugeturi de zeci de milioane de dolari, negreşit ne-am fi prăbuşit sub povara lor. Însă El, în atotştiinţa şi înţelepciunea Sa, îşi conduce copiii Săi după legile Sale, chiar înainte ca aceştia să le cunoască sau să le aplice.

După cum s-a exprimat marele învăţător biblic Donald Grey Barnhouse: „Dumnezeu se foloseşte de stejari, nu de ciuperci." Or, nu chiar perseverenţa şi tăria sînt marile virtuţi ale stejarului?

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Mat. 7:7-11; Luca 11.5-8; 18.1-8

Ideea cheie: „Anumite riscuri sînt indisolubil legate de noua viaţă şi dezvoltare a oricărei fiinţe — de pildă, riscurile libertăţii — dar Dumnezeu ne pregăteşte pentru acele riscuri, prin perseverenţă şi sforţare, întărind muşchii noştri pentru fiecare fază din procesul creşterii" (pg. 158).

Din sala alăturată se auzea respiraţia grea a unor bărbaţi ce exersau pe aparatele sportive de tip Nautilus, iar din clasa de exerciţii aerobice străbăteau acordurile unei muzici ritmate. Nu te-ai aştepta să dai peste o femeie trecută demult de şaptezeci de ani într-un asemenea local, şi totuşi putea fi văzută executînd conştiincioasă exerciţiile fiecărui aparat din seria prescrisă.

„La început, cînd m-am înscris la curs, mi-a fost greu să slăbesc şi cinci kilograme, pe cînd acum urmez deja programul de reducere cu 20 de kilograme," i-a spus ea unei femei mult mai tinere de pe aparatul vecin. „Şi deja mi se pare atît de uşor!"

Membrii regulaţi ai clubului care frecventau sala de gimnastică luni dimineaţa i-au recunoscut progresul, căci o văzuseră venind de cîteva ori pe săptămînă, luni la rînd. Faptul că îi întrecea pe alţii mult mai tineri decît ea se explica prin persistenţa ei în eforturile de slăbire şi înbunătăţire a sănătăţii.

Descrieţi un domeniu din viaţa dvs. în care perseverenţa a dat roade.

Confruntarea problemelor

Necesitatea efortului

Citiţi Matei 7.7-11 şi spuneţi de ce dau rezultate cererea, căutarea şi baterea.

Ce lege a împărăţiei intră în vigoare atunci cînd cerem, căutăm şi batem neîncetat?

Necesitatea luptei

1. Pat Robertson scrie: „Cele mai multe din tainele lui Dumnezeu se dobîndesc prin eforturi susţinute. La fel e cu binecuvîntările lui Dumnezeu" (vezi pg. 158).

   a.

   b.

   c.

2. Ce pas este acesta de a cere, a căuta şi de a bate cu credinţă?

3. După ce aţi citit Luca 18.1-8, relataţi o experienţă din viaţa dvs. în care aţi procedat ca văduva respectivă. Apoi arătaţi o altă situaţie în care va trebui să daţi dovadă de aceeaşi perseverenţă.

Necesitatea conflictului

1. „Isus ştia că vom avea tendinţa să ne lăsăm repede de treaba începută, să devenim inconsecvenţi şi delăsători" (pg. 159). Cum se simte Isus, care trăieşte în noi azi, atunci cînd ne purtăm aşa?
2. Ce s-ar fi întîmplat dacă omul al cărui prieten a sosit la miezul nopţii (vezi Luca 11.5-8) s-ar fi temut de un posibil conflict cu acesta?
3. Ce s-a întîmplat atunci cînd Primul Ministru Chamberlain nu a avut curajul de a înfrunta posibilitatea unui conflict cu Hitler în privinţa tacticilor expansioniste ale Führerului?
4. Ce a făcut Ioan Marcu atunci cînd a fost confruntat cu posibilitatea unui conflict în prima sa călătorie alături de unchiul său Barnaba şi de Pavel? (Comparaţi cu Fapte 13.13; 15.8.)

5. La ce ne putem noi creştinii aştepta, conform spuselor lui Pavel din Fapte 14.22?

Necesitatea de a fi conştient

1. „Una din tacticile de predilecţie ale Satanei, în efortul său neobosit de a-i face pe copiii Domnului să se poticnească şi să cadă, este să aducă peste ei descurajare şi deprimare" (pg. 160). Numiţi cîteva din minciunile pe care încearcă să ni le paseze Vrăjmaşul.

2. Ce a stat la rădăcina descurajării lui Ilie, relatată în I Regi 19.4? De ce e atît de surprinzătoare deprimarea sa? (Vezi cap. 18.)

3. Ce ar trebui să ne dea încredere în lupta noastră împotriva încercărilor Satanei de a descuraja perseverenţa noastră? (Vezi I Cor. 10.13; II Tim. 1.12).

Perseverenţa dă rezultate

1. Ce au avut oamenii aceştia în comun: Abraham Lincoln, Thomas Edison şi Fraţii Wright? (Vezi pg. 162.)

2. Cum l-a pregătit Dumnezeu pe Pat Robertson pentru rolul de conducător în domeniul telecomunicaţiilor creştine?

Transpunerea în practică

Axaţi-vă asupra unui aspect din viaţa dvs. în care va fi nevoie de perseverenţă. Redaţi acest aspect în scris şi apoi puneţi hîrtia res-

pectivă în portmoneu sau în poşetă. Acum terminaţi propoziţia începută mai jos: „Îmi iau angajamentul că voi apuca, prin credinţă, puterea lui Dumnezeu pentru a _____

_____ “

[1]Matei 7.7-11.
[2]Matei 11.12.
[3]Luca 18.1-8.
[4]Luca 11.5-8.
[5]Fapte 14.22.
[6]I Regi 19.4.
[7]Vezi I Corinteni 10.13.

ZECE

LEGEA RESPONSABILITĂŢII

Din acelaşi curent cu legile: reciprocităţii, folosinţei şi perseverenţei face parte şi Legea Responsabilităţii, a cărei succintă definiţie ne-o dă Isus în cuvintele: „. . . Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult, îi vor cere mai mult."[1]

Apelînd la parabola despre veghere şi nevoia pregătirii, El a precizat că respingerea acestei legi atrage după sine multă suferinţă. Cei cărora li s-a dat înţelegere, capacităţi, bunuri, bani, autoritate sau faimă poartă o răspundere cu care nu sînt împovăraţi cei mai puţini înzestraţi; neîmplinirea acestei legi va fi aspru pedepsită.[2]

Isus lasă să se înţeleagă că parabola se referă la cei favorizaţi din orice categorie — spirituală sau fizică, cei care trăiesc în lumea vizibilă, şi cei ce trăiesc în lumea invizibilă.

Ori de cîte ori ni se acordă oportunităţi, într-un domeniu sau altul, atît Dumnezeu, cît şi oamenii se aşteaptă ca noi să dăm, în schimb, un anumit grad de randament. Orice favoare acordată presupune o responsabilitate. Pe măsură ce creşte favoarea, creşte şi responsabilitatea.

De pildă, dacă sînt administratorul unei sume de 1 000 de dolari, persoana care mi i-a încredinţat aşteaptă un profit de vreo sută de dolari. Însă dacă aş fi administrator pentru compania General Motors şi aş raporta la sfîrşitul anului un profit de 100 de dolari, ar trebui să-mi dau urgent demisia.

Sau dacă voi reuşi să joc tenis în fiecare sîmbătă după-masă şi să lovesc mingea mulţumitor, prietenii mei vor spune că joc destul de bine. Dar dacă se întîmplă să am talent şi să dublez acest talent prin muncă, atingînd performanţe deosebite, care să-mi permită să intru în categoria jucătorilor de reputaţie mondială, şi apoi deodată încep să joc la nivelul unor amatori de *weekend*, spectatorii vor fi de-

zamăgiţi şi reputaţia mea va suferi daune iremediabile.

Renumitul pianist Rubinstein a prins esenţa acestui principiu cînd a afirmat că dacă nu exersează într-o zi, îşi dă seama el însuşi de lucrul acesta; dacă nu exersează două zile, criticii îşi dau seama; dacă nu exersează trei zile, „va şti toată lumea!" Dacă unui pianist de la o biserică mică i se poate permite o greşeală sau două pe cîntare, unui pianist cu renume mondial nu i se îngăduie aşa ceva. Profesionistului i se cere să-şi execute numerele ca un profesionist.

Exercitarea legii folosinţei va aduce succes, în special dacă se face în strînsă legătură cu Legea Perseverenţei, dar răsplata oferită de respectarea acestor două legi *face obligatorie* aplicarea Legii Responsabilităţii. Trebuie să înţelegem lucrul acesta chiar înainte de a ne aştepta ca Dumnezeu să-şi împlinească făgăduinţele cu privire la alte principii. E foarte greşit să-I cerem lui Dumnezeu un anumit lucru, fără să fim gata să ne asumăm responsabilitatea ce ne revine împreună cu lucrul cerut.

Bine s-a exprimat Harry Truman, referindu-se la rigorile preşedinţiei, cînd a spus că „dacă nu mai poţi de cald, atunci n-ai decît să ieşi din bucătărie!" După el, postul de preşedinte al Statelor Unite incumbă profunde responsabilităţi; or, dacă cineva nu e dispus să le înfrunte, e bine să nu urmărească o atare funcţie de la bun început. Căci, spunea el cu altă ocazie, „lanţul răspunderilor care-l leagă pe un preşedinte e nesfîrşit şi acesta nu are voie să uite nici o clipă că e Preşedinte." Pe biroul său stătea o plăcuţă, pe care erau gravate cuvintele: „The buck stops here." *

Noi cei de la CBN am constatat că orice favoare care ne-a fost făcută ne-a şi împovărat cu o responsabilitate de neuitat. De pildă, Domnul ne-a binecuvîntat în mod deosebit într-un an, permiţîndune să aducem 75 000 de oameni la acceptarea mîntuirii prin Isus Cristos. Din acel moment nici noi, nici suporterii noştri nu

*Care ar putea fi traduse cam aşa: „Dolarul se opreşte aici", cu alte cuvinte, „eu nu-l pasez altora, nu fug de răspunderi," fiind o subtilă aluzie la bine-cunoscuta expresie americană „To pass the buck", adică, „să dai dolarul mai departe", să te eschivezi de o răspundere, „s-o pasezi altuia" (N.tr.)

ne-am mai putut mulţumi să conducem la Cristos doar o mie de persoane, deşi o mie de convertiri pe an nu e deloc o realizare modestă. Domnul însă ne-a dat atît de mult — şi echipament, şi personal de calitate, şi oportunităţi de tot felul — încît acum şi Dumnezeu, şi omul cer mult de la noi. Nu e nimic neobişnuit în asta. E doar modul normal de funcţionare a acestei legi.

Biserica trebuie să asculte

Conducătorii bisericilor trebuie să fie în mod deosebit atenţi să profite de responsabilităţile încredinţate lor, căci Scriptura vorbeşte cu o limpezime înfricoşătoare în această privinţă. Totdeauna trebuie să mă opresc şocat din lectură cînd citesc cuvintele lui Iacov adresate învăţătorilor: „Fraţii mei, să nu fiţi mulţi învăţători, căci, ştiţi că vom primi o judecată mai aspră."[3]

Cei cărora li s-a descoperit suficient de mult pentru a-i învrednici să înveţe pe alţii au datoria ca cel puţin ei înşişi să practice ceea ce au vestit. Nu, nu e uşor să fi învăţător. Şi se cere multă răspundere!

Scrisorile lui Pavel către Timotei şi Tit ne arată cît de mult aşteaptă Dumnezeu şi oamenii de la cei care doresc să fie supraveghetori în biserică („episcopi" în alte traduceri).

Adevărat este cuvîntul acesta: „Dacă cineva doreşte să facă lucrarea de supraveghere, bun lucru doreşte." Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soţul unei singure soţii, cumpătat, discret, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii. Să nu fie nici dedat la vin, nici bătăuş, ci să fie blînd, nu certăreţ, nu iubitor de bani, să-şi conducă bine casa şi să-şi ţină copiii în supunere, cu toată seriozitatea. Căci dacă cineva nu ştie să-şi conducă bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curînd, ca nu cumva, umflat de mîndrie, să cadă în vina Diavolului. Dar trebuie să aibă şi o bună mărturie din partea celor din afară, pentru ca să nu cadă în dispreţ şi în cursa Diavolului.[4]

În continuare el arată că pentru cei care urmăresc postul mai

puţin important de diacon, chiar dacă nu li se cere să se ridice la înălţimea supraveghetorului sau episcopului, e nevoie totuşi să poarte o răspundere mult mai mare decît a majorităţii credincioşilor, trebuind mai întîi „să fie puşi la probă şi numai dacă sînt găsiţi fără vină să servească".[5]

Primii ucenici ai lui Cristos, în special Cei Doisprezece, au purtat sarcini şi responsabilităţi extraordinar de mari, cum reiese foarte clar din Noul Testament. Lor li se încredinţaseră „taina împărăţiei lui Dumnezeu"[6] de către Domnul Însuşi, în vreme ce altora li se spusese adevărul doar îmbrăcat în forma parabolelor. Acest mare dar purta în sine un mare preţ: batjocorirea ucenicilor, ostracizarea şi prigonirea lor, uneori pînă la martiraj — toate pentru prilejul nespus de mare de a vesti evanghelia! Simţul răspunderii însă nu i-a părăsit niciodată pe aceşti vajnici luptători. În scrisoarea sa către Romani, Pavel face un rezumat al răspunderilor sale, în cuvintele: „Eu sînt dator şi grecilor, şi barbarilor, şi celor înţelepţi, ci celor neînţelepţi."[7]

Pînă şi oamenii de rînd, fără nici o reputaţie, care au primit darul inexprimabil de mare al vieţii eterne — prin har şi în urma credinţei lor — sînt chemaţi la o viaţă mult mai exigentă şi mai răspunzătoare decît cea pe care au fost obişnuiţi s-o trăiască pînă acum. Cunoscîndu-L pe Domnul, care este „calea, adevărul şi viaţa",[8] ni se aşează în faţă un standard, prin care nu trebuie să uităm că sîntem măsuraţi, atît înaintea lui Dumnezeu cît şi a oamenilor. Pavel l-a numit drept îndemînarea de a şti cum să ne purtăm în „casa lui Dumnezeu, care e biserica Dumnezeului celui viu, stîlpul şi suportul adevărului."[9] E o responsabilitate de căpetenie, pe care trebuie să şi-o însuşească fiecare creştin. Pentru edificare, nu trebuie să privim decît la Marea Însărcinare încredinţată de Isus urmaşilor Săi cu puţin înainte de înălţarea Sa la cer.

Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pămînt. Duceţi-vă şi faceţi ucenici *din* toate popoarele, botezîndu-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh! Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit! . . ."[10]

Chiar dacă a afirmat că El Însuşi îşi va zidi biserica,[11] răspunderea pentru înaintarea lucrării acesteia printre toate naţiunile pământului o poartă toţi copiii copiilor Săi. E o răspundere cutremurător de mare!

Rangul şi responsabilitatea

Pe la începutul veacului trecut, în ale sale *Maxime şi Reflecţii* ducele francez Gaston Pierre Marc a imortalizat două cuvinte ce au intrat în vocabularul tuturor limbilor moderne: *Noblesse oblige*, nobleţea obligă. Adică nobilii şi oamenii de rang înalt, cei înălţaţi în funcţii au obligaţia să se poarte cu nobleţe şi răspundere faţă de alţii.

Desigur ideea nu-i aparţine în întregime francezului. Grecii exprimaseră idei similare în scrierile lor, îndeosebi cele ale lui Euripide: „Cel născut nobil cu nobleţe trebuie să-şi întîmpine soarta"[12] şi cele ale lui Sofocle: „Celui de viţă aleasă îi stă bine să trăiască sau să moară nobil".[13]

Aproape din instinct dintotdeauna oamenii au asociat marile realizări şi dobîndirea unor poziţii sus-puse în viaţă cu purtarea unor sarcini grele şi etalarea unui înalt simţ de răspundere. Cu fiecare mare realizare, societatea ridică ştacheta aşteptărilor sale.

Conceptul de *noblesse oblige* a atins zenitul — uneori spre bine, alteori nu chiar aşa de bine — în Anglia secolului al nouăsprezecelea. Făcînd abstracţie de greşeli, nobilimea britanică era pătrunsă de convingerea că pentru a-şi păstra elegantele lor castele de pe întinsele lor moşii, cu servitorii şi luxul ce le însoţeau, ei aveau obligaţia de a răspunde de bunăstarea celor ce contribuiau prin munca lor la asigurarea acestor privilegii.

Mai mult, Marea Britanie ca naţiune s-a simţit răspunzătoare în faţa întregii lumi, datoare să instaureze acea *Pax Brittania* pe orice continent, să asigure pacea oricărui supus al ei. Această obligaţie a

numit-o drept povara pe care trebuie s-o suporte din oficiu orice imperiu. În virtutea acestui principiu ea şi-a trimis tinerii şi tinerele în India şi-n toate colţurile pământului, să răspundă la orice încercare de a tulbura acea pace.

Într-o manieră ce avea să se repete în istorie, la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea plutea ameninţarea invadării Afganistanului de către Rusia, în dorinţa acesteia de a stabili un port la o mare caldă, în Orientul Mijlociu. Englezii, deplini conştienţi de responsabilitatea care însoţea poziţia lor de putere mondială supremă, s-au opus îndată ruşilor şi au învins. Pentru ei nu era decît o chestiune de *noblesse oblige*, socotind că e de datoria lor să apere un popor mai slab de orice cotropitori, piraţi şi tîlhari. Aceeaşi acţiune a fost însă interpretată de alţii drept colonialism nedisimulat, de exploatare, aservire şi pauperizare a unui întreg popor. Desigur şi într-o părere şi-ntr-alta era un sîmbure de adevăr. Căci britanicilor le lipsea smerenia şi puritatea, ca să nu mai vorbim de alte virtuţi. Cu toate acestea, Anglia epocii victoriene era instinctiv conştientă de Legea Responsabilităţii drept corolar de bază al poziţiei sus-puse pe care o ocupa în lumea secolului al nouăsprezecelea.

Statele Unite au şchiopătat

În contrast cu înclinaţia britanică spre *noblesse oblige* avem mărturia deselor eşecuri ale guvernului american din ultimii 40 de ani de a-şi îndeplini responsabilităţile ce-i revin. Din capul locului, trebuie s-o spunem că americanii — un popor de oameni frugali, disciplinaţi şi harnici — în mai toată istoria lor au operat în virtutea Legii Folosinţei. În plus, au dat dovadă de perseverenţă, aşa că, la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial, ei au devenit forţa cea mai mare din lume. Împreună cu acest statut s-au născut şi o serie de responsabilităţi, mai cu seamă, după părerea mea, responsabilitatea realizării a două obiective: de refacere a economiei mondiale şi de menţinere a păcii în lume.

În privinţa primeia, în anii şaizeci am intrat într-un declin rapid, refuzînd să ne luăm în serios răspunderea. Ne-am permis să facem risipă, să cheltuim fără măsură, dînd astfel foc fitilului bombei inflaţiei, pe care automat am exportat-o peste hotare, întrucît monedele tuturor celorlalte ţări erau legate de dolarul american. Nu mai pridideam să tipărim bani, exportînd valută mai multă decît intra în ţară în schimbul vînzării produselor noastre la export, ajungîndu-se, în cele din urmă, ca băncile străine să deţină peste 600 de miliarde din banii noştri. Asta nu mai dovedea simţ al datoriei, tărie de caracter sau curaj.

În 1971, indicînd o şi mai mare fugă de răspundere, am renunţat la acoperirea monedei naţionale în aur, aici neavînd prea mult de ales, în situaţia precară în care ne aflam, cu elevarea rapidă a altor monede faţă de a noastră. Urmarea a fost o explozie globală a inflaţiei.

În al doilea rînd, ca lideri ai lumii libere, am şchiopătat în datoria ce-o aveam de a menţine pacea în lume — eşec deosebit de acut după fiascoul războiului din Vietnam, în care şovăiala noastră ne-a costat scump, prin scăderea moralului, a forţei noastre economice şi secerarea a zeci de mii dintre tineri viteji. După acest dezastru, neglijenţa noastră s-a accelerat. Astfel, am neglijat menţinerea păcii în Africa, permiţînd lumii comuniste să înghită cîteva ţări în cadrul unui jar internaţional fără precedent. Am închis ochii faţă de o purtare similară în America Latină, unde comuniştii au cucerit Nicaragua, atacînd din plin El Salvadorul şi alte ţări din regiune.

Toate acestea n-au făcut altceva decît să întărească un curent ce cîştigă teren de la al doilea război mondial încoace. Din motive multiple, noi, americanii, părem nedispuşi să ne asumăm povara conducerii şi responsabilităţii ce ne-a fost încredinţată în funcţie de darurile nespus de mari pe care le-am primit. Evident, dorim poziţia de mare putere, fără sacrificiile şi îndatoririle ce decurg din asemenea rol. Datorită unor factori istorici şi culturali, noi încă n-am dezvoltat o fibră naţională a ceea ce se numeşte *noblesse oblige*.

Totuşi, Dumnezeu şi oamenii o cer cu insistenţă. Parabola is-

torisită de Isus cu sclavul făcut administrator peste avuţia stăpînului său ne spune ce păţeşte cel care nu-şi îndeplineşte responsabilitatea: „Robul acela care a ştiut voia stăpînului său şi nu s-a pregătit deloc şi n-a făcut voia lui va fi pedepsit cu multe lovituri."[14]

Noi plătim acum, în anii optzeci, pentru neglijenţa din deceniile anterioare, gustînd la tot pasul durere şi întristare.

Chestiunea capitalismului

Deşi sînt convins că atît comunismul, cît şi capitalismul, în formele lor extreme de manifestare seculară, sînt sortite eşecului, tinzînd să ducă la tragice dictaturi, în acelaşi timp cred că libera întreprindere este sistemul economic cel mai adecvat pentru împlinirea nevoii de libertate a omenirii, cu care a înzestrat Dumnezeu existenţa. Atunci cînd lăcomia şi materialismul înlocuiesc valorile morale şi spirituale, capitalismul se prăbuşeşte în ignominie.

În a sa instructivă şi provocatoare carte, intitulată *Wealth and Poverty* (Bogăţie şi sărăcie)[15], larg răspîndită la începutul Administraţiei Reagan, George Gilder argumentează cu destul temei că cel puţin capitalismul *se sileşte* să împlinească, deşi numai la modul general, ceea ce eu am numit Legile Reciprocităţii şi Folosinţei.

„Dărnicia este impulsul vital şi centrul moral al capitalismului," declară autorul, adăugînd:

> Capitaliştii sînt motivaţi nu atît de dorinţa de a consuma bogăţia [acumulată], cît de libertatea şi puterea de a duce pînă la capăt ideile lor cu privire la întreprinderi. [Indiferent de natura activităţii lor], fie că adună nuci de cocos, fie că concep computere noi, ei vor fi oameni de acţiune, care dau cu mînă largă, fiind obsedaţi de viziuni pozitive de prefaceri şi oportunităţi. Sînt oameni pătrunşi de nevoia de a înţelege şi de a acţiona, de a stăpîni un anumit lucru şi de a-l transforma, de a rezolva o enigmă şi a profita apoi de pe urma ei, de a explica o componentă a naturii şi societăţii şi a o preface într-un bun comun. Aceştia sînt inventatorii şi

exploratorii, stimulatorii şi rezolvatorii de probleme; ei depun eforturi maxime şi acţionează rapid.

Apoi el se ocupă de miezul criticii îndreptate împotriva capitaliştilor: preocuparea acestora pentru bani. Dar răspunsurile sale sînt logice şi trebuie să li se dea ascultare:

Sînt ei oare mai lacomi decît medicii sau scriitorii sau profesorii de sociologie sau miniştrii adjuncţi ai departamentului energiei sau proprietarii de cereale? Da, e drept că ţelurile lor par a fi mai mercenare, dar asta se datorează simplului fapt că banii constituie mijlocul lor de producţie. După cum sociologul are nevoie de cărţi şi de timp liber iar birocratul de putere arbitrară, tot aşa capitalistul are nevoie de capital . . . Capitaliştii au nevoie de capital pentru a-şi împlini rolul în lansarea şi finanţarea unei întreprinderi. Dau ei oare dovadă de interese proprii? Probabil că da. Dar ceea ce trebuie subliniat la ei, fiind de o importanţă crucială, este interesul lor deplin, angajarea lor profundă în lumea din afara sferei lor imediate, sub impulsul imaginaţiei, optimismului şi al credinţei lor.

Cred că evaluarea acestui autor e la obiect. Capitalismul satisface latura iubitoare de libertate a omenirii. Găsim în el o trăsătură inerentă de dărnicie, de sfărîmare a barierelor şi inaugurare a unor nivele noi ale experienţei. El face uz de ceea ce are şi exploatează la maximum curba exponenţială, perseverenţa fiind una din virtuţile sale verificate.

Dar cum stăm la capitolul responsabilitate? Pe măsura creşterii succesului, creşte şi responsabilitatea. A ţinut însă nivelul împlinirii acelei responsabilităţi pasul cu creşterea? Tocmai aici e problema.

Argumentarea sa, deşi are puncte de tangenţă cu factori „religioşi", se împotmoleşte cînd e vorba de Dumnezeu şi credinţă. Aici îşi pierde precizia, ca în cazul penultimului cuvînt din pasajul citat mai sus. „Credinţei lor" în ce anume? Nu se specifică. Or, toate celelalte se bazează pe temelia aceasta. O atare imprecizie duce, inevitabil, la şubrezime. Isus a spus: „Aveţi credinţă în Dumnezeu."[16] Aceasta urma să fie umbrela sub care îşi desfăşoară toate celelalte activitatea.

Dacă credinţa e în Dumnezeu, atunci faptul acesta va influenţa în modul cel mai prielnic chestiunea responsabilităţii. Se presupune că credinţa în Dumnezeu va produce o recunoaştere a responsabilităţii către Dumnezeu — precum şi o responsabilitate tot mai mare faţă de oameni. Acesta e punctul nevralgic în care se poticnesc cei mai mulţi capitalişti.

Dar nu sînt singuri. Şi alţi conservatori au dat greş aici. Exemplul cel mai grăitor ni-l oferă creştinii evanghelici, care de atîtea ori se găsesc aliaţi cu conservatorii pe plan economic şi politic. Creştinii au fost dăruiţi cu multă pricepere şi adesea au răspuns adecvat la ceea ce au primit, dînd şi ei. Necazul e că s-au axat aproape exclusiv pe mîntuirea personală, neglijînd responsabilitatea lor pentru asigurarea unei politici inteligente în domeniul public, în relaţiile internaţionale, în tratarea săracilor şi a celor asupriţi. Or, cei cărora li s-a dat multă lumină, mult li se va cere.

Noi, cei din ţările dezvoltate — capitalişti, evanghelici şi toţi ceilalţi — vom fi traşi la răspundere pentru tot ce ni s-a încredinţat. Pe cînd, locuitorii Africii şi cei ai Americii de Sud nu vor fi examinaţi prin prisma aceluiaşi grad de răspundere, pur şi simplu pentru că ei nu au primit cît am primit noi.

Gîndiţi-vă numai la Occident! Gîndiţi-vă la revelaţiile sale pe tărîm juridic, ştiinţific, medical, tehnologic şi religios. Gîndiţi-vă la răsplăţile obţinute prin intermediul capitalismului şi al creştinismului evanghelic, ca să luăm doar două exemple. Aceste revelaţii, aceste răsplăţi sînt definitorii pentru ceea ce ni se cere, de către Dumnezeu şi de către oameni.

Responsabilitatea e mare. Şi e puţin probabil ca Gilder şi ceilalţi conservatori şi capitalişti să fi înţeles pe deplin acest lucru. Cu toţii trebuie să-l ascultăm pe Isaia, care, în marea sa profeţie, a descris cu multă francheţe în ce constă această responsabilitate, urmînd întru totul instrucţiunile lui Dumnezeu. Vom privi doar la o parte din acestea,[17] deoarece sînt suficiente pentru a ne urni din loc în privinţa Legii Responsabilităţii.

Strigă cu glas de trîmbiţă! Spune poporului meu despre păcatele sale! O, ei se dau că sînt pioşi! Vin la templu în fiecare zi şi sînt atît de încîntaţi să audă citirea legilor mele — ca şi cînd le-ar respecta! Ca şi cînd n-ar dispreţui poruncile Dumnezeului lor! Ce mult îşi dau silinţa să se închine corect! O, ce le plac serviciile de la templu!

Cuvinte puternice, al căror ecou îl găsim în Noul Testament. Cît de mult deploră Dumnezeu pe cei ce aud cuvîntul Său, dar nu-l *împlinesc!*[18] Se întreabă de ce nu văd puterea în viaţa lor. Isaia priveşte la genul de întrebări pe care le aruncă ei către Dumnezeu:

„Noi am postit înaintea ta," spun ei. „Cum se face că nu eşti impresionat? De ce nu vezi jertfele noastre? De ce nu auzi rugăciunile noastre? Ne-am căit mult şi tu nici n-ai observat!" „Am să vă spun de ce: pentru că voi trăiţi în plăceri rele chiar pe cînd postiţi şi *asupriţi mai departe pe lucrătorii voştri.* Ce rost are postul vostru, cînd voi *vă luptaţi şi vă certaţi mereu?* Cu acest fel de post nu veţi ajunge departe la mine . . .

Nu, spune Domnul, revelaţia voastră poartă o răspundere, atît faţă de El, cît şi faţă de popor. El se opreşte mai cu seamă asupra muncitorilor.

Nicidecum, ci postul pe care-l doresc eu este să încetaţi a-i mai *asupri* pe cei ce muncesc pentru voi şi să-i trataţi cinstit, dîndu-le plata cîştigată de ei pentru munca lor.

Apoi lărgeşte cadrul.

Eu vreau ca voi să vă împărtiţi mîncarea cu cei săraci şi să-i aduceţi în casele voastre pe cei neajutoraţi, săraci lipiţi pămîntului. Îmbrăcaţi-i pe cei zgribuliţi de frig şi nu vă ascundeţi de rudele care au nevoie de ajutorul vostru.

Împlineşte-ţi responsabilitatea la nivelul la care te-a ridicat El, spune Dumnezeu, şi El te va ridica şi mai sus.

Dacă veţi face aceste lucruri, Dumnezeu îşi va revărsa lumina Sa glorioasă peste voi. El vă va vindeca; evlavia voastră vă va duce înainte şi bunătatea va fi un scut înaintea voastră şi gloria Domnului vă va apăra din spate. Atunci voi veţi chema şi Domnul va răspunde. „Da, aici sînt," va răspunde El degrabă. Tot ce trebuie să

faceţi este să încetaţi de a-i mai asupri pe cei slabi şi de a nu mai face acuzaţii mincinoase şi a nu mai răspîndi zvonuri duşmănoase!

De la un capăt al Scripturii la altul, întîlnim mereu această temă: *Dumnezeu e duşmanul asupririi.* Tot aşa trebuie să fie şi copiii Lui. Vorbind în numele Lui, Isaia izbeşte cu şi mai multă tărie în această chestiune:

Daţi de mîncare celor săraci! Ajutaţi-i pe cei ce sînt la strîmtoare! . . . Şi Domnul vă va sătura cu toate bunătăţile . . . şi veţi fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ce nu seacă niciodată.

Dă şi ţi se va da! Împlineşte-ţi responsabilitatea la nivelul actual, dacă vrei să te ridice mai sus. Binecuvîntarea poartă cu ea răspundere.

Îmbrăţişarea fără rezerve a acestui adevăr ar promova imens cauza capitalismului şi a liberei iniţiative, ajutîndu-l să depăşească pericolele anarhiei şi dictaturii. De asemenea, ar face să înainteze cauza creştinismului evanghelic, poate pînă în punctul cîştigării lumii întregi — deziderat pe care n-am reuşit pînă acuma să-l realizăm, în ciuda eforturilor noastre celor mai bune.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textele biblice cheie: Is. 58:1-11; Luca 12:42-48; I Tim. 3:1-7

Ideea cheie: „Ori de cîte ori ni se acordă oportunităţi, într-un domeniu sau altul, atît Dumnezeu, cît şi oamenii se aşteaptă ca noi să dăm, în schimb, un anumit grad de randament. Orice favoare acordată presupune o responsabilitate. Pe măsură ce creşte favoarea, creşte şi responsabilitatea" (pg. 168).

Cînd ai luat-o de la cutia poştală, ţi s-a părut o scrisoare obişnuită. E drept că în colţul din stînga sus era emblema unei mari cor-

poraţii, dar nu i-ai dat importanţă. De îndată ce ai început să citeşti scrisoarea, ţi-ai dat însă seama că nu e o scrisoare ca oricare alta. Deodată ai simţit nevoia să te aşezi şi privirea ţi s-a înceţoşat, căci în scrisoare ţi se spunea, negru pe alb, că ai moştenit o mare avere şi un cont de milioane de dolari la bancă. Care ar fi cel mai dificil aspect al unui asemenea dar?

Enumeraţi trei avantaje majore pe care le-aţi moştenit prin simplul fapt că v-aţi născut în ţara aceasta.

a.

b.

c.

Care e responsabilitatea dvs. în lumina acestor avantaje?

Confruntarea problemelor

1. Ce lege e exprimată în Luca 12:48?

2. Care e relaţia dintre Legea Responsabilităţii şi celelalte două legi: a Folosinţei şi a Perseverenţei? (Vezi pg. 169.)

Biserica

1. Conform textului de la Iacov 3:1, cine poartă o povară neobişnuit de mare?

2. Ce domenii din viaţa dvs. necesită un înalt grad de responsabilitate? (Vezi Rom. 1:14.)

3. Pentru cine s-a simţit Pavel responsabil? (Vezi Rom. 1:14.)

4. Ce nivel de responsabilitate avem noi, prin simplul fapt că sîntem creştini? (Vezi Mat. 28:18-20.)

Societatea şi naţiunea

1. Care era, după britanici, „povara unui imperiu"? (Vezi pg. 173.)

2. „Americanii în mai toată istoria lor au operat în virtutea Legii Folosinţei" (pg. 173). Care au fost rezultatele?

3. Numiţi cele două domenii în care n-am fost la înălţimea responsabilităţii noastre de putere mondială.

   a.

   b.

Chestiunea capitalismului

1. Cînd sînt atît comunismul, cît şi capitalismul sortite eşecului? (Vezi p. 179.)

2. Cînd cade capitalismul în ignominie?

3. Care sînt avantajele principale ale capitalismului? (p. 180.)

4. Cum va afecta credinţa în Dumnezeu participarea noastră la sistemul economic? (Vezi p. 181.)

5. Numiţi şase domenii în care Occidentul a făcut contribuţii însemnate. Cum afectează faptul acesta nivelul responsabilităţii occidentalilor?

Transpunerea în practică

Citiţi Isaia 58:1-11. Apoi răspundeţi la următoarele întrebări:

1. Descrieţi o acţiune sugerată de Isaia, pentru care trebuie să vă pocăiţi în rugăciune chiar acum.

2. Arătaţi în scris ce acţiune puteţi întreprinde imediat pnetru a vă pune viaţa şi activitatea în acord cu poruncile lui Dumnezeu, fie acasă, fie la serviciu fie în comunitatea în care trăiţi.

3. Iniţiind această acţiune, descrisă mai sus, ce făgăduinţă puteţi să vă însuşiţi acum?

---

[1]Luca 12.48.
[2]Vezi Luca 12.46-48.
[3]Iacov 3:1
[4]I Timotei 3:1-7.
[5]I Timotei 3:10.
[6]Marcu 4:11.
[7]Romani 1:14.
[8]Ioan 14.6.
[9]I Timotei 3.15.
[10]Matei 28.18-20.
[11]Vezi Matei 16.18.
[12]Euripide, *Alcymene*, c. 485-406 î.Cr.
[13]Sofocle, *Ajax*, c. 495-405 î.Cr.
[14]Luca 12.47.
[15]George Gilder, *Wealth and Poverty* (New York: Bantam, 1982), pp 30,21.
[16]Marcu 11.22.
[17]Isaia 58.1-11, Living Bible.
[18]Vezi Iacov 1.22-25.

UNSPREZECE

LEGEA MĂREŢIEI

Toţi oamenii doresc să fie mari. Dar, din pricina slăbiciunii umane, dorinţa aceasta poate duce la consecinţe nedorite, în special dacă ne comparăm cu alţii, pentru că la baza acestei acţiuni de obicei stă mîndria.

Totuşi e posibil să gîndim mai profund. Desigur, mîndria e un mare pericol, dar e posibil să ne fixăm ţeluri de a realiza anumite lucruri din alte motive decît acela de a-i întrece pe alţii. E o linie de demarcaţie foarte subtilă, dar care există totuşi între aceste motivaţii.

Făcînd aluzie la acea linie, Isus a vorbit de posibilităţile reale ale măreţiei — am putea-o numi puritatea măreţiei. El a stabilit un principiu cu două componente, pe care eu îl voi numi Legea Măreţiei. Şi ce mare nevoie are lumea de ea la ora actuală!

E atît de uşor să uităm că oamenii care-l înconjurau pe Isus în timpul lucrării sale pămînteşti nu erau altceva decît . . . oameni. Da, fiinţe omeneşti obişnuite, cu slăbiciunile caracteristice nouă tuturora. De pildă, la un moment dat, purtîndu-se asemenea copiilor din secolul al douăzecilea, care se ceartă pentru a stabili care e cel mai mare jucător de fotbal american, ucenicii au venit la Domnul şi L-au întrebat: „Prin urmare, cine este cel mai mare din împărăţia cerurilor?"

Răspunsul Domnului a fost remarcabil, contrazicînd toate aşteptările noastre moderne:

Şi Isus, chemînd la El un copilaş, l-a pus în mijlocul lor şi le-a zis: „Adevărat vă spun, dacă nu vă veţi întoarce şi nu veţi deveni ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaş *va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor.*"[1]

Altă dată s-au aprins la vorbă pentru a afla care dintre *ei* era considerat cel mai mare! Asemenea nouă, şi ei erau foarte preocupaţi uneori de poziţia lor socială. Dar Domnul a avut multă răbdare cu ei.

Şi El le-a zis: „Împăraţii popoarelor domnesc peste ele şi celor ce le stăpînesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiţi aşa, ci *cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tînăr; şi cel ce cîrmuieşte ca cel ce serveşte.* Căci cine este mai mare: cine stă la masă sau cine serveşte la masă? Nu este cel care stă la masă? Şi Eu totuşi sînt în mijlocul vostru ca *cel care serveşte.*"[2]

Ori de cîte ori s-a ridicat întrebarea, răspunsul a fost întotdeauna acelaşi: Dacă vrei să fii mare, fă-te ca un copil şi ca un *servitor.* Răspunsul acesta a străbătut experienţa umană din toate veacurile, ajungînd pînă la noi, totuşi aşa de puţini îl înţeleg.

„Asta s-a potrivit pentru lucrarea Lui de atunci," spunem noi, „dar El nu avea de unde să ştie cum se vor complica lucrurile în epoca modernă."

Sau poate vom spune: „Principiul acesta e bun pentru biserică, dar în lumea reală ai să fii călcat în picioare dacă ai să încerci să-l aplici."

Dacă eşti sincer, va trebui să recunoşti că remarcile de mai sus par a fi, într-adevăr, valabile, la acest sfîrşit de veac. Cunoştinţa a cunoscut o explozie peste toată planeta şi chiar pe alte planete; omul poate realiza astăzi lucruri cu totul inimaginabile în urmă cu nu prea mult timp. Paralel cu aceasta, se duce o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru cîştigarea minţilor şi trupurilor oamenilor. Măreţia se măsoară în funcţie de succesul obţinut pe planul acelei explozii şi al acelei lupte. Copilaşul nu are nici o şansă să reziste în faţa acestor forţe.

Trebuie s-o recunoaştem: toţi gîndim cam aşa. Şi, ca urmare, cu toţii sîntem în mlaştină, pentru că refuzăm să privim la ceea ce vrea Isus să ne arate.

Ce anume vrea să copiem de la un copilaş? Cînd sînt mici, aceşti

copii plîng pînă nu mai pot şi par cu totul dominaţi de impulsurile stomacului lor. Cînd se fac mai mari, riscă să devină răsfăţaţi de familie. Ba uneori devin extraordinar de egoişti, scîncind mereu să li se facă pe voie, devenind apoi imposibil de stăpînit şi disciplinat, cum bine o ştiu toţi părinţii.

Oare asta să fi aşteptat Isus de la noi?

Nicidecum, ci planul Lui a fost cu totul altul. Ceea ce a avut El în vedere cînd ne-a îndemnat să fim ca nişte copii sînt trei calităţi ce predomină la ei, în condiţii normale: încrederea lor, docilitatea şi smerenia lor.

În primul rînd, copii au încredere în mama şi în tatăl lor. Nu au de ales aici. De cînd se naşte, pruncul depinde de mămica lui care-l hrăneşte, ştiind că aceasta nu-i va băga otravă în gură. Pe măsură ce se dezvoltă, continuă să creadă în părinţi, fiind absolut sigur că tăticul lui e cel mai mare om din lume. Ştim cu toţii că uneori intervin o serie de factori care ştirbesc încrederea respectivă, dar, în general, toţi copiii, atunci cînd sînt trataţi conform modelului lăsat de Dumnezeu pentru creşterea lor, vor avea o încredere neţărmurită în părinţii lor. Nu-şi vor face grijuri cu privire la hrana, îmbrăcămintea sau adăpostul lor. Vor fi convinşi, că orice-ar veni, tata şi mama lor se vor ocupa de toate acestea, împlinindu-le orice nevoie.

Or, tocmai o asemenea încredere totală în asigurarea tuturor nevoilor noastre de către Dumnezeu şi în ocrotirea Lui este primul pas uriaş pe care-l putem face în direcţia măreţiei.

Cît priveşte calitatea copiilor de a se lăsa învăţaţi, vom spune că, prin excelenţă, copiii sînt buni la ascultat. Ei au o dorinţă neîmplinită de a învăţa, de a afla mereu alte şi alte lucruri noi şi, întrucît încep de la zero, ei ştiu că dorinţa aceea poate fi împlinită cel mai bine prin ascultare. Chiar dacă pun o mulţime de întrebări, ei ascultă răspunsurile. „Tăticule, de ce e iarba verde? Tăticule, de ce zboară păsările? Tăticule, de ce aleargă maşina?"

Şi aşa o ţin întruna. Minţile lor sînt mereu curioase.

Prea adesea, părinţii se enervează, uitînd că această curiozitate e semnul inteligenţei. Este un lucru plăcut şi de dorit în faţa Cre-

atorului. Un copil între patru şi cinci ani va învăţa mai mult într-un singur an decît învaţă un student în patru ani de facultate!

Această capacitate de a se lăsa învăţaţi are un interesant efect secundar, la care sînt sigur că s-a gîndit Isus. Datorită setei lor după cunoaştere, copiii vor experimenta. Asimilează cu uşurinţă şi rapiditate idei noi, limbi noi, tehnici noi. Minţile lor sînt deschise. Dacă privim aceste lucruri în contextul instrucţiunilor date de Dumnezeu lui Adam şi Evei, să stăpînească şi să supună pămîntul,[3] vom vedea îndată importanţa acestui spirit cercetător de „minte deschisă".

Aceştia nu sînt altceva decît paşi pe calea măreţiei.

În al treilea rînd, copiii sînt smeriţi — cel puţin, pînă se găseşte cineva să-i răsfeţe. Rareori vei vedea un copil dîndu-se drept cineva mare şi tare. Virtutea aceasta e coruptă, pînă la urmă, de o societate ce s-a strîmbat în decursul veacurilor, dar în primii săi ani de viaţă unui copil nu-i va păsa dacă tăticul lui e prinţ sau cerşetor, foarte educat sau muncitor simplu. Tot ce-l interesează pe el e că omul acesta căruia îi spune „Tăticu" îl iubeşte pe el. Asta se răsfrînge şi asupra relaţiilor sale cu oamenii din jur, indiferent de statutul lor social.

Simplu spus, copiii iubesc viaţa, pînă cînd, în urma educaţiei pe care le-o dăm, îşi pierd această calitate. Cînd te uiţi la ei cum se joacă, nu poţi să nu admiri libertatea manifestărilor lor, cum se aruncă cu toată dezinvoltura în orice situaţii, ba chiar am spune uneori prea nepăsători faţă de pericolele din jur. Iar cînd te apropii de ei, îţi sar în braţe încîntaţi. Împăcaţi pe deplin cu ideea că părinţii stau la cîrma vieţii lor — ceea ce li se pare atît de natural încît nici nu le-ar trece prin cap să conteste acest lucru — ei sînt liberi să fie liberi.

Ei nu poartă măşti. Sînt nevinovaţi, transparenţi şi neprefăcuţi. Fă-te asemenea lor, şi ai pornit spre drumul măreţiei!

Noul Testament e plin de îndemnuri la smerenie şi noi am semnalat la timpul ei importanţa acestei virtuţi pentru cei ce vor să moştenească împărăţia lui Dumnezeu. Acum trebuie să observăm

că Isus, în pasajul paralel referitor la măreţie, subliniază din nou importanţa şi absoluta necesitate de a fi smerit. E o virtute a cărei importanţă nu e ceva de moment. După ce a spus că „cel mai mare dintre voi trebuie să fie slujitorul vostru",[4] Isus a continuat cu cuvintele: „Oricine se va înălţa va fi smerit; şi *oricine se va smeri va fi înălţat*."[5]

Prin asta Cristos a scos în evidenţă un adevăr amintit şi de Solomon, sub altă formă: „Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăţia, onoarea şi viaţa."[6] Măreţia, cuprinsă în cuvintele „bogăţie, onoare şi viaţă", este răsplata celor smeriţi, smerenia fiind componenta absolut necesară a „fricii de Domnul". Or, aşa cum ne-o confirmă psihologia, după asta tînjesc oamenii: să aibă o situaţie financiară bună, să li se dea atenţie şi să trăiască o viaţă plină de satisfacţii materiale şi sufleteşti. Toate acestea îl aşteaptă pe copil, întruchiparea smereniei.

Aşadar, să rezumăm: Isus a spus că măreţia porneşte de la încredere, docilitate şi smerenie. Cele trei trăsături formează un tot unitar, nu numai la copii, dar şi la adulţi. Cel încrezător va alunga cinismul şi scepticismul din viaţa sa, rămînînd receptiv. El nu va avea întotdeauna dreptate şi va recunoaşte asta, fiind în stare să înveţe de la Dumnezeu, de la oameni şi de la împrejurări. Acea persoană va şti să asculte, va fi gata să încerce lucruri noi. Într-un cuvînt: va fi o persoană smerită.

Vedeţi cum se îngemănează cele trei? Încredere, docilitate, smerenie, prinse într-un cerc, în care curentul circulă în ambele sensuri, de la una la alta.

Omul de afaceri care devine asemenea unui copil în această privinţă se va ridica pe culmile măreţiei. La fel va face omul de ştiinţă şi pastorul.

Un concept dificil

În al doilea episod pe care l-am analizat în capitolul acesta, Isus

adaugă un criteriu la conceptul de măreţie. În mod cu totul paradoxal, El spune că secretul măreţiei constă în a sluji. Dacă stai să te gîndeşti, asta i se potriveşte unui copil, dar pentru oameni mari? Nu se poate, spune societatea!

Tocmai de aceea trebuie să dăm toată atenţia acestui subiect. Avem aici de a face cu o lege care răstoarnă toată gîndirea tradiţională. Copiilor le place să viseze la ceea ce vor deveni cînd vor creşte mari, cînd vor fi şi ei „cineva". În schimb, servitorilor le este silă de poziţia ocupată şi de-abia aşteaptă să strîngă suficienţi bani ca să-şi poată angaja proprii lor servitori. Dar Isus spune: „Nu aşa, ci fă-te tu însuţi servitor, dacă voieşti să fii cu adevărat mare."

Asta însă ne pune la strîmtoare, forţîndu-ne să ne întrebăm: „Atunci mai are rost să doresc măreţia?" Şi, într-un fel, nu e greşit să punem această întrebare, deoarece Domnul ne-a îndemnat să cîntărim foarte bine lucrurile, să ne gîndim de la început cît ne va costa să facem orice lucru pe care-l întreprindem.[7]

Dacă eşti un muncitor simplu, poate că toată viaţa ai căutat să fugi de imaginea servitorului, încercînd să te salţi, să-ţi îmbunătăţeşti soarta, ajungînd să deschizi un atelier propriu, să nu mai ai alt şef decît pe tine însuţi.

Dacă eşti un negru sau o negresă, ai cunoscut efectele luptei împotriva sclaviei toată viaţa şi în cele mai dureroase amintiri ale tale negrii sînt întotdeauna înfăţişaţi în rolul de servitori ai casei. Poate cineva contesta dorinţa unei persoane de culoare de a urca treptele profesionale, descotorosindu-se de perena imagine a negrului veşnic slujitor?

Dacă ai ceva cunoştinţe despre relaţiile dintre muncitori şi administraţie, ştii că nici un funcţionar nu vrea să fie slujitorul celor angajaţi în „munca de jos", după cum nici un muncitor nu va accepta ideea că ar putea fi servitorul celor din administraţie sau al oricărei alte persoane. Ambele tabere au oroare de asemenea relaţii.

Dacă eşti politician, vei zîmbi îngăduitor cînd cineva îţi va spune că eşti „un slujitor al publicului", crezînd că-ţi face un compliment.

Tu mai degrabă ai vrea să fii cunoscut ca o persoană celebră.

Dacă eşti vestitor al evangheliei, „cu mare influenţă", bine cunoscut la radio şi eventual la televiziune, invitat mereu să vorbeşti în biserici, după toate probabilităţile te vei simţi mult mai bine dînd binevoitor autografe şi ocupînd locul din capul mesei la întruniri, decît slujindu-ţi turma.

Vedeţi, cînd căutăm să fim cu adevărat mari, totdeauna vom avea de plătit un preţ. Căci atitudinile noastre — evident, greşite — s-au cimentat, în ciuda faptului că avem exemplul înaintaşilor noştri, mari în adevăratul sens al cuvîntului.

Cei din generaţia mea l-au considerat pe Albert Schweitzer un om cu adevărat mare şi cei mai mulţi, chiar dacă nu au fost întru totul de acord cu teologia lui, i-au recunoscut meritele. De ce? Pentru că omul acesta s-a făcut ca un copilaş şi ca un servitor. Şi-a dat viaţa pentru cei bolnavi şi asupriţi. A fost încrezător, docil şi smerit. A fost un slujitor.

Ca om de ştiinţă, muzician, filosof şi teolog, el a părăsit ceea ce era considerat drumul sigur spre măreţie, în Germania lui natală, şi s-a dus în Africa, să lucreze printre băştinaşii primitivi dintr-un cătun îndepărtat. A înfiinţat un spital şi şi-a trăit viaţa în deplină slujire pentru alţii, mereu învăţînd, mereu plin de entuziasm, mereu nevinovat.

Chiar lumea modernă a fost obligată să recunoască faptul că această măreţie se deosebea oarecum de cea în general urmărită de oameni. An de an, el a fost astfel cotat drept una din personalităţile de frunte ale lumii.

O altă persoană admirată, cîştigătoare a tuturor sondajelor de opinie, este remarcabila credincioasă romano-catolică, Maica Theresa din Calcutta. E femeia care a renunţat la tot ce ţine de viaţa materialistă a lumii, coborîndu-se în mijlocul maselor de oameni oropsiţi ai Indiei, pe care de atîţia ani îi hrăneşte, îi îmbracă, îi adăposteşte şi îi iubeşte.

Rolul ei este prin excelenţă cel al servitorului, care refuză să domnească peste alţii, ştiind totuşi că a dobîndit o măreţie.

Aruncînd o privire în istorie, vom aminti cazul Părintelui Damien, preotul belgian de la mijlocul secolului trecut, care s-a consacrat slujirii leproşilor din colonia de pe insula Molokai, din arhipelagul Hawaii. Ce măreţ a fost şi omul acesta!

Apoi avem exemplul lui Hudson Taylor, misionarul ce a părăsit o viaţă de confort în Anglia pentru a se dedica slujirii chinezilor suferinzi şi nemîntuiţi. Viaţa lui ocupă o pagină de aur în analele slujirii misionare.

Nu putem încheia scurta serie de „mari personalităţi ale slujirii" fără să pomenim de Florence Nightingale, sora engleză de caritate, a cărei eroică dăruire în Războiul din Crimeea a constituit temelia înfiinţării profesiunii de soră medicală.

Toţi aceşti umanitari neobişnuiţi au fost printre cei ce au găsit cheia succesului prin intermediul Legii Măreţiei.

Dă rezultate şi în afaceri

Şi lumea afacerilor a dat omenirii personalităţi mari. Trebuie să înţelegem că principiile expuse de Isus sînt pragmatice şi efective chiar în lumea rigidă a liberei iniţiative, unde nu e loc pentru dulcegării, unde totul e chestiune de negociere, de schimburi calculate.

Un bun exemplu îl constituie Henry Ford, care a dorit să pună la dispoziţia cît or mai mulţi oameni un mijloc de transport eficient şi necostisitor. Cu cît a slujit mai mult, cu atît a strîns mai mulţi bani şi şi-a consolidat mai mult propria întreprindere. Astfel a devenit cel mai mare producător al industriei de automomobile.

Din păcate, Legea Măreţiei nu a prins rădăcini în industria de automobile a Americii. Confruntarea a înlocuit treptat deservirea. Disensiunile dintre administraţie şi muncitori s-au adîncit iar ideea slujirii reciproce dintre cele două tabere a devenit o glumă. Industria aceasta a adoptat o atitudine de confruntare şi faţă de public, pierzînd tot mai mult contactul cu schimbările survenite în cadrul societăţii, în economia de consum şi în resursele de combusti-

bil. Reprezentanţii ei au conceput automobilele considerate de ei drept cele mai bune, nu şi de publicul cumpărător.

Primele sunete ale clopotului morţii au fost, în cea mai mare parte, ignorate.

În cele din urmă, deteriorarea conceptului de deservire a atins punctul în care fabricanţii de automobile au decis că e prea costisitor să menţină controlul deplin al calităţii înainte de livrare. În urma sondajelor întreprinse de ei, s-a decis că vor ieşi mai ieftin dacă vor corecta eventualele defecte la atelierele contractorilor lor din toată ţara, după vînzarea automobilelor.

Şi astfel maşinile au ieşit din fabrică în condiţii nu dintre cele mai bune. Cumpărătorii au început să aibă probleme la scurt timp după preluarea maşinilor şi astfel au fost nevoiţi să le înapoieze contractorilor. Aceştia au executat reparaţiile cerute şi au trimis nota de plată fabricantului. Apoi au apărut alte defecţiuni şi s-a repetat procedura. Evident, a fost o tracasare cumplită pentru cumpărători, dar pentru punga manufactorului era mai uşor aşa.

Sunetele clopotului morţii s-au înteţit, pe măsură ce principiul deservirii corecte a publicului a fost abandonat cu totul.

După cum am observat, nu tot aşa s-a întîmplat cu Japonia, unde conştiinţa industriaşilor a fost pătrunsă de timpuriu de necesitatea bunei deserviri a populaţiei. S-a creat un consens pentru lichidarea „lucrului de mîntuială" şi crearea unor produse de calitate. Industria şi-a propus ca ţel primordial deservirea exemplară a cetăţenilor.

În al doilea rînd, cele două tabere, administraţia şi muncitorii, au început să exploreze posibilitatea într-ajutorării şi deservirii reciproce. Firmele industriale au depus eforturi susţinute pentru a imprima în personalul de conducere ideea că acesta e slujitorul muncitorilor. „Datoria noastră este de a le face serviciul mai uşor, de a le ameliora condiţiile la locul de muncă, de a rezolva problemele îndată ce se ivesc" a fost lozinca proclamată de ei. Mai mult, a coborît la nivelul copiilor, învăţînd să asculte păsul muncitorilor. „Vrem să învăţăm de la voi" au spus funcţionarii din conducere, şi

astfel s-a ajuns curînd ca muncitorii să facă anual 18-19 propuneri de îmbunătăţire a procesului de producţie, din care peste optzeci la sută au fost aplicate de conducerea întreprinderilor.

În acelaşi timp, angajaţilor li s-a imprimat mereu, nu doar cu vorba, şi prin recompense materiale, convingerea că ei sînt slujitorii clienţilor şi ai societăţii.

Conceptul slujirii dă rezultate la orice nivel, chiar într-o industrie colosală cum este cea a unei ţări dezvoltate şi prospere. Pentru că, aşa cum o ştie toată lumea, industria japoneză producătoare de automobile a ajuns din urmă şi a depăşit toate celelalte ţări, reuşind să cucerească un puternic bastion chiar în America, prin vînzarea unui număr impresionant de mare de automobile.

Desigur, principiul respectiv funcţionează şi în alte industrii. De pildă, J.C. Penney a făcut o chestiune de conştiinţă din a oferi cumpărătorilor produse de calitate, la preţuri accesibile şi într-un climat favorabil. Aşa a reuşit să dezvolte o reţea uriaşă de magazine universale răspîndite în toată America, devenind un om „mare" în comerţ.

Avem nevoie acum de acest principiu

Se conturează, astfel, un principiu de viaţă: Cei care-i slujesc pe alţii — în religie, în filantropie, în educaţie, în ştiinţă, în artă, în guvern sau în afaceri — sînt cei cu adevărat mari. Cu cît e mai profundă jertfirea şi mai largă aria de slujire, cu atît mai mare devine persoana respectivă.

Rareori se va întîmpla ca societatea să acorde titlul de om mare unor persoane setoase după putere şi preamărire de sine. Mai degrabă, acestora li se aplică termeni ca „mic tiran . . . un Cezar în miniatură . . . om care caută doar interesele lui . . . fără scrupule . . . vanitos", şi aşa mai departe. Şi, deşi uneori oameni de genul acestora reuşesc totuşi să atingă o oarecare notorietate, niciodată nu sînt însă „mari" în sensul bun al cuvîntului. Mai de-

grabă sau mai tîrziu, Legea Reciprocităţii îi va doborî.

Privind în jurul nostru, la lumea anilor optzeci, constatăm că mai mult ca oricînd lumea are nevoie de măreţie. De pildă, cîţi oameni de talie internaţională avem noi în prezent? În loc de nobleţe spirituală, întîlnim peste tot numai meschinărie. Viziunea noastră s-a întunecat.

Trebuie s-o spunem răspicat: ne lipsesc conducătorii competenţi la toate nivelele, dar mai cu seamă în cel al relaţiilor internaţionale — tocmai acum, cînd pe zi ce trece ne apropiem tot mai mult de Armaghedon. Avem nevoie de bărbaţi şi de femei care să conducă naţiunea noastră fiind gata să-şi asume responsabilităţile şi riscurile inerente acţiunii de slujire a altor naţii, pe care să le ajute să-şi realizeze potenţialul, să-şi educe cetăţenii, să-i dezvolte agricultura şi industria. Trebuie să ne debarasăm de tendinţele noastre tutelare şi exploatatoare.

Trebuie să avem curajul de a trăi Fericirile la acest nivel, de a fi încrezători, docili şi smeriţi, de a descoperi — poate pentru prima oară în istorie — cum poate conduce un om slujitor.

Pe lîngă faptul că această cale e, atît spiritual, cît şi biblic, cea dreaptă, ea mai este şi deosebit de avantajoasă. Naţiunea care înfăptuieşte cel mai mult pentru binele altora va fi prima care va profita de pe urma acestei binefaceri, sporind în măreţie; este cea spre care se vor îndrepta celelalte naţiuni, ca nişte clienţi dornici să-i cumpere mult-căutatele produse. Neamul acela va fi preamărit, înălţat şi lărgit, pe măsură ce Legea Reciprocităţii şi cea a Folosinţei îşi înfig tot mai vîrtos rădăcinile în solul ei.

Dar, cum e cu naţiunile, aşa va fi cu noi.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Matei 18:1-4; Luca 22:24-27

Ideea cheie: „Cei care-i slujesc pe alţii — în religie, în filantropie, în educaţie, în ştiinţă, în artă, în guvern sau în afaceri — sînt cei cu adevărat mari. Cu cît e mai profundă jertfirea şi mai largă aria de slujire, cu atît mai mare devine persoana respectivă" (p. 197.)

John era şofer de autobus într-un oraş de mărime mijlocie, care reuşise să-şi pună la punct transportul în comun în urma unor subvenţii din partea administraţiei regionale. Avînd un număr mare de muncitori în producţie, oraşul era sediul mai multor sindicate puternice. Ca să-şi păstreze serviciul, John a fost nevoit să intre în sindicatul şoferilor.

Într-o bună zi, fondurile federale au secat, nemaiexistînd nici o altă sursă de subvenţionare a deficitului necesar pentru funcţionarea sistemului de transport. Atît conducerea oraşului, cît şi cea a întreprinderii de transport, precum şi muncitorii ei, au fost confruntaţi dintr-odată cu nevoia luării unor decizii drastice.

John a decis că va fi un factor de rezolvare, şi nu de agravare a problemei. Deşi credincios, ce putea face o singură persoană pentru a preveni prăbuşirea cu care era ameninţată societatea sa? Dacă aţi fi în locul lui John, ce măsuri aţi fi dispus să luaţi?

Comparaţi acum răspunsurile dvs. cu cele sugerate de studiul întreprins de noi asupra Legii Măreţiei.

Confruntarea problemelor

Presupunînd că nu vă deosebiţi de marea majoritate a oamenilor în această privinţă, cu siguranţă aveţi personalităţile preferate în

lumea artelor, a sporturilor şi chiar în domeniul bisericii. Datorită unor oameni ca noi, care-şi exprimă deschis preferinţele, se naşte, cu timpul, o clasă specială de oameni, numiţi „super-stele". Şi chiar între ele, unele stele sînt mai super decît celelalte. Este oare acest nou fenomen un accident specific secolului douăzeci, datorat influenţei prea mari a *mass mediei?* (Citiţi Matei 18:1-4). _____

1. Care a fost preocuparea ucenicilor?

2. În loc să-i mustre pentru preocuparea lor, ce a făcut Isus?

3. După Pat Robertson, care sînt cele trei calităţi specifice unui copil, pe care trebuie să le manifestăm şi noi?

   a.

   b.

   c.

4. Care e primul pas uriaş spre măreţie? (Vezi pg. 185.)

5. Cum reacţionează, de obicei, un copil nerăsfăţat faţă de alţi oameni? (Vezi p. 186.)

6. Completaţi ecuaţia de mai jos:
   O persoană plină de încredere + docilitate + smerenie = o persoană _____

7. Terminaţi propoziţia de mai jos: Recunosc că dintre cele trei caracteristici ale unui copil conducătoare spre măreţie, cea asupra căreia trebuie să mă concentrez este _____

A fi slujitor

1. După ce aţi citit Luca 22:24-27, descrieţi trăsătura de caracter despre care Isus spune că va duce la dobîndirea măreţiei.

2. De ce consideră Pat Robertson că legea aceasta răstoarnă toate lucrurile? (Vezi p. 188.)

3. Cum s-ar aplica acest principiu al Legii Măreţiei la John, şoferul de autobus?

4. Ca soţ sau soţie, cum puteţi fi un slujitor mai bun al partenerului dvs. de viaţă? Specificaţi domeniul în care lucrurile s-ar schimba substanţial dacă aţi fi un slujitor sau slujitoare adevărată, în felul lui Isus.

Un caz concret

1. De ce nu a prins rădăcini Legea Măreţiei în industria automobilistică americană? (Vezi p. 190.)

2. După Pat Robertson, în industria automobilistică japoneză, „angajaţilor li s-a imprimat mereu, nu doar cu vorba, ci şi prin recompense materiale, convingerea că ei sînt slujitorii clienţilor şi ai societăţii" (pg. 192). Cum a afectat aceasta eforturile lor de a da un randament sporit şi muncă mai de calitate?

Transpunerea în practică

Într-un interviu recent care i s-a luat de către săptămînalul canadian *Maclean's*, cel mai renumit viitorolog al lumii, Alvin Toffler, a făcut următoarea afirmaţie: „Cele mai multe cunoştinţe pentru

dobîndirea succesului, care ne-au fost predate în trecut, se vor dovedi acum a fi fost false . . . Cei ce avuseseră un deosebit de mare succes în cadrul Valului al Doilea vor constata că azi acesta acţionează împotriva lor . . . Acum vei intra într-o firmă din Valul al Doilea şi vei vedea că nu stai de vorbă doar cu un şef, ci cu o persoană însărcinată cu două sau trei funcţii. Tu însuţi s-ar putea să fii şeful unei lucrări" (*Mclean's*, mai 2, 1983, p.10).

În ce fel s-a pregătit cel ce a aplicat Legea Măreţiei pentru noua generaţie de conducători?

a. El este _____

b. El este _____

c. El este _____

d. El este _____

e. El trăieşte în practică principiile însumate de Isus în _____

_____

Descrieţi o situaţie în care, prin Puterea Duhului Sfînt, vei putea manifesta trăsăturile acestea, producînd, prin aceasta, un impact pozitiv.

---

[1]Matei 18.2-4.
[2]Luca 22.25-27.
[3]Vezi Geneza 1.28.
[4]Matei 18.4 (parafrazare).
[5]Matei 23.12.
[6]Proverbe 22.4.
[7]Vezi Luca 14.28.

DOISPREZECE

LEGEA UNITĂŢII

De la începutul revelaţiei Sale către omenire, Dumnezeu i-a prezentat un principiu dificil, care se îmbină natural cu conceptul de slujire. Dar oamenii dintotdeauna s-au poticnit de el.

Voi numi acest principiu Legea Unităţii. E foarte simplu să înţelegem această lege, dar exasperant de greu s-o împlinim. Totuşi, e o lege esenţială, pe care Dumnezeu încearcă să ne-o explice de mii de ani.

Unitatea ocupă un loc central în modul de funcţionare a lumii. Poate că cea mai puternică ilustraţie a acestui fapt o găsim chiar în Dumnezeu, în relatarea despre creaţie. „Atunci Dumnezeu a zis: „Să *facem* pe om, după chipul *nostru*, după asemănarea *noastră* . . .“[1]

Este singura parte din Creaţie unde se foloseşte asemenea limbaj şi, desigur, nu putem fi absolut siguri ce anume l-a inspirat Domnul pe scriitorul uman să comunice. Probabil însă că s-a referit la Trinitate, atunci cînd a folosit persoana întîi plural. În acelaşi timp, ar fi putut să se refere la curtea de îngeri a lui Dumnezeu sau poate la maiestatea cu multiple faţete a lui Dumnezeu. Indiferent de interpretarea dată textului, un lucru e clar că e vorba de mai multe persoane şi între ele *există unitate.*

Deşi pasajul ne prezintă multe fapte semnificative, ceea ce trebuie să reţinem aici este că în cadrul trinităţii (sau al curţii de îngeri) există înţelegere şi armonie. Acolo unde este armonie se declanşează puterea de nepătruns a lui Dumnezeu.

Primele relatări din cartea Genezei conţin încă un fapt vrednic de notat: După ce omul a refuzat să asculte de Dumnezeu şi să trăiască sub suveranitatea Lui, jumătatea de adevăr a mincinosului şi amăgitorului de Satana s-a împlinit: Adam şi Eva au

devenit „ca Dumnezeu".[2] Nu putem cuprinde toată complexitatea momentului respectiv. A fost cea mai groaznică tragedie a istoriei. Căci omul, desfătarea inimii lui Dumnezeu, căzuse deja. Şi apoi citim cuvintele acestea:

Domnul Dumnezeu i-a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele şi răul. Şi acum, nu cumva să-şi întindă mîna, să ia şi din pomul vieţii, să mănînce din el şi să trăiască în veci." De aceea, Domnul Dumnezeu l-a scos afară din grădina Eden . . ."[3]

Din unitate a decurs judecata. După cum din desăvîrşita armonie a cerului a emanat minunata putere a creaţiei, tot aşa din înfricoşătoarea unitate a Celui Atotputernic a izvorît groaznica putere a judecăţii.

Exemplele sînt clare. Dumnezeu acţionează în unitate. Armonia este centrală declanşării incredibilei puteri a lui Dumnezeu.

Mai mult, unitatea din lumea nevăzută guvernează lumea văzută. Dacă funcţionează în cer, funcţionează şi pe pămînt. „Vie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, *precum în cer, şi pe pămînt.*"[4]

Acest mod de operaţie a Legii Unităţii pe pămînt a fost punctul central al uneia din cele mai citate afirmaţii făcute de Domnul:

Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi în numele Meu, sînt şi Eu în mijlocul lor."[5]

El făcea aici apel la învoială, dar nu doar de dragul învoielii ! Ci în vederea unităţii. Întrucît El avea să fie în mijlocul lor atunci cînd se strîngeau pentru a cîntări o anumită problemă, era de aşteptat ca ei să fie în acord cu El. Unitatea lor avea să fie o manifestare externă a învoielii lor interne. Fiind prezent, El avea să le aducă armonie, cu condiţia ca ei să-şi pună deoparte ideile lor preconcepute, concentrîndu-se asupra Lui, punîndu-L pe El în centru.

Atunci, şi numai atunci, se va revărsa pacea, ca la Creaţie. Căci unitatea este izvorul puterii creatoare a lui Dumnezeu.

În această unitate există şi un factor de înmulţire, pe care-l putem observa într-o cîntare a lui Moise, ale cărei cuvinte au fost recitate în auzul întregului Israel, către sfîrşitul vieţii lui. Spunea Moise că Unul, care stătea pe Stîncă, va urmări o mie din tabăra vrăjmaşă şi doi vor pune pe fugă zece mii.[6] Unitatea nu produce doar o dublare sau triplare a puterii, ci progresia explodează.

Biserica primară

Exemplele de unitate în cadrul bisericii primare, aşa cum sînt relatate în Noul Testament, indică puterea Legii Unităţii. De pildă, plăpînda adunare de credincioşi, numită în original *ekklesia*, termen tradus uneori prin biserică, a continuat să rămînă unită, după răstignirea, învierea şi înălţarea lui Cristos, deşi era cuprinsă de frică, nesiguranţă şi slăbiciune. Dar un verset din Faptele Apostolilor aruncă lumină asupra adevăratei stări a acestei adunări: „Toţi aceştia stăruiau *cu un gînd* în rugăciune . . ."[7] Adică erau în unitate, se învoiau.

Apoi Biblia ne spune că puterea a străbătut acel grup unit, emanînd spre cei din jurul lor. Duhul Sfînt, dătătorul vieţii şi al puterii, a fost trimis asupra copiilor lui Dumnezeu în măsură nemaiîntîlnită pînă atunci. Biserica a luat astfel avînt.

În alt punct critic, asistăm la lansarea mişcării misionare ce avea să schimbe lumea, ca urmare a atingerii unităţii şi armoniei. Faptul s-a petrecut în Antiohia, cînd urmaşii Domnului au fost numiţi pentru prima dată creştini.[8]

În biserica din Antiohia erau nişte proroci şi învăţători: Barnaba, Simeon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu tetrarhul Irod, şi Saul. Pe cînd slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mîinile peste ei şi i-au lăsat să plece.[9]

Domnul a acţionat în acel cadru de armonie, caracterizat prin

concentrarea tuturor, inclusiv a marilor şi diverşilor conducători, asupra lui Cristos — în timp ce aceştia „slujeau" Domnului, I se închinau şi-şi îndreptau spre El tot devotamentul lor, înfruptîndu-se din El, mai degrabă decît din hrana pămîntească. Domnul i-a ales pe Saul, care a fost numit acum Pavel,[10] şi pe Barnaba, „fiul mîngîierii", al cărui nume deja fusese schimbat din acela de Iosif, şi i-a trimis în misiune, încărcaţi de putere.[11]

În toate aceste relatări vedem dovada faptului că oamenii nu vor desluşi glasul lui Dumnezeu dacă nu se păstrează unitatea Duhului. Lipsa unităţii va face ca Duhul să plece din mijlocul unei adunări.

Dacă dorim dovezi suplimentare, nu avem decît să privim la istoria recentă a bisericii. În ultimul timp, dezbinările şi absenţa unităţii au fost trăsăturile ei caracteristice, urmarea fiind neputinţa ei de a mai produce vreun impact asupra lumii, deoarece nu mai are acea putere ce izvorăşte din unitate. Nici nu e de mirare că Isus, în noaptea trădării Sale de către Iuda, s-a rugat atît de mişcător şi de cutremurător pentru armonie în rîndurile copiilor Săi, cerîndu-I Tatălui ca ei să fie „desăvîrşiţi în unitate"[12] El ştia cît de crucială este această calitate.

Şi spre bine, şi spre rău

Ceea ce fascinează la unitate este aparenta ei capacitate de a genera putere atît spre bine, cît şi spre rău — cel puţin o vreme. Dovada o găsim în relatarea de la începutul Bibliei, despre Turnul Babel.

Aflăm că, după Potop, tot pămîntul avea o singură limbă, folosind aceleaşi cuvinte pentru a se înţelege între ei.[13] Oamenii începeau să se unească şi să lucreze în armonie. Astfel, au descoperit procedeul de fabricare a cărămizilor şi a mortarului, apucîndu-se să-şi construiască un turn mare, al cărui vîrf să ajungă pînă la cer. Ei doreau să-şi făurească un „nume" şi să se dezvolte ca forţă unită.[14]

Dacă citim pasajul respectiv cu atenţie, vom observa că motivul

care i-a determinat să facă toate acestea a fost mîndria. Planul lor nu a fost altceva decît primul efort al omului de a se glorifica pe sine. Au vrut să-şi înalţe un monument în cinstea lor, aducînd prin aceasta un afront direct lui Dumnezeu.

Cum era de aşteptat, Dumnezeu a privit acest act drept un păcat. Scriptura consemnează reacţia Sa în faţa acestei cumplite sfidări:

„. . . Iată, ei sînt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gînd. Hai să Ne coborîm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora." Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pămîntului . . . [15]

Dumnezeu, Cel Atotputernic, a văzut că oamenii aveau un singur gînd şi o singură limbă, că, fiind uniţi, de-acum nimic nu le mai putea sta în cale, ci totul avea să le fie posibil, atît spre bine, cît şi spre rău.

Urmează evaluarea exactă din partea Domnului: cînd realizează unitatea, omenirea e covîrşitor de puternică.

Întrucît există unii care cred că acţiunea întreprinsă de Dumnezeu împotriva ziditorilor Turnului Babel a fost prea aspră şi nerezonabilă, se impune o înţelegere a adevăratului substrat al întregului episod. Domnul a înţeles imediat adevărata intenţie a oamenilor, de a se uni pentru proslăvirea omului, acţiune care echivala cu rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Or, aşa cum am văzut, conform Bibliei, Dumnezeu se împotriveşte celor mîndri, favorizîndu-i, în schimb, pe cei smeriţi. El se împotriveşte celor mîndri sub orice formă. Orice expresie de aroganţă şi răzvrătire, în special aroganţa unui grup compact, din orice loc s-ar găsi, va atrage, în cele din urmă, opoziţia Sa.

E demn de remarcat că mîndria, care duce la glorificarea omului, continuă să existe şi astăzi în lume, într-o formă mai subtilă, dar nu mult deosebită de cea de la Turnul Babel. Şi acum omenirea vrea să construiască turnuri mari, spre slava omului. Mişcarea aceasta, acţionînd lent, dar persistent, străbate întreg pămîntul, profitînd de starea naturală de mîndrie a omului, şi cîştigîndu-şi tot mai mulţi

aderenţi. Ţelul ei final este respingerea centralităţii lui Dumnezeu şi eliminarea libertăţii religioase din societate. Unitatea realizată de adepţii ei a cîştigat o forţă fără precedent în vremea noastră.

Însă adepţii credinţei în Dumnezeu şi în Cuvîntul Său se pot mîngîia cu vestea proclamată de Scriptură că toate aceste forţe adunate sub steagul umanismului, asemenea celor de la Turnul Babel, cîtă vreme rămîn opuse lui Dumnezeu, vor fi negreşit înfrînte. Biblia le trece la categoria denumită „Babilon", ce va avea parte de totală anihilare.[16] Nu trebuie scăpat din vedere faptul că locul presupus al Turnului Babel a fost în apropiere de Babilonul istoric, dacă nu chiar pe vatra sa.

Lecţia pe care trebuie s-o învăţăm de aici este că Domnul Dumnezeu priveşte foarte grav problema unităţii. Nouă, copiilor Săi, nu ni se cere mai puţin.

Unitatea căutării

Unitatea trebuie să înceapă de la individ. Dacă doreşti să cunoşti adevărata putere ce poate schimba lumea, trebuie să fii unit în lăuntrul fiinţei tale. Ai nevoie absolută de armonie internă. Iarăşi, Biblia se adresează fără echivoc acestui subiect, prin Iacov, care spune că cel cu mintea împărţită nu va primi nimic de la Domnul.[17]

Cu o parte a minţii sale, crede şi doreşte un lucru iar cu cealaltă una şi aceeaşi persoană crede sau doreşte cu totul altceva, producîndu-se în ea un haos de nedescris. Aici nu poate fi loc pentru nici o îndoială, deoarece, adaugă Iacov, „. . . cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, tulburat şi aruncat de vînt încoace şi încolo."[18]

Dimpotrivă, Biblia spune că trebuie să fim ca Avraam, care, atunci cînd, bătrîn fiind de o sută de ani şi rămas fără copii, i s-a spus că va fi părintele multor naţiuni, nu s-a îndoit cu privire la făgăduinţa respectivă, ci a rămas pe deplin asigurat că Dumnezeu va împlini tot ce spusese.[19]

Avraam realizase unitatea căutării în viaţa sa. El nu se lăsase

pradă schizofreniei spirituale, care îi avariază pe atîţia credincioşi de azi în umblarea lor cu Domnul, cînd aceştia sînt sfîşiaţi de două tendinţe diametral opuse: pe de o parte dorinţa de a trăi o viaţă creştină iar pe de alta dorinţa, la fel de puternică, de a realiza cît mai multe ţeluri lumeşti. Oamenii aceştia, care nu se pot hotărî unde vor să stea, ori în car ori în teleguţă, trebuie neapărat să audă cuvintele lui David: „Inima mea, o, Dumnezeule, este fixată asupra ta . . .[20]

Binecunoscuta istorie a Mariei şi a Martei ilustrează elocvent deficienţa de care vorbim.

În timp ce mergea cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Şi o femeie numită Marta L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a aşezat jos la picioarele Domnului şi asculta cuvintele Lui. Marta, care era împărţită cu multă slujire, a venit la El şi I-a zis: „Doamne, nu Îţi pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Zi-i dar să-mi ajute." Dar răspunzînd, Isus i-a zis: „Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frămînţi tu, dar un singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua."[21]

Evident, fragmentul citat nu trebuie interpretat în sensul încurajării lenei sau al lipsei de responsabilitate. Isus o iubea pe Marta şi aprecia dorinţa ei de a servi, dar era îngrijorat de atitudinea ei, de unitatea ei internă. Maria alesese „partea cea bună"; căutarea ei se desfăşurase sub domnia unităţii, de dragul căreia ar fi fost gata să renunţe la orice. În schimb, Marta dorea să i se recunoască meritul de a fi urmaşă a lui Isus dar şi o bună organizatoare, şi o bună gospodină. Nu era animată de un singur gînd şi, ca atare, nu avea pace. Era „îngrijorată şi se frămînta pentru multe lucruri."

Nu putem sluji la doi stăpîni.[22] Nu putem pune în acelaşi timp soţul sau soţia pe locul întîi în viaţă, şi pe Isus Cristos. Nu putem acorda importanţă maximă serviciului nostru, pretinzînd, în acelaşi timp, că-L slujim la fel de mult pe Isus. Dificultatea noastră provine din faptul că am creat o prăpastie între cele două elemente,

soțul sau soția pe locul întîi în viață, și pe Isus Cristos. Nu putem acorda importanță maximă serviciului nostru, pretinzînd, în același timp, că-L slujim la fel de mult pe Isus. Dificultatea noastră provine din faptul că am creat o prăpastie între cele două elemente, pe care le concepem ca doi stăpîni, încercînd să le acordăm, cînd unuia, cînd altuia, locul primordial în viață. Făcînd așa, vom da, negreșit, în schizofrenie și crize nervoase.

Rezolvarea e simplă: să nu mai acționăm cu mintea împărțită, ci cu un singur gînd. Să-L punem pe Isus pe locul întîi și apoi El ne va zice: „Iubește-ți soția cum am iubit Eu biserica."[23] Nu poate primi o soție sau un soț o dragoste mai mare ca aceasta! În mod similar, pune-L pe Isus pe locul întîi și El îți va spune: „Cînd te apuci de o treabă, fă-o cu toată tăria de care ești în stare."[24] Nu poate fi executată o lucrare cu mai multă atenție decît aceasta.

Tocmai asemenea unitate de preocupare poate fi leacul pentru disperarea lăuntrică în care se zbat de regulă atîția oameni. Ea va „lua cu mîna" groaznica povară ce le apasă inima — îi va scoate din mohorîta stare de deprimare în care plutesc, cu nervii distruși.

Principiul mai are și o latură colectivă

Biblia ne arată mereu că tot ce e valabil pentru individ e adevărat și se aplică și colectivităților de oameni — atît în familie, cît și în orice grupare de oameni — familie, întreprindere sau partid politic L-au acuzat că s-a aliat cu Satana, Isus a ripostat cu următorul principiu universal: „. . . Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este adusă la ruină; și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu va dăinui."[25]

Ideea subliniată de Domnul aici e simplă: Fără unitate internă orice grupare de oameni — familie, intreprindere, sau partid politic — se va prăbuși, în cele din urmă. Orice oscilație, șovăială și pregetare va duce la dezbinare și nimicire.

În versetul citat, Isus a vorbit despre împărăția Satanei, arătînd

că aceste principii universale ca, de pildă, Legea Unităţii, se aplică peste tot şi sînt mai cuprinzătoare decît religia. Chiar şi lucrările răului se vor prăbuşi dacă forţele sale rele nu sînt unite.

Unitatea produce tărie; lipsa unităţii produce slăbiciune. Evident, această revelaţie nu aparţine exclusiv Noului Testament, deoarece cuvintele Domnului ne amintesc de învăţăturile acelui om ce fusese înzestrat cu o înţelepciune inimaginabil de mare, vestitul Solomon din Vechiul Testament: „Cine îşi tulbură casa va moşteni vînt."[26] Întreaga istorie biblică e o mărturie a valabilităţii acestui proverb. Casele unor mari conducători s-au prăbuşit, adesea, din pricina uneltirilor şi luptelor interne dintre membrii lor.

În cazul generaţiei din care fac parte, îmi vine în minte numele de Kennedy, ca expresie a tăriei provenite din unitate în cadrul unei case sau al unui clan. Lucrînd împreună pentru binele familiei cît şi pentru cel al fiecărui membru în parte, Kennedy-ii din statul Massachusetts au realizat un remarcabil grad de succes pe plan politic. Puterea unui membru individual al familiei a fost amplificată în progresie geometrică datorită armoniei întregului grup. Din păcate, am avut tot mai puţine exemple de familii atît de bine sudate.

Acelaşi lucru e valabil şi în lumea afacerilor. Să ne amintim cîte firme au intrat în declin pentru că au renunţat la unitatea iniţială de scop şi viziune bine conturată, în schimbul unei aşa-zise „diversificări" a gamei produselor lor. O vestită companie electronică a eşuat cînd a încercat să fabrice computere de mare calibru. O întreprindere chimică a început să aibă probleme serioase cînd a intrat în domeniul vînzărilor şi cumpărărilor de terenuri şi imobile.

Sînt încununate de succes acele organizaţii şi persoane care se unesc în jurul cîtorva ţeluri sau misiuni relativ simple, dar bine definite. Căci omul cu mintea împărţită este „nestatornic în toate căile sale."[27] La fel este orice intreprindere divizată.

Nu mai puţin gravă e problema la nivel naţional. Făcînd o incursiune în istorie, vom vedea că actualele tulburări pe care le trăieşte Italia pe plan economic, în ciuda unor semne externe de mare civilizaţie, îşi au rădăcinile în antecedente petrecute cu mult timp

în urmă. Încă înainte de eforturile lui Garibaldi de a realiza unirea statului modern Italia, în secolul al nouăsprezecelea, această ţară fusese tulburată de veşnicele lupte ale micilor state-oraşe de a stabili hegemonia unuia asupra altuia sau de a-şi menţine autonomia Garibaldi le-a unit într-o alianţă precară, dar, în urma celor două războaie mondiale şi a condiţiilor create în Europa modernă, Italia se încadrează poate cel mai bine la categoria „bolnavilor" bătrînului continent, pentru simplul fapt că cetăţenii ei nu trăiesc în armonie unii cu alţii.

Facţiunile din sînul acestei naţiuni refuză să se unească. Casa e împărţită. În consecinţă, economia suferă, societatea e sfîşiată de terorism iar crimele şi infracţiunile abundă; serviciile guvernamentale nu sînt la înălţimea cerinţelor şi viaţa decurge anevoios.

Statele Unite au o istorie diferită şi alte simptome, dar boala este aceeaşi. De la întemeierea sa pînă în 1960, cetăţenii acestei ţări au fost uniţi prin cel puţin un element moral. În esenţa ei, America a fost fondată ca ţară creştină, adoptînd principii biblice şi guvernîndu-se în cea mai mare parte după aceste principii. Poporul era pătruns de concepţii etice înalte privitoare la muncă şi la îngrădirile morale ce trebuie instituite în societate, pe baza sistemului filosofic de onoare şi decenţă, care a supravieţuit, în pofida unor frecvente şi flagrante abateri.

Astăzi Statele Unite se zbat sub povara filosofiei sociale a pluralismului. Nu există nici o unitate reală. De la un ţărm la altul al ei, ţara e brăzdată de un vacarm de stridente voci contradictorii. Tronează haosul şi dezbinarea.

Un oaspete pe care l-am avut la programul de televiziune al Clubului 700 a pus odată următoarea întrebare tipică pentru atmosfera actuală de confuzie: „Ce s-a întîmplat cu vechiul concept «Eu sînt păzitorul fratelui meu»?"

Răspunsul e simplu: S-a evaporat împreună cu etica creştină. Asemenea concepte izvorăsc dintr-o societate ce-L are pe Dumnezeu în centru, în schimb noi nu mai avem nici o forţă care să ne unească. Am ajuns să fim fragmentaţi şi fiecare fragment generează pro-

priile sale gelozii şi interese proprii. Dacă vor continua lucrurile aşa iar diversele facţiuni rivale vor continua să se izoleze şi să crească în forţă, ţara se va prăbuşi negreşit, datorită încălcării Legii Unităţii.

Unitate în diversitate

Este important să înţelegem că unitatea ce izvorăşte din adevărul împărăţiei lui Dumnezeu nu insistă şi nu doreşte uniformitate. Lecţiile desprinse din Biblie despre unitatea Dumnezeirii ne arată cît se poate de clar că aşa stau lucrurile. Chiar în cadrul unităţii Trinităţii există diversitate.

Vedem exemplificarea acestui adevăr şi în vieţile ucenicilor lui Cristos. Aceştia au fost uniţi în căutarea lor, în scopul central urmărit de toţi, dar ca oameni au fost cît se poate de diferiţi, de mai multe ori dovedindu-se a fi chiar neconformişti.

Apostolul Pavel ne-a învăţat lucrul acesta într-o lecţie spirituală cu aplicaţii fizice:

> Sînt *felurite* daruri, dar acelaşi Duh; sînt *felurite* slujbe, dar acelaşi Domn; sînt felurite lucrări, dar acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor.[28]

Varietatea e calea lui Dumnezeu, invocînd pentru aceasta chiar exemplul trinităţii: Duhul, Domnul, Dumnezeu. Varietatea şi diversitatea slujesc scopul lui Dumnezeu, lucrînd în chip distinct şi precis pentru a ajunge la „folosul tuturor", adică la binele obştesc.

Nu, nicidecum, în familii, în afaceri, în biserici şi în naţiuni Domnul nu caută să formeze o colecţie de roboţi. Ci caută oameni cu diverse personalităţi, talente şi stiluri, care sînt uniţi în scop şi lucrează pentru binele comun.

Folosind principiile Sale în chip armonios, ei pot învinge crizele secolului nostru.

Fiind profund conştient de aceasta, în noaptea dinaintea răstignirii Sale, Isus s-a rugat la Tatăl Său în felul următor:

„Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei care vor crede în Mine prin cuvîntul lor, ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, *pentru ca ei să fie una, cum şi Noi sîntem una.* Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine."[29]

El ştia că e nevoie de unitate pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu şi că fără ea nu există puterea necesară pentru salvarea lumii şi desăvîrşirea copiilor lui Dumnezeu.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Gen. 1:26; 11:6-8; Mat. 18:19-20; Ioan 17:20-23; Fapte 13:1-3; I Cor. 12:4-7

Ideea cheie: Dumnezeu acţionează în unitate. Armonia este centrală declanşării incredibilei puteri a lui Dumnezeu.

1. Ce s-ar întîmpla dacă, în timp ce mergeţi cu bicicleta, creierul dvs. ar emite un set de instrucţiuni pentru picioare şi altul pentru braţe? Evident, aţi cădea grămadă pe marginea şoselei. Citiţi acum Geneza 1.26. Care e explicaţia faptului că pămîntul, soarele şi luna îşi desfăşoară mişcarea de-a lungul unor orbite precis sincronizate şi restul naturii funcţionează după un model de armonie similară?

2. Pat Robertson scrie: „O mare creativitate se degajă acolo unde este unitate" (p. 198). Dacă aceste cuvinte sînt adevărate, atunci care ar trebui să fie reacţia noastră faţă de unele exemple

de artă, literatură şi muzică produse în ultimele decenii?

3. Sau, dacă afirmaţia de mai sus nu este adevărată, atunci care ar trebui să fie ţelul nostru, în conformitate cu crezul nostru, că creştinii trebuie să producă literatură înălţătoare, artă înălţătoare şi muzică înălţătoare spre slava lui Dumnezeu?

4. Conform textului de la Geneza 3:22-23, ce mai izvorăşte din unitatea Dumnezeirii?

5. Conform textului de la Geneza 3:22-23, ce mai izvorăşte din unitatea Dumnezeirii?

6. Într-o lecţie anterioară am învăţat despre curba exponenţială. Ce efect are aceasta asupra Legii Unităţii, potrivit textului de la Deuteronom 32:30?

Legea Unităţii în acţiune

1. Potrivit lui Pat Robertson, „oamenii nu vor desluşi glasul lui Dumnezeu dacă nu se păstrează unitatea Duhului" (p. 201). Care sînt cele două ilustraţii ale ideii respective în biserica primară, potrivit textului de la Fapte 1:14; 13:1-3

   a.

   b.

2. Localul bisericii „First Central Church" din California a devenit neîncăpător pentru numărul tot mai mare de credincioşi care-i frecventează serviciile. Celor mai mulţi le convine aşezarea actuală a sanctuarului, la mică distanţă de locuinţele

lor. Unii din membri însă ar dori ca noul local să fie amplasat mult mai la est de locul actual, pe cînd alţii ar dori să fie mai la nord. În adîncul inimii lui, păstorul e convins că biserica ar trebui construită mai la sud. Ce poate face el pentru a declanşa puterea lui Dumnezeu în biserică?

Şi spre bine, şi spre rău

1. „Cînd realizează unitatea, omenirea e covîrşitor de puternică" (p. 208). Ce efort al omului ilustrează aceasta? (vezi Gen. 11:1-4.)

2. De ce a fost unitatea din vremea aceea atît de respingătoare pentru Dumnezeu?

3. Arătaţi cum bărbaţii şi femeile ultimelor decenii au căutat să ridice un nou monument în cinstea lor înşişi în sistemul nostru de învăţămînt (vezi p. 202.)

4. Ce ar trebui să ne dea curaj şi nădejde, în situaţia actuală cînd sîntem confruntaţi cu eforturile de auto-glorificare ale omului? (vezi Apo. 14:8).

Confruntarea problemelor

Armonie internă

1. Ce este absolut esenţial pentru a avea succes pe tărîm spiritual? (vezi Iacov 1:6-8).

2. Mai toată viaţa Ken a fost angajat în lucrarea creştină, realizînd succese importante şi remarcîndu-se ca lider. Într-o zi,

un prieten creştin l-a rugat să devină preşedintele unei firme comerciale, oferindu-i un salar de peste 100 000 de dolari pe an.

a. Enumeraţi trei motive pentru care credeţi că Ken ar trebui să se gîndească serios să accepte oferta.

b. Enumeraţi trei motive pentru care credeţi că Ken ar trebui să refuze oferta şi să rămînă conducător al lucrării creştine.

c. Cum s-ar putea aplica experienţa avută de Marta şi Maria la Luca 10:38-42 la situaţia lui Ken?

d. Ce anume ar putea crea acea stare de „disperare lăuntrică" amintită de Pat Robertson la pagina 205, dacă Ken se va hotărî să rămînă în lucrarea creştină?

e. Exprimaţi în scris un ţel din viaţa dvs. care vă va asigura acea motivaţie unică şi viziune despre care spune Pat Robertson că e absolut necesară pentru succes.

Armonia în cadrul grupului

1. Enumeraţi trei domenii ale interacţiunii de grup, descrise de Pat Robertson la pagina 206, care necesită unitate.

2. Redaţi în scris rugăciunea dvs. după unitate, în următoarele domenii din viaţa dvs.:

   a. Familia dvs.

   b. Biserica dvs.

   c. Ţara dvs.

Transpunerea în practică

1. Dacă acceptaţi textul de la I Corinteni 12:4-7 ca fiind adevărat, care va fi atitudinea dvs. faţă de oamenii cu care vă deosebiţi în păreri, din cadrul familiei spirituale sau al bisericii?

2. Redaţi în scris ceea ce consideraţi a fi darul pe care vi l-a dat Dumnezeu de a sluji în familia dvs. pământească, în familia spirituală şi în comunitatea dvs.

3. Numiţi cel puţin un domeniu în care aţi contribuit la ştirbirea unităţii? Ce veţi face pentru a remedia situaţia?

Recapitulare

„El [Isus] ştia că e nevoie de unitate pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu şi că fără ea nu există puterea necesară pentru salvarea lumii şi desăvîrşirea copiilor lui Dumnezeu" (pg. 219).

---

[1]Geneza 1.26.
[2]Geneza 3.5.
[3]Geneza 3.22,23.
[4]Matei 6.10.
[5]Matei 18.19,20.
[6]Vezi Deuteronom 32.30.
[7]Fapte 1.14.
[8]Vezi Fapte 11.26.
[9]Fapte 13.1-3.
[10]Vezi Fapte 13.1,9.
[11]Vezi Fapte 4.33,36.
[12]Ioan 17.23.
[13]Geneza 11.1.
[14]Geneza 11.4.
[15]Geneza 11.6-8.
[16]Vezi Apocalipsa 14.8.
[17]Iacov 1.6-8.
[18]Iacov 1.6.
[19]Vezi Romani 4.13-21.
[20]Psalmul 57.7.
[21]Luca 10.38-42.
[22]Vezi Matei 6.24.
[23]Vezi Efeseni 5.25.
[24]Eclesiastul 9.10, parafrazare.
[25]Matei 12.25.
[26]Proverbe 11.29.
[27]Iacov 1.8.
[28]I Corinteni 12.4-7.
[29]Ioan 17.20-23.

TREISPREZECE

LEGEA MIRACOLELOR

Şi acum să ne ocupăm de miraculos.

Am văzut cum funcţionează împărăţia.

Am aruncat o scurtă privire la modul în care lumea fizică pare să se apropie de limitele supravieţuirii sale, datorită faptului că a încălcat legile lumii spirituale, pe care se bazează, în final, tot ce există.

Am observat cum natura vizibilă a acelei lumi spirituale nu-i diminuează cu nimic realitatea, ci doar stabileşte cine va putea s-o înţeleagă.

Ne-am referit la posibilităţile de a pătrunde în acea lume spirituală, luînd contact cu adevărul şi puterea lui Dumnezeu, şi transferîndu-le în lumea fizică. Lucrul acesta e posibil încă de pe acum, pe măsură ce ne apropiem cu paşi repezi de clipa în care împărăţia lui Dumnezeu va ţîşni dintr-odată în focarul viziunii noastre, devenind vizibilă şi înlocuind toate împărăţiile şi puterile pămîntului.

Tocmai acest punct în care pătrundem în nevăzut, văzînd cum se manifestă acesta în lumea vizibilă, va trebui să-l analizăm mai îndeaproape. Există şi o lege a miracolelor. Ea stabileşte cînd e dispus Dumnezeu să schimbe cursul obişnuit al lucrurilor pentru a realiza un anumit plan al Său. Căci ori de cîte ori întrerupe acea condiţie naturală pe care a aşezat-o El în univers, urmarea este un miracol, o încălcare a legilor naturale prin care lucrează El în mod obişnuit, clipă de clipă. Atunci El suspendă modul normal de funcţionare a lucrurilor.

Întrucît Dumnezeu este atotputernic, singura persoană absolut liberă din univers, care nu e legată nici măcar de propria Sa creaţie, El e în stare, poate schimba oricînd funcţionalitatea lucrurilor. El

poate vindeca un trup cît ai clipi din ochi; El poate potoli furtuna şi poate muta un munte de la locul lui. Toate acestea le numim miracole sau minuni.

Dar chiar şi în cazurile acestea, El acţionează în cadrul unor principii bine stabilite, ce alcătuiesc Legea Miracolelor.

Din pricina disperatei stări în care se află lumea, încă mai avem nevoie de minuni şi astăzi. Asta înseamnă că trebuie să înţelegem legea ce le guvernează şi apoi s-o aplicăm, deoarece la Rusalii Isus a introdus un nou standard după care se măsoară „normalul". Odată înzestraţi cu puterea Duhului Sfînt, minunile aveau să devină ceva normal. El s-a aşteptat de la urmaşii Lui să facă lucrări şi mai mari decît El.[1] La urma urmei, în timpul încarnării Lui El i-a mustrat pentru neputinţa lor de a săvîrşi minuni cum ar fi umblarea pe apă sau scoaterea demonilor. În schimb, a lăudat pe unul din afara cercului lor, un sutaş roman, care a priceput autoritatea spirituală a lui Cristos şi a putut face discernămînt între relaţia dintre spiritual şi natural. „Doar spune un cuvînt, şi robul meu se va vindeca," a declarat sutaşul.

Isus s-a minunat de capacitatea de înţelegere a acestui roman. „. . . nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare," a spus El.[2] Asta trebuie să redobîndim noi.

Umbrela credinţei

„Aveţi credinţă în Dumnezeu."[3] În capitolul patru, am văzut că pentru a înţelege cum funcţionează împărăţia, trebuie să *începem* acolo. Asta a fost umbrela dată de Isus în explicarea blestemării smochinului. Tot acolo trebuie să şi *sfîrşim*.

Prin procesul naşterii din nou — care se realizează prin har, cu ajutorul credinţei — noi trebuie să vedem şi să intrăm în împărăţia cerurilor, unde îşi are sediul puterea miraculoasă. Cum i-a explicat Domnul lui Nicodim, aceasta e lumea Duhului, care e ca vîntul, nevăzută, dar îşi face simţite efectele. Vîntul nu-l putem vedea, dar vedem lucrurile puse în mişcare de el. Tot aşa şi-n cazul împărăţiei,

îi putem vedea efectele. Mai mult, cîştigăm acces la puterea ei prin credinţa noastră în Isus Cristos, prin naşterea noastră din nou.

Uneori avem impresia că murim de sete, dar colo în depărtare, în spatele barajului, se află un mare rezervor de apă, cu apa limpede. De departe, noi vedem copacii verzi şi iarba mănoasă din jurul lui, dar rezervorul propriu-zis nu-l vedem. Avem neapărat nevoie să ne deplasăm pînă acolo.

Cînd Îl primim pe Isus, tot ceea ce este El şi tot ceea ce a făcut El, prin acel act numit naşterea din nou, obţinem acces la acest minunat rezervor de apă rece, numai bună pentru stîmpărat setea, care se numeşte împărăţia lui Dumnezeu. Ni se dă intrare liberă într-o lume cu totul şi cu totul nouă, ce fusese ascunsă privirilor noastre pînă acum: împărăţia secretă.

„Aveţi credinţă în Dumnezeu!" a spus Isus. Credeţi că Dumnezeu există, puneţi-vă încrederea în El, aşteptaţi-vă ca să aibă părtăşie cu voi, să vă arate voia Sa şi planul Său. Folosiţi apa din rezervor, neuitînd nici o clipă că credinţa este titlul de proprietate asupra acelui rezervor al puterii.

El este în întregime al nostru, dacă-i cunoaştem *regulile ce guvernează minunile.*

Mai întîi, trebuie să ne luăm privirea de la împrejurări şi de la imposibilităţi, privind, în schimb, la Dumnezeu şi la posibilităţi.

Pentru asta, avem nevoie de exemple vrednice de urmat din istoria copiilor lui Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte de Iosua şi Caleb.[4] Ca reprezentanţi ai celor douăsprezece triburi ale lui Israel, împreună cu alţi zece, ei au fost trimişi să iscodească ţara şi să vadă dacă poporul trebuie să intre în pămîntul pe care i l-a făgăduit Dumnezeu. Ei au stat patruzeci de zile şi s-au întors cu vestea că e o ţară bogată, în care curge laptele şi mierea, dar că e populată de uriaşi, adăpostiţi în cetăţi întărite.

„Sînt prea tari pentru noi," au spus zece din iscoade.

Dar Caleb şi Iosua, personaje ce aveau să joace un rol proeminent în istoria Israelului, au dat dovadă de entuziasm şi au fost gata să pornească la cucerirea ţării. „Nu are importanţă cîţi uriaşi sînt.

Domnul e cu noi!" Ei au privit la Dumnezeu, nu la împrejurări, reflectînd exact atitudinea pe care o cere El de la copiii Lui.

Totuşi balanţa a înclinat în favoarea celor zece, care au exploatat vechile temeri ale israeliţilor cu care părăsiseră Egiptul. Ei au sucombat în faţa crizei lor, ignorînd principiile miraculosului şi refuzînd să ia în primire ceea ce era deja al lor.

Istoria biblică a lui Ionatan, fiul regelui Saul, ne arată nevoia de a privi la Dumnezeu, nu la împrejurări.[5] Privind cîmpia plină de oştirea inamică a filistenilor, împreună cu tînărul său purtător de arme el a pus un semn ca să vadă dacă Dumnezeu este cu ei. Şi, desigur, Dumnezeu era cu ei. Atunci au pornit la atac, declarînd că nu e mai greu pentru Domnul să cîştige cu o mînă de oameni decît cu o mulţime. Refuzul lor de a se lăsa intimidaţi de împrejurările aparent insurmontabile a dus la cîştigarea unei importante victorii pentru întreaga armată a Israelului.

În al doilea rînd, nu trebuie să ne îndoim în inima noastră.

Am văzut că spiritul dirijează materia, că autoritatea inferioară se supune autorităţii superioare şi că mintea şi vocea sînt instrumentele prin care e transmisă voia spiritului mediului înconjurător.

Pentru ca să se facă minuni prin intermediul nostru, mai întîi voia lui Dumnezeu trebuie să fie transmisă fără nici o oprelişte de către Duhul Sfînt prin duhul nostru. Apoi, ne spune Isus, nu trebuie să ne îndoim în inima noastră. Centrul fiinţei noastre celei mai lăuntrice — pe care Biblia îl numeşte cînd inimă, cînd duh — trebuie să fie concentrat asupra obiectivului. Inima noastră trebuie să fie pe deplin convinsă, fără nici o îndoială. Noi trebuie să fim ca Avraam, care, împotriva oricărei nădejdi, a crezut că Dumnezeu îi va da un fiu prin soţia lui, Sara. „El nu s-a îndoit de făgăduinţa lui Dumnezeu, prin necredinţă, ci, întărit prin credinţă, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredinţat că ce a făgăduit El poate să şi împlinească."[6]

De fapt, convingerea din duhul nostru trebuie să fie atît de puternică încît să ni se pară că lucrul dorit s-a şi întîmplat. După cum s-a

exprimat Isus, „crede că ai primit" şi vei avea ceea ce spui.

Am trăit în experienţa mea proprie această extraordinară posedare *actuală* a unei minuni *viitoare* cu cîtva timp înainte de a achiziţiona prima staţie de televiziune a centrului CBN. Deşi capitalul meu se rezuma la 70 de dolari şi nu aveam nici servici, şi deşi nici măcar un televizor nu aveam, fiind total lipsit de orice cunoştinţe în domeniul televiziunii, al radiofoniei, al cinematografiei sau al teatrului, cumpărarea unei staţii a devenit pentru mine o realitate prezentă. Şi azi îmi vine greu să descriu starea lăuntrică din acea vreme. Convingerea pe care o aveam în duh era atît de reală încît cumpărarea unei staţii de televiziune cu numai 70 de dolari mi s-a părut la fel de sigură ca o banală cumpărare de alimente la băcănie.

După cum mi-a spus mai tîrziu un înalt funcţionar al companiei RCA: „Eraţi atît de sigur pe dumneavoastră, încît nu puteam să ne închipuim că nu aveaţi toţi banii depuşi la bancă."

Pentru cei din jurul meu, care nu vedeau decît realitatea *vizibilă*, eu eram cel mai mare fraier. Ceea ce încercam să realizez era pur şi simplu din domeniul fantasticului. Dar Dumnezeu îmi dăduse o măsură de credinţă şi duhul meu a contat pe resursele lui Dumnezeu, considerîndu-le parte din realitatea mea. Cum a spus Isus: „La oameni este cu neputinţă, dar la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putinţă."[7]

Cei şovăitori, cei fricoşi, cei din cale-afară de precauţi, cei cu inima împărţită şi cei schimbători nu vor cunoaşte niciodată puterea miracolelor. Ei nu vor trăi niciodată succesul sau biruinţa în lumea vizibilă sau în cea invizibilă. Ţelurile urmărite de ei îi vor ocoli întotdeauna iar ei nici nu vor şti de ce. Cel puţin, pînă cînd vor înţelege că mintea şi duhul lor împărţite seamănă peste tot seminţele eşecului.

Timpul de a vorbi

Cînd Marcu a relatat despre blestemarea smochinului, a avut

grijă să includă vocea. Isus *a vorbit* smochinului şi le-a spus ucenicilor *să poruncească* muntelui, şi acesta avea să facă exact cum i s-a spus, cu condiţia ca ei să nu se îndoiască în inima lor.

Scriptura ne spune mai departe că Isus a potolit furtuna *vorbindu-i*[8], că a înviat trei oameni *vorbindu-le*,[9] că a scos afară demoni *vorbindu-le*,[10] că a curăţat un lepros *vorbindu-i*,[11] şi că a vindecat pe robul unui ofiţer roman *rostind un cuvînt de la distanţă mare*.[12]

Rugăciunea însemna pentru Isus a comunica cu Tatăl, a-L asculta pe Tatăl şi a-L urmări pe Tatăl, să vadă ce făcea El. Ce dorea? Cunoştinţele dobîndite astfel au unificat inima şi mintea Fiului. Apoi, însuşindu-şi autoritatea de care dispunea, Fiul rostea cuvîntul Tatălui. Şi minunea se înfăptuia.

Aşadar vedem că minunile încep cu certitudinea că Dumnezeu e prezent şi că are un plan. Apoi noi, copiii Lui, strămutăm acel plan în lumea fizică, prin invocarea puterii Sale nelimitate. Facem lucrul acesta cu gura noastră, rostind cuvîntul Domnului în faţa muntelui, a bolii, a furtunii, a demonilor sau a finanţelor pe care Dumnezeu vrea să ni le trimită.

După asta nu ne mai rugăm, decît dacă situaţia reclamă în mod special stăruinţa în rugăciune. Într-un singur caz, Isus a spus: „Acest soi de [duh necurat] nu poate ieşi decît prin rugăciune."[13] Înseamnă că în asemenea cazuri continuăm să ne rugăm. Isus s-a mai rugat şi la mormîntul lui Lazăr, dar a precizat că lucrul acesta l-a făcut numai pentru ca oamenii să-şi dea seama că Dumnezeu făcea o minune. Apoi El Însuşi s-a apropiat de mormînt şi a rostit cuvintele: „Lazăre, ieşi afară,"[14] executînd astfel voia lui Dumnezeu prin vorbire.

Rugăciunea este extrem de importantă, şi noi nu trebuie s-o neglijăm niciodată. Isus ne-a dat nenumărate exemple în acest sens, mergînd de-atîtea ori singur să se roage. Şi scriitorii biblici nu încetează să ne îndemne să ne rugăm. Pavel a mers pînă acolo încît ne-a îndemnat să ne rugăm fără încetare.[15]

Dar de îndată ce a fost descoperită voia lui Dumnezeu, e timpul să

trecem la vorbire.

Datorită marii puteri pe care a acordat-o Dumnezeu vorbirii, este extraordinar de important ca noi creştinii să nu folosim gura noastră pentru a rosti bîrfe, înjurături, pofte sau prostii. Ultimul punct e delicat. Nu trebuie să credem că Domnului îi lipseşte simţul umorului sau că s-ar supăra pe veselia noastră. Doar atît trebuie să veghem ca să nu facem glume despre lucrurile sfinte, deoarece în cazul acesta am risca să încălcăm porunca a treia: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert."[16]

De ce este oare atît de atent Domnul la felul în care folosim numele Lui încît să cuprindă lucrul acesta în Cele Zece Porunci? Pentru că a vrut să ne facă să înţelegem puterea vorbirii. În limba noastră stă puterea de a omorî sau de a da viaţă. Prin urmare, să nu ne jucăm cu ea.

Aşa se explică de ce, în ziua de Rusalii, cînd puterea Duhului Sfînt a venit peste ucenici, dovada ungerii lor s-a manifestat prin vorbirea în limbi.[17] Vocea lor a fost împuternicită de Duhul Sfînt — o minune care continuă să fie trăită de copiii lui Dumnezeu şi azi, prin ceea ce s-a numit Botezul cu Duhul Sfînt. De aici, ucenicii au intrat în slujba lor sfîntă cu mai multe puteri miraculoase decît au cunoscut vreodată. Ei fuseseră îmbrăcaţi acum cu putere de sus.[18] Vorbirea lor a fost un factor critic — iarăşi, se înţelege că nu trebuia să se joace cu ea.

Principalul obstacol

Să ai credinţă, să vezi, să refuzi să te îndoieşti, să rosteşti cuvîntul — toate acestea au o importanţă crucială în cadrul Legii Miracolelor. Dar Isus a subliniat o altă idee în episodul cu smochinul. Mulţi oameni ar fi preferat să nu fi făcut El acest lucru.

„Şi, cînd staţi să vă rugaţi, să iertaţi dacă aveţi ceva împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greşelile voastre. Dacă nu iertaţi, nici

Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greşelile voastre."[19]

În doar cîteva cuvinte, El a expus principalul obstacol în calea săvîrşirii de minuni în lumea vizibilă — lipsa iertării. Atît bărbaţii, cît şi femeile, atît creştinii, cît şi ne-creştinii poartă pică altora. Orice putere de la Dumnezeu din ei este mîncată de resentimente.

Mai e de mirare că vedem atît de puţine semne ale intervenţiei miraculoase a lui Dumnezeu în mersul acestei lumi?

Am observat mai înainte că imaginea iniţială pe care o avem despre Dumnezeu şi intrarea noastră în posesia binecuvîntărilor împărăţiei depind de naşterea din nou şi de măsura în care îi permitem Domnului să înlăture norul de păcat ce stă între noi şi Dumnezeu. Această privelişte clară, lipsită de orice obstacole, trebuie să dăinuie, dacă dorim să vedem dovada miraculosului. Naşterea noastră din nou doar pune în mişcare procesul; de aici încolo trebuie să umblăm pas cu pas, într-o stare de iertare. Apostolul Ioan s-a exprimat astfel: „. . . dacă umblăm în lumină după cum El Însuşi este lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sîngele lui Isus Fiul Său [încontinuu] ne curăţeşte de orice păcat."[20]

El a adăugat apoi că cine îşi urăşte fratele, care nu se află într-o stare de iertare cu el, umblă în întuneric şi nu ştie încotro se îndreaptă. Astfel umblarea în lumină echivalează cu trăirea într-o relaţie corectă cu cei din jurul nostru, ceea ce înseamnă că putem fi şi curăţiţi de păcatele noastre. Sîngele lui Isus nu ne curăţeşte într-o stare de întuneric sau de neiertare. Fără iertare, vederea noastră despre Dumnezeu şi împărăţia Sa este înceţoşată. Nu vom vedea în acest caz nici o minune.

În această privinţă, Domnul nu pare să se refere la pierderea mîntuirii noastre veşnice, căci am văzut că salvarea se obţine numai prin har, cu ajutorul credinţei, nu al faptelor. El nu spune că dacă-i porţi cuiva pică vei fi împiedicat să mergi în cer; te poţi aştepta însă ca Domnul să se ocupe de această problemă a ta, la vremea cuvenită. Mai degrabă, El declară că dacă dorim să trăim puterea miraculoasă de a muta şi munţii, este imperativ să trăim în con-

diţia iertării. Refuzul de a ierta e o trăsătură care nu poate fi tolerată în împărăţia lui Dumnezeu, deoarece contrazice însăşi doctrina iertării.

Dacă toată legea şi toţi profeţii atîrnă în a-L iubi pe Dumnezeu cu toată fiinţa şi de a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi,[21] atunci înseamnă că neiertarea poate distruge totul. Ea dezvăluie, printre altele, groaznicul păcat al mîndriei. Căci numai cei smeriţi pot ierta — adică cei care-I predau lui Dumnezeu supărarea lor, mînia, resentimentele lor, jignirile care li s-au adus şi reputaţia lor, lăsîndu-se în voia Lui.

Nu e o chestiune de joacă

Trebuie să înţelgem că toate aceste atenţionări sînt spre binele nostru. De pildă, resentimentele pot roade o persoană mai rău decît cancerul. Ele pot provoca boli spirituale, dar şi fizice, cu efecte paralizante, ce nu pot fi detectate pe plan medical. De aceea Domnul pomeneşte această chestiune de atîtea ori.

Să amintim aici de binecunoscutul dialog purtat de Domnul cu Petru, după ce-l învăţase cu privire la unitate: „Atunci Petru s-a apropiat de El şi I-a zis: «Doamne, de cîte ori să iert pe fratele meu cînd va păcătui împotriva mea? Pînă la şapte ori?» Isus i-a zis: «Eu nu-ţi zic pînă la şapte ori, ci pînă la şaptezeci de ori cîte şapte.»“[22]

Pentru a spori efectul lecţiei, Domnul a continuat cu o parabolă despre sclavul unui nobil, căruia i s-a iertat o datorie de 10 milioane de dolari după ce că fusese gata să fie vîndut cu familie cu tot pe piaţa de sclavi, pentru recuperarea datoriei. Numai că omul nostru cum a plecat l-a găsit pe un alt sclav care îi datora doar 100 de dolari şi l-a aruncat în închisoare pentru neplata datoriei. Să citim cum încheie Isus parabola:

„Atunci stăpînul lui, chemîndu-l la el, i-a zis: «Rob viclean! Eu ţi-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai şi tu milă de cel ce este rob îm-

preună cu tine, cum am avut şi eu milă de tine?» Şi stăpînul s-a mîniat şi l-a dat pe mîna chinuitorilor pînă va plăti tot ce datora. Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său."[23]

Nu e lucru de joacă, şi tare-mi pare rău că biserica, de-a lungul anilor, nu s-a ocupat mai insistent de această problemă. Ca membri ai împărăţiei, total îndatoraţi scumpului nostru Tată ceresc, noi trebuie să menţinem o atitudine şi o atmosferă care să promoveze armonia cu fraţii noştri. Dacă refuzăm să facem acest lucru, nu vom primi binecuvîntări de la Tatăl nostru şi vom bloca curentul puterii miraculoase.

Principala noastră armă în situaţiile de criză cu care sîntem confruntaţi în lume este dragostea, or, dragostea operează numai într-o stare de iertare şi împăcare. Orice meschinărie şi gelozie şi mîndrie şi nepăsare pentru alţii trebuie să dispară, după cum trebuie să dispară lipsa de preocupare faţă de cei săraci şi nevoiaşi.

Ilustraţia unui prieten

Am un prietem apropiat, conducător al unei misiuni creştine cu mare răsunet în lume, care mi-a relatat un caz din viaţa sa ce subliniază foarte plastic realitatea Legii Miracolelor.

Cînd a murit tatăl său, i-a lăsat drept moştenire o avere mare. În acea perioadă de durere şi confuzie cu privire la latura legală a moştenirii, un prieten al familiei a intervenit şi, în mod legal, dar foarte greu de justificat din punct de vedere etic, a pus stăpînire pe o parte din proprietate.

Cînd şi-a dat seama ce s-a întîmplat, prietenul meu s-a mîniat şi a prins rădăcină în el o sămînţă de amărăciune, care s-a transformat curînd într-un val de resentimente, el neputîndu-şi explica cum de un om a putut profita în felul acesta de încrederea ce i se acordase.

Într-o zi Dumnezeu i-a arătat prietenului meu că dacă vrea să

continue în lucrarea Sa şi să aibă parte de minunile care marcaseră începutul umblării sale cu Domnul, va trebui să se ocupe de resentimentele sale. Va trebui să-l ierte pe omul acela.

Porunca aceasta din partea Domnului nu a fost deloc uşoară. Dar omul acela era vinovat, nu-i aşa? Procedase necinstit pentru a cîştiga bani. Totuşi Dumnezeu i-a spus: „Tu trebuie să-l ierţi."

Şi astfel, în ciuda luptei spirituale prin care a trecut, prietenul meu i-a telefonat acelui om şi a aranjat o întîlnire. Sînt sigur că persoana respectivă s-a aşteptat la o confruntare şi poate la certuri aprinse, cum se întîmplă în asemenea situaţii. Dar prietenul meu, plin de Duhul Sfînt şi cunoscător al planului lui Dumnezeu, a mers pînă la capăt cu hotărîrea de a face voia Domnului şi i-a spus: „Vreau să-ţi cer iertare. Eu am adunat în mine multe resentimente împotriva ta, pentru cele întîmplate cu proprietatea tatălui. Ba, aş spune chiar că te-am urît. Însă am fost greşit şi m-am pocăit înaintea lui Dumnezeu, iar acum sînt liber total să te iert pentru tot ce mi-ai făcut. De aceea, îţi cer eu ţie iertare.

Interlocutorul lui n-a mai putut răbda şi a început să plîngă, total frînt de întorsătura neaşteptată a lucrurilor. Auzi, domnule, cineva pe care el îl tratase atît de neomenos să vină să-i ceară iertare, tocmai lui?! Era exact pe dos de cum se aşteptase.

Prietenul meu a simţit imediat reluarea curentului puterii lui Dumnezeu în viaţa sa. De acum era liber cu adevărat.

Cei doi s-au îmbrăţişat, pe deplin împăcaţi.

La două-trei zile după asta, prietenul meu a primit un telefon de la funcţionarul unei mari corporaţii, propietară a unui magazin amplasat pe una din proprietăţile prietenului meu. Corporaţia închisese magazinul respectiv, lăsînd nerezolvate viitorul clădirii respective şi contractul de închiriere. Totuşi, a spus funcţionarul, „Întrucît dvs. aţi fost atît de amabil şi generos cu noi, ne-am hotărît să vă dăm dvs. magazinul nostru."

Iarăşi lucrurile erau pe dos. În mod obişnuit, un lucru ca acesta nu se făcea.

Prietenul meu, fără să ridice nici un deget, primise peste noapte

o clădire cu mult mai valoroasă decît proprietatea care i se luase pe nedrept în episodul anterior. Şi toate s-au făcut fără ceartă, fără nici o dare în judecată. Dumnezeu a acţionat în chip miraculos, de îndată ce s-a înlăturat bariera spiritului neiertător.

Mai mult, lucrarea creştină a prietenului meu, care se centrează pe puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu, a înflorit. Iertare continuă şi dragostea continuă — iată două elemente esenţiale din cadrul Legii Miracolelor.

Miracolele sînt la dispoziţia noastră

Dacă am dori să trăim în împărăţia lui Dumnezeu, azi, prin har, cu ajutorul credinţei, am vedea mai multe minuni. Nu trebuie să privim decît la aparent compactele dar iluminantele instrucţiuni pe care le dă apostolul Pavel bisericii din Corint să descopere experienţe din domeniul miraculosului, care erau de fapt, normale.[24] El a vorbit despre „manifestările" pe care prezenţa deblocată a Duhului Sfînt în lăuntrul copiilor lui Dumnezeu avea să le aducă, declarînd că acestea toate erau spre folosul tuturor.[25] Nu era aici nici un lucru rezervat doar unei elite, nu era nimic anormal.

Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvînt de *înţelepciune*; altuia, *cuvînt de cunoştinţă*, datorită aceluiaşi Duh; altuia *credinţa*, prin acelaşi Duh; altuia, *daruri de vindecare*, prin acelaşi Duh; altuia, *puterea să facă minuni*; altuia, *proorocia*; altuia, *deosebirea duhurilor*; altuia, felurite limbi; şi altuia, interpretarea limbilor.[26]

Acestea sînt dovezile supranaturale ale favorului şi harului lui Dumnezeu. Ele formează efectele suflării Duhului asupra vieţii noastre, despre care vorbea Domnul cu Nicodim. Nu poţi vedea Duhul, pe care El l-a asemănat cu vîntul; dar îi vezi efectele.[27] Cînd suflă vîntul, copacul se mişcă. Cînd suflă Duhul se mişcă mult mai multe lucruri decît copacii.

În propria mea căutare nesfîrşită după înţelepciune, s-a întîmplat ca acest „cuvînt al înţelepciunii" să fie o minune de la Dumnezeu cu o semnificaţie deosebită pentru mine. Toate darurile Duhului sînt extraordinar de importante, atunci cînd izvorăsc din credinţă, nădejde şi dragoste; dar înzestrarea supranaturală cu cuvîntul înţelepciunii e ceva care trebuie preţuit în mod deosebit.

Cuvîntul înţelepciunii, aşa cum am arătat în capitolul cinci, cînd vorbeam despre înţelepciune în sens general, este o privire pe care o aruncăm în viitor despre un eveniment sau un adevăr. Este o dezvăluire, o revelaţie.

Mulţi oameni cred că proorocia este „viitoristă" şi adesea aşa e. Dar nu întotdeauna. Proorocia este, în primul rînd, expunerea Cuvîntului lui Dumnezeu. Deseori ea se ocupă cu prezentul, ba chiar cu trecutul.

Într-o zi a anului 1969 mă rugam cînd Domnul a vorbit desluşit omului meu lăuntric: „Va avea loc un crah al bursei."

Am tresărit, deoarece nici nu mă gîndeam la bursă. Apoi El a adăugat: „Numai obligaţiunile guvernului tău vor fi în siguranţă."

Într-adevăr, în cursul anului 1969 bursa s-a prăbuşit şi a rămas multă vreme într-o stare haotică. Şi acum urcă şi coboară, inspirîndu-le oamenilor multă neîncredere, datorită nesiguranţei ei.

Revelaţia aceea, eu cred că are aplicaţie la epoca actuală, cînd o prăbuşire globală pe plan financiar pare iminentă. Ea nu m-a afectat direct pe mine sau misiunea mea, dar a fost de mare importanţă pentru locuitorii ţării pe care ne străduiam să-i cîştigăm cu evanghelia.

Şi Domnul a mărit încontinuu această manifestare miraculoasă în viaţa mea, în modalităţi care afectau mai direct lucrarea decît performanţa bursei.

Într-o zi, la cîţiva ani după aceea, fiind la o oră de rugăciune pentru telethonul nostru care se apropia [e vorba de campania anuală de strîngere intensivă de fonduri pentru lucrarea creştină a CBN-ului, n.tr.], în care aveam nevoie de donaţii sporite din partea susţinătorilor noştri, pentru misiunea noastră tot mai cuprinzătoare, Dom-

nul a rostit un cuvînt de înţelepciune în cadrul unei profeţii. El a răspuns preocupării noastre pentru povara ce o aveam de purtat, dacă doream să împlinim misiunea pe care ne-o încredinţase El.

Vorbeam în gen de proorocie despre prezenţa Domnului în ceea ce făceam şi apoi deodată mi-a venit cuvîntul de înţelepciune privitor la telethonul de care ne mai despărţeau cîteva zile bune: „Va fi atît de minunat încît nu vei crede ce se întîmplă. Şi totuşi se va întîmpla înaintea ochilor tăi, iar cînd se va întîmpla, să nu-ţi acorzi ţie însuţi meritele pentru asta, sau programatorilor tăi, sau computeriştilor tăi, sau oricărui lucru pe care l-ai înfăptuit tu. Ci dă-Mi Mie meritul, pentru că Eu îţi spun acum, că am să-l realizez. Şi cînd totul se va fi terminat, îl vei vedea şi vei şti cine l-a înfăptuit."

Desigur, cuvîntul s-a împlinit şi noi am depăşit peste toate aşteptările noastre suma propusă. El a împlinit nevoia noastră şi nevoia celor pe care îi slujeam.

Iar noi nu am putut acorda nici unei alte persoane meritul pentru aceasta. În ciuda dificultăţilor legate de împrejurări, noi eram în voia lui Dumnezeu şi El era în noi. Conform tiparului revelat prin profetul Isaia, El proclamase „lucrurile noi" pe care le făcea, chiar înainte de a fi apărut acestea.[28]

Probabil cea mai frecventă apariţie a elementului miraculos în viaţa mea a cuprins cuvîntul cunoştinţei, cu tangenţe asupra vindecării fizice sau emotive sau alte intervenţii din partea Domnului în vieţile oamenilor. Un asemenea cuvînt al cunoştinţei de la Domnul dezvăluie informaţii pe care mintea naturală pur şi simplu n-ar avea cum să le cunoască, privitor la o condiţie sau o împrejurare în care acţionează Dumnezeu. Şi au fost ocazii memorabile în care fără să ştiu eu nimic, „cuvîntul cunoştinţei" a fost de fapt o dezvăluire a ceea ce urma să se întîmple în viitor — fiind un „cuvînt al înţelepciunii."

De pildă, o femeie din California viziona programul „Clubul 700" stînd foarte incomod, datorită gleznei rupte, care îi era în ghips. Ea m-a auzit spunînd la televizor: „Este o femeie în ghips. Are o gleznă ruptă dar Dumnezeu o vindecă acum."

Îndată femeia a ştiut, printr-o extraordinară explozie a credinţei în duhul ei, că acele cuvinte îi erau adresate ei. S-a sculat de pe scaun, a aruncat ghipsul şi, cu încredere tot mai mare, şi-a lăsat greutatea trupului pe piciorul frînt, începînd apoi să sară. Glezna s-a vindecat complet.

Ceea ce nu ştia ea însă a fost faptul că programul vizionat de ea fusese înregistrat cu o săptămînă mai înainte, abia acum ajungînd să fie difuzat în zona ei. În urma altor verificări, a rezultat că eu rostisem cuvintele acelea chiar înainte ca glezna ei să se fi rupt! Într-un cuvînt de înţelepciune, eu rostisem ceva care avea să se întîmple.

Domnul a făcut să se întîmple acest lucru de multe ori în decursul misiunii mele de mulţi ani.

El vrea ca fiecare din noi să năzuim spre lumea invizibilă şi să-L lăsăm să săvîrşească minuni prin noi în lumea invizibilă. El o va face fără limitări de timp sau împrejurări. El aşteaptă ca noi să practicăm principiile expuse de El în Scriptură.

Minunea cu Universitatea

Una din întîmplările cele mai miraculoase din viaţa mea, în care erau cuprinse multe legi ale împărăţiei, de-a lungul multor ani, a avut de a face cu înfiinţarea Universităţii CBN, un complex de instituţii post-universitare în plină dezvoltare actualmente la centrul nostru din Virginia Beach.

Voiesem iniţial să cumpăr 2,5 ha de pămînt în înfloritorul oraş Virginia Beach, cu gînd să aşez sediul central acolo. Dar proprietarul terenului care mă interesa a refuzat să vîndă o porţiune separată din lotul mare de 70 de ha.

Dar situaţia s-a schimbat în ziua în care luam o cafea în Grand Hotel din Anaheim, California. Fiind invitat la o conferinţă ţinută la Melodyland Christian Center, am întîrziat la masa de deschidere şi astfel a trebuit să iau dejunul de unul singur. Cînd mi s-a adus mîncarea comandată — o felie de pepene şi brînză de vaci — mi-am

plecat capul pentru a mulţumi şi Domnul a început să-mi vorbească despre terenul aflat la trei mii de mile depărtare. Cei din jurul meu vor fi zis că sînt foarte recunoscător pentru pepenele primit, deoarece am rămas în poziţie de rugăciune multă vreme.

„Eu vreau ca tu să cumperi terenul," mi-a spus Domnul. „Cumpără-l pe *tot*," a adăugat El. „Vreau să-Mi clădeşti acolo o şcoală spre slava Mea, pe lîngă clădirea necesară sediului misiunii."

Nu mă gîndisem pînă atunci la ideea unei şcoli. E drept că aveam mare nevoie de o clădire pentru birouri, dar ce să facem cu 70 de ha?

Cînd m-am întors în Virginia, l-am sunat pe bancherul ce deţinea ipoteca majoră asupra proprietăţii şi i-am spus că vreau să cumpăr tot terenul şi să ridic o instituţie de învăţămînt pe el. „Slavă Domnului!" a exclamat el.

Nu reuşisem să ajung nicăieri cu gîndul meu limitat, de a cumpăra doar 2,5 ha, dar deodată am dobîndit ceea ce-mi indicase Dumnezeu — un teren în valoare de 2,9 milioane de dolari, fără să fie nevoie să depun nici un aconto, fără să plătesc nici o rată pe timp de doi ani, iar după aceea suma putea fi plătită la opt procente, pe termen de 23 de ani! Nici că se puteau condiţii mai avantajoase! Interesant că Domnul nu s-a oprit aici cu generozitatea Sa, ci a mai adăugat după un timp un teren de 70 de ha la un preţ care era de-a dreptul miraculos.

Minunatul centru înălţat astăzi pe acea proprietate este o mărturie elocventă a puterii lui Dumnezeu şi a funcţionării Legii Miracolelor. Şi deşi nu ştiam atunci, istoria a început cu mult timp înainte de a fi avut acel dialog cu Domnul în California. Pînă la urmă am aflat cum s-au petrecut lucrurile.

Mai întîi, cu şapte ani înainte de a fi achiziţionat eu terenul pentru centrul CBN, un pastor din cultul Assembly of God (Adunarea lui Dumnezeu, n.tr.) văzuse şi împărtăşise cu un prieten de-al meu viziunea unui centru internaţional pe aceeaşi proprietate. Avea să fie un centru cu ramificaţii în toată lumea, vestind evanghelia la scară mondială. Avea să cuprindă cămine studenţeşti, în care să fie cazaţi şi misionari din toată lumea.

În al doilea rînd, la exact 10 mile de la terenul cumpărat primii colonişti ai Americii înfipseseră o cruce pe ţărmul nisipos şi „achiziţionaseră" pămîntul pentru slava lui Dumnezeu şi pentru răspîndirea evangheliei. După 370 de ani, o clădire ultramodernă, cu tot echipamentul necesar unor programe superioare de televiziune, transmise în toată lumea, începea să dea contur visului lor.

N-a fost însă singura legătură cu coloniştii aceia englezi. Am aflat că în viziunea lor mai figura şi un colegiu. Într-adevăr, ei plănuiseră să construiască Colegiul Henrico, o şcoală în care să se pregătească vestitori ai evangheliei, tineri şi tinere pentru slujba creştină, ei sperînd astfel să cucerească lumea la Cristos prin educaţie. Planurile lor pentru construirea colegiului nu s-au materializat, dar viziunea coloniştilor s-a dovedit reală, aşa cum se putea întrevedea din introducerea la o predică despre toată activitatea coloniştilor: „Lucrarea aceasta este de la Dumnezeu şi, prin urmare, va dăinui. S-ar putea ca pe parcurs ea să fie împiedicată, dar de zădărnicit nu va putea fi zădărnicită . . ." Reiese clar că ei aşteptau de la descendenţii lor să fie pe măsura viziunii lor înălţătoare.

A fost interesant să aflu că sînt descendentul unui chirurg ce a descins în statul Virginia în anul 1619, împreună cu cei ce aveau să înalţe Colegiul Henrico.

Da, Dumnezeu a avut un plan. Dacă împlinirea lui avea să necesite săvîrşirea unor minuni, ei bine, El avea să facă minunile respective — toate după legile împărăţiei Sale.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Num. 13:1-14:10; I Sam. 14:1-15; Marcu 10:27; 11:25-26; Ioan 14;12; Rom. 4;20-21; I Cor. 12;8-10

Ideea cheie: „Din pricina disperatei stări în care se află lumea, încă mai avem nevoie de minuni şi astăzi. Asta înseamnă că trebuie să înţelegem legea care le

guvernează şi apoi s-o aplicăm, deoarece la Rusalii Isus a introdus un nou standard, după care se măsoară «normalul»" (pg. 215).

1. Pat Robertson scrie: „Întrucît Dumnezeu este atotputernic, singura persoană absolut liberă din univers, care nu e legată nici măcar de propria Sa creaţie, El poate schimba oricînd funcţionalitatea lucrurilor" (p. 214). Avînd în vedere condiţia dvs. actuală, din punct de vedere fizic sau al mediului înconjurător de la serviciu sau de acasă, unde aţi dori să-L vedeţi pe Dumnezeu făcînd o minune? Scrieţi domeniul respectiv şi acum să vedem dacă sînteţi dispus să îndepliniţi condiţiile stabilite de Dumnezeu pentru înfăptuirea minunilor.

2. Care e domeniul de guvernare a Legii Miracolelor? (vezi penultimul paragraf, pag. 214).

Confruntarea problemelor

1. Cum intrăm în împărăţia lui Dumnezeu, unde îşi are sediul puterea de a face minuni? (vezi Ioan 3.3).

2. Care e titlul de proprietate asupra rezervorului de putere?

3. Care sînt cele două reguli ale minunilor?

4. Întoarceţi-vă la situaţia pe care aţi descris-o la subtitlul *Fixarea Cadrului*. Dacă ar fi să descrieţi atitudinea dvs., cu a cărui personaj s-ar asemăna? Cu a lui Caleb şi Iosua, cu a celor zece iscoade, sau cu a lui Ionatan?

5. „Pentru ca să se facă minuni prin intermediul nostru, mai întîi voia lui Dumnezeu trebuie să fie transmisă fără nici o opreliştе de către Duhul Sfînt spre duhul nostru" (pg. 217). Cum se compară această condiţie cu experienţa dvs. în privinţa miracolului care doriţi să se înfăptuiască?

6. Ce ne învaţă experienţa avută de Pat Robertson cu RCA despre puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu? Comparaţi cu Marcu 10.27.

7. Subliniaţi termenul care descrie atitudinea dvs. faţă de minunea pe care aţi dori s-o înfăptuiască Dumnezeu.

„Doar vreau să încerc"	din cale-afară de prudent
şovăitor	cu inima împărţită
fricos	convins pe jumătate
pozitiv	pe deplin convins

Timpul de a vorbi

1. Cum şi-a pregătit Isus inima pentru ca puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu să poată curge prin El? (vezi p. 225).

2. Ce acţiune a lui Isus e comună minunilor săvîrşite de El la Marcu 4:39; 9;25; Matei 8;3,13; 9.23-25?

3. Cînd şi cum aţi vorbit despre credinţa dvs. că Dumnezeu va face o minune?

4. Citiţi Iacov 3.8-11. Are sens să vorbiţi, enumerînd puterea lui Dumnezeu de a săvîrşi minuni, în lumina felului dvs. de vorbire din săptămîna care a trecut? Dacă nu, atunci enumeraţi feluri de vorbire care nu-i sînt plăcute lui Dumnezeu, şi apoi urmaţi exemplul lui Ioan de la I Ioan 1.9.

5. Care a fost dovada faptului că puterea miraculoasă a lui Dumnezeu s-a coborît la Rusalii?

Principalul obstacol

1. „Atît bărbaţii, cît şi femeile, atît creştinii, cît şi ne-creştinii poartă pică altora. Orice putere de la Dumnezeu din ei este mîncată de resentimente" (pg. 221). Chiar acum, pe cine sînteţi supărat? Faţă de cine aveţi resentimente? Ce trebuie să faceţi, potrivit textului de la Marcu 11.25-26?

2. Ce păcat din viaţa dvs. denotă refuzul dvs. de a ierta? Numai care persoană poate ierta, predînd lui Dumnezeu supărarea, mînia şi jignirile ce i s-au adus?

3. Ce trebuie să facem atunci cînd persoana care ne-a jignit ne face din nou rău, după ce am iertat-o? (vezi Matei 18.21-22).

4. Care e arma principală a creştinului?

5. Cum a obţinut prietenul lui Pat (vezi pag. 223) degajarea puterii lui Dumnezeu în viaţa sa?

6. Terminaţi următoarea frază: Mă voi duce la _____
_____
şi voi cere iertare pentru _____

Miracolele sînt la dispoziţia noastră

1. Ce învăţăm despre disponibilitatea puterii lui Dumnezeu, din I Corinteni 12.8-10?

2. „El vrea ca fiecare din noi să năzuim spre lumea invizibilă şi să-L lăsăm să săvîrşească minuni prin noi în lumea invizibilă. El o va face fără limitări de timp sau împrejurări. El aşteaptă ca noi să practicăm principiile expuse de El în Scriptură" (pg. 228). Reformulaţi principiile pe care le-aţi învăţat din studiul actual despre activarea puterii miraculoase a lui Dumnezeu în viaţa dvs.

Transpunerea în practică

Telefonaţi unui prieten sau unui membru al familiei, cu care să împărtăşiţi ce ţel v-aţi propus pentru credinţa dvs. şi cum vă aşteptaţi să acţioneze Dumnezeu. Dacă vă este mai uşor, scrieţi rugăciunea dvs., enumerînd puterea lui Dumnezeu în situaţia specifică în care vă găsiţi. Aveţi grijă să îndepliniţi angajamentele pe care vi le-aţi luat anterior, la alte părţi alte studiului actual.

---

[1]Vezi Ioan 14.12.
[2]Matei 8.10.
[3]Marcu 11.22.
[4]Vezi Numeri 13, 14.
[5]Vezi I Samuel 14.1-15.

[6]Romani 4.20,21.
[7]Marcu 10.27.
[8]Vezi Marcu 4.39.
[9]Vezi Matei 9.23-25; Luca 7.11-16; Ioan 11.34.
[10]Vezi Marcu 9.25.
[11]Vezi Matei 8.3.
[12]Vezi Matei 8.13.
[13]Marcu 9.29.
[14]Ioan 11.43.
[15]Vezi I Tesaloniceni 5.17.
[16]Exod 20.7.
[17]Vezi Fapte 2.4.
[18]Vezi Luca 24.49.
[19]Marcu 11.25,26 (multe manuscrise nu conţin versetul 26).
[20]I Ioan 1.7.
[21]Vezi Matei 22.37-40.
[22]Matei 18.21,22.
[23]Matei 18.32-35.
[24]Vezi I Corinteni 12-14.
[25]I Corinteni 12.8-10.
[26]I Corinteni 12.8-10.
[27]Vezi Ioan 3.8.
[28]Vezi Isaia 42.9.

PAISPREZECE

LEGEA STĂPÎNIRII

Acum cîţiva ani, pe cînd posteam şi mă rugam, ca să înţeleg mai deplin planul lui Dumnezeu, I-am auzit glasul, vorbindu-mi pe un ton apropiat, de conversaţie: „Ce doresc eu de la om?"

Puţin surprins, am răspuns: „Nu ştiu, Doamne, Tu ştii."

„Caută în Geneza şi vei vedea," a spus El.

Geneza e una dintre cele mai lungi cărţi din Biblie, dar eu am deschis-o la început. Peste cîteva clipe, am început să citesc următoarele cuvinte:

Şi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; *ei să stăpînească* peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul şi peste toate tîrîtoarele care se mişcă pe pămînt." Şi Dumnezeu l-a creat pe om . . .[1]

„Ei să stăpînească." Ochii mi s-au oprit asupra acestor cuvinte şi îndată mi-am dat seama de scopul Domnului. El a voit ca omul să aibă stăpînire — şi atunci, şi acum.

Era clar. Aici era o lege a împărăţiei. Dumnezeu vrea ca omul să aibă autoritate asupra pămîntului. Îl vrea să domnească în felul în care a fost creat să domnească.

Nu poţi să nu suprapui această dorinţă a lui Dumnezeu peste realitatea din zilele noastre. Miile de scrisori care sosesc zilnic la CBN, paginile ziarelor noastre, ecranele televizoarelor noastre — toate ne arată că numai autoritate nu manifestă oamenii asupra mediului lor înconjurător.

Creştinii, mai cu seamă, dau semne de oboseală, se comportă ca un popor înfrînt. Mulţi sînt bolnavi, deprimaţi, năpădiţi de grijuri şi nevoi. Trăiesc în frică şi în confuzie. Pe bună dreptate, se întreabă unii observatori: „Unde-s ostaşii cuceritori din vestitele imnuri creş-

tine?" Unde este binecuvîntarea pe care o făgăduieşte Biblia de la un capăt la altul al ei? Să fi greşit Isus cînd a spus: „Eu Îmi voi zidi biserica; şi porţile iadului nu o vor birui"?[2]

Nu, Isus nu a greşit. Iadul *nu* va birui. Dar vedem cum se împlineşte un avertisment din Vechiul Testament printre copiii lui Dumnezeu şi în întreaga omenire: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă."[3] Oamenilor nu li s-a vestit Legea Stăpînirii şi celelalte principii ale împărăţiei. Prin urmare, sînt într-o stare jalnică.

Dar se pot schimba imediat.

Ca la început

Dumnezeu Cel Atotputernic vrea să redobîndim stăpînirea pe care o deţinea omul la început. El a făcut eforturi mari pentru a face posibil acest lucru, trimiţîndu-Şi propriul Său Fiu, al doilea Adam, ca să refacă ce se pierduse în Eden.

Nu uitaţi, că la data cînd a avut loc creaţia omul, acţionînd sub suveranitatea lui Dumnezeu, exercita autoritate asupra tuturor lucrurilor. El era surogatul lui Dumnezeu, regentul Său sau administrator peste toate.

Relatarea din cartea Genezei foloseşte două cuvinte pentru a descrie această stare de fapt. Pe unul din ele, *radah*, îl traducem „stăpînire". Omul urma să aibă stăpînire, adică să domnească, originea cuvîntului însemnînd „a călca în picioare", cum ai călca strugurii. Provine din termenul ebraic „a răspîndi" sau „a se întinde", „a sta culcat la picioare". Imaginea pe care o desprindem de aici este că toată creaţia era întinsă la picioarele omului, a cărui stăpînire se întindea pretutindeni pe unde călca talpa picioarelor sale.

Cuvîntul al doilea *kabaş* este tradus prin „a supune". Omul trebuia să supună pămîntul. Rădăcina cuvîntului are iarăşi înţelesul de a călca în picioare, cum se calcă rufele murdare cînd sînt spălate. De aceea, în termenul *kabaş* găsim, parţial, conceptul separării binelui de rău, prin folosirea forţei.

Cu primul cuvînt, *radah*, Dumnezeu îi dă omului autoritatea de a guverna tot ce doreşte acesta să guverneze. Cu al doilea, *kabaş*, El îi acordă omului autoritatea asupra celor neîmblînziţi, asupra celor răzvrătiţi. În ambele cazuri, Dumnezeu i-a dat omului un mandat cuprinzător şi total de a stăpîni această planetă şi tot ce se găseşte în ea.

Dar această stăpînire incumbă responsabilitate. Şi implicit în această acordare găsim cerinţa ca omul să menţină pe planetă ordinea dorită de voia lui Dumnezeu şi de planurile Sale. A fost o acordare de libertate, nu de abuzare a libertăţii. După cum a dovedit istoria scursă de atunci încoace, intenţia lui Dumnezeu a fost ca lumea Sa să fie guvernată şi supusă de cei ce se lăsau ei înşişi să fie guvernaţi şi supuşi de Dumnezeu. Dar omul, aşa cum se ştie, n-a vrut să rămînă sub suveranitatea lui Dumnezeu, ci a vrut să fie *ca Dumnezeu*, să nu mai trebuiască să-i spună nimeni ce să facă.

Este util să urmărim cum s-a ajuns la Căderea omului în păcat. Mai întîi, observaţi că Dumnezeu, după ce i-a dat omului stăpînire peste peşti, peste păsări, peste vite şi peste tot pămîntul, a precizat că această autoritate se extindea asupra şi „peste toate tîrîtoarele care se mişcă pe pămînt."[4] Deci omul a avut, în mod expres, stăpînire asupra şerpilor.

Ne întrebăm atunci ce s-a întîmplat cînd Eva a fost confruntată cu provocarea şarpelui? Ea s-a poticnit şi i-a permis şarpelui s-o convingă că ceva nu era în regulă la această acordare de suveranitate. Ea a refuzat să-şi exercite autoritatea şi, ceea ce e şi mai rău, a permis şarpelui să-şi manifeste autoritatea asupra ei, manipulînd-o. Încă şi mai rău, odată cu acea erodare iniţială a autorităţii sale, omenirea a permis ca practic toată stăpînirea ei să dispară.

Nu a fost altceva decît Legea Folosinţei în acţiune: Cînd refuzi să faci uz de ceea ce ţi s-a dat, în curînd ţi se va lua. De atunci încoace, Satan a exercitat un anumit gen de stăpînire asupra fiinţelor omeneşti, înşelîndu-le şi nimicindu-le.

Dumnezeu vrea ca omul să reposede acea stăpînire de la început. El e gata să intervină, ca Legea Folosinţei să lucreze în avantajul

nostru, cu condiţia ca noi să începem să facem uz de ceea ce ni s-a încredinţat.

Trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu a luat de la om stăpînirea, ci, pur şi simplu, a luat de la el accesul lui la Dumnezeu, din pricina păcatului. Omul încă avea stăpînire, dar a pierdut relaţia sa cu Dumnezeu şi înţelegerea necesară pentru a exercita cum trebuie stăpînirea. De aici starea omului s-a deteriorat, pe măsură ce omul s-a predat de bună voie stăpînirii altora.

Urmarea a fost faptul că omul de veacuri neglijează şi chiar abuzează de ceea ce i s-a spus să stăpînească şi să supună. În loc să aibă grijă de creaţie, a jefuit-o. A pierdut smerenia şi disciplina de a exercita stăpînirea intenţionată de Dumnezeu. Fie şi-a exercitat această stăpînire cu aroganţă, fie n-a exercitat-o deloc. El nu a fost un slujitor al creaţiei — adică al animalelor, al oceanelor, al fluviilor, al rîurilor, al pădurilor, al munţilor şi al resurselor naturale. El a încălcat Legea Responsabilităţii.

E clar că Dumnezeu spune acum: „Eu i-am dat omului stăpînire asupra pămîntului, dar el a pierdut-o. Acum Eu doresc fii şi fiice maturi care să-şi exercite, în numele Meu, stăpînirea asupra pămîntului, supunîndu-l pe Satan, precum şi pe cei nesupuşi şi răzvrătiţi. Luaţi înapoi lumea de la aceştia, care o pradă şi profită de ea. Domniţi aşa cum aş domni Eu."

Aplicaţia la lume

În acest dar al stăpînirii era cuprinsă şi suveranitatea asupra florilor, legumelor şi fructelor. Mandatul era atot-cuprinzător: „Iată că v-am dat orice plantă care produce sămînţă şi care este pe faţa întregului pămînt şi orice pom care are în el rod cu sămînţă: aceasta să fie hrana voastră."[5]

Într-una din ironiile tragice ale istoriei, Căderea a însemnat nu numai că omul a devenit sclavul Satanei şi al propriilor sale porniri josnice, dar şi o parte însemnată a omenirii avea să devină sclavă

florilor, legumelor şi fructelor. Am aflat ce cumpliţi pot fi aceşti stăpîni de sclavi! Anul trecut, potrivit datelor furnizate de Ministrul Sănătăţii, în Statele Unite tutunul a provocat moartea a 350 000 de oameni. Porumbul, ovăzul şi orzul, împreună cu strugurii ţin 20 de milioane de oameni în robia alcoolului. Numai aceste patru plante contribuie anual la moartea a 26 000 de persoane în accidente auto. Toate acestea însă pălesc în faţa groaznicului cost al pierderii energiei, creativităţii şi fericirii.

Încă şi mai fatală este încleştarea în care îi ţine pe oameni planta numită *cannabis* [cînepă, n.tr.] sau marihuana, după denumirea de „Mary Jane" pe care a dobîndit-o în America Latină. Planta aceasta a făcut ravagii printre tinerii noştri, distrugîndu-le creierul şi viitorul, pentru cîteva clipe de exaltare. Apoi, desigur, ne cutremurăm la averile uriaşe care se strîng prin traficul acestui drog şi crimele care rezultă de aici, şi toate infracţiunile comise de cei aflaţi sub alte droguri, provenite din seminţele plantelor de coca şi de mac sau opiu.

Anul trecut în Statele Unite costul tutunului a fost de 25 de miliarde de dolari; al alcoolului de 37 de miliarde de dolari; al marihuanei de 24 de miliarde; al cocainei de 35 de miliarde. Costul crimelor comise de cei robiţi de alt drog, heroina, a fost de încă cel puţin 25 de miliarde. Şi peste 250 de miliarde de dolari cît cheltuiesc Statele Unite pe îngrijirea medicală se pot atribui bolilor cauzate de sclavia în care îi ţin aceste legume, flori şi fructe pe oameni. Aceste statistici nu ne dezvăluie decît o parte din sclavia în care se află omul. Ele nu ilustrează decît costul financiar pe care-l plătim în fiecare an pentru că am pierdut stăpînirea.

Cu toate acestea, încercările de a-i elibera pe oameni din ghearele acestei sclavii sînt întîmpinate adesea cu batjocuri şi ostilitate. Nu are importanţă că moartea şi degradarea sînt urmările sigure ale acestei robii. Oamenii aflaţi în afara împărăţiei ţin cu dinţii de „plăcerile" lor, ca de nişte drepturi bune, sfinte şi sacre.

Vedeţi, cînd omul s-a desprins de autoritatea lui Dumnezeu, şi-a pierdut controlul asupra sa. Nemaiavînd o relaţie clară cu Dum-

nezeu, n-a mai fost în stare să vadă încotro se îndreaptă. Şi astfel curînd a devenit robul a ceea ce Biblia numeşte „lumea, firea pămîntească şi diavolul." De acum era mînat de propriile sale temeri, de instinctele sale animalice, de poftele sale. Apoi diavolul, acea forţă malefică, a profitat de dorinţele josnice ale omului, pentru a-l seduce şi a-l prinde în capcană. Apoi, pe măsură ce omenirea a crescut, fiecare om a devenit robul aşa-numitei „psihologii a gloatei" — adică tirania exercitată de consensul unei lumi păcătoase.

Înainte ca lumea să poată fi eliberată din robie, omul trebuie să fie eliberat de el însuşi. De aceea le-a spus Isus iudeilor din vremea Lui: „. . . Dacă rămîneţi în cuvîntul Meu, sînteţi în adevăr ucenicii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi."[6]

Şi în scrisoarea către Evrei, autorul ei, vorbind despre efectul morţii lui Isus pentru omenire, a spus: „. . . pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să elibereze *pe toţi aceia care, prin frica morţii, erau supuşi robiei toată viaţa lor.*[7]

Cînd omul, prin Isus, îşi reafirmă stăpînirea pe care i-a dat-o Dumnezeu asupra lui însuşi, atunci va fi capabil să-şi reafirme şi cealaltă stăpînire pe care i-a dat-o Dumnezeu asupra tuturor celorlalte lucruri. Numai aşa vor fi eliberate toate lucrurile de pe pămînt din cercul vicios al disperării, cruzimii, robiei şi morţii.

În plus, eu mai cred şi aceea că Domnul doreşte ca omul să supună forţele naturale din univers. Isus, care a fost exemplul nostru desăvîrşit, precum şi Răscumpărătorul nostru, a făcut exact aşa, după cum am văzut în capitolele anterioare..

Departe de a promova fanatismul, eu cred că Dumnezeu îl va învrednici pe om, sub suveranitatea Lui, să rezolve condiţiile care ameninţă lumea actuală cu cutremure catastrofice. Scriptura ne arată clar că Dumnezeu se foloseşte de calamităţi naturale pentru a judeca omenirea; dar eu sînt convins că dacă omul s-ar întoarce de la calea lui cea rea şi L-ar căuta pe Domnul, ar putea să preia stăpînirea asupra faliilor din scoarţa pămîntului, făcîndu-le inofensive. Căci cuvintele lui Isus rostite apelor înfierbîntate ale Galileii

încă răsună şi acum, cu mare putere şi autoritate: „Pace! Fii liniştită!“[8]

Tot aşa, omul, dacă şi-ar ocupa locul ce i se cuvine sub autoritatea lui Dumnezeu, ar putea supune şi înfrînge cauzele secetei şi ale foametei. Astfel ar înceta înfometarea a milioane de oameni din toată lumea.

Colaboratorii lui Dumnezeu

Conceptul stăpînirii exercitate de om asupra lumii create ar fi prea greu de priceput pentru noi dacă n-am înţelege mai întîi faptul că Domnul ne consideră colaboratori ai Săi în dezvoltarea şi funcţionarea împărăţiei Sale.

În evanghelia sa, Marcu ne relatează că, după înălţarea lui Cristos, ucenicii au plecat „şi au predicat pretutindeni, Domnul *lucrînd împreună cu ei*.“ [9]

În prima sa epistolă către Corinteni, Pavel le aminteşte că era un lucru absolut normal ca atît el, cît şi Apolo să-i slujească. „Căci noi sîntem *împreună lucrători* ai lui Dumnezeu . . .“[10] le-a spus el.

Mai tîrziu, într-un pasaj în care creştinii sînt descrişi drept „ambasadori ai lui Cristos“, iarăşi el afirmă că noi „*lucrăm împreună* cu El.“[11]

Vedeţi, concepţia Bibliei este că Dumnezeu, printr-o taină mult prea adîncă pentru înţelegerea noastră, a găsit cu cale să se folosească de oameni pentru a vesti adevărul în lume. Pentru a realiza acest lucru, a trebuit să le dea autoritate.

În plus, Biblia vorbeşte de acel timp cînd împărăţia lui Dumnezeu şi Cristosul Lui vor domni în chip vizibil pe pămînt. „Dacă răbdăm, vom şi *împărăţi împreună cu El*,[12] spune Pavel, făcînd aluzie la Legea Perseverenţei. Asta va presupune o autoritate excepţional de mare, pentru care Dumnezeu vrea să ne pregătească de pe acum.

Vedem lucrul acesta exemplificat în relatările trimiterii de către

Domnul a ucenicilor Săi în lucrarea de slujire: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat *putere* şi *autoritate* peste toţi demonii şi să vindece bolile. Apoi i-a trimis să vestească împărăţia lui Dumnezeu şi să vindece pe cei bolnavi."[13]

Evident, în mintea Domnului autoritatea mergea mînă în mînă cu proclamarea împărăţiei. Autoritatea autentifica împărăţia. Cum am putea spune că este o împărăţie a lui Dumnezeu, ce urmează să răstoarne împărăţia Satanei, dacă nu ar avea putere şi autoritate?

Aceste două cuvinte, „putere" şi „autoritate" îşi au propria lor semnificaţie. Mai întîi, pasajul spune că Domnul le-a dat „putere", care e traducerea grecescului *dunamis* şi înseamnă „putere care sălăşluieşte". De pildă, dinamita are o asemenea putere rezidentă latentă. Creştinii care Îl au pe Duhul Sfînt lucrînd din plin în viaţa lor sînt posesori ai acestei „dinamite". Este chiar puterea de a săvîrşi minuni.

Dar Domnul le-a mai dat şi „autoritate", care e traducerea grecescului *exousia*. Şi acest termen transmite ideea de forţă şi putere, în special în sensul autorităţii unui magistrat sau mare potentat.

Foarte simplu spus, Isus le-a dat puterea să facă minuni şi autoritatea de a folosi acea putere asupra diavolului şi a întregii creaţii.

Cu altă ocazie, cînd vorbea cu şaptezeci de oameni care plecaseră în misiune, Isus a spus: „Iată, vă dau *autoritate* să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi *peste toată puterea vrăjmaşului* . . ."[14]

Cu această remarcă, El s-a referit la Cădere, căci şerpii sînt o amintire nu numai a amăgirii petrecute în Grădina Eden, ci şi a blestemului ce a urmat. Şerpii şi oamenii sînt în permanentă duşmănie de cînd Dumnezeu a zis că sămînţa Evei va zdrobi într-o zi capul şarpelui,[15] indicînd prin aceasta triumful lui Cristos asupra diavolului şi a lucrărilor sale.

Aşadar, cînd le-a dat urmaşilor Lui asemenea autoritate, Isus a spus de fapt: „Eu vă restabilesc autoritatea peste cel care v-a jefuit de ea în grădină. Acum puteţi să vă reafirmaţi stăpînirea."

Problema noastră a celor din secolul al douăzecilea, care pierim din lipsă de cunoştinţă, este că nu ne ajută cu nimic să avem această autoritate, dacă nu o folosim corect. Căci majoritatea dintre noi nu ştim cum s-o folosim.

Şi totuşi noi ne-am străduit de atîtea ori să luăm în serios cuvintele rostite de Isus copiilor Săi înainte de a se fi înălţat la dreapta Tatălui în cer, unde şade în prezent. Trebuie să examinăm aceste cuvinte cu toată atenţia şi priceperea: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pămînt. De aceea, mergeţi . . .“[16]

Isus realizase deja lucrarea pe care Îl trimisese Tatăl s-o înfăptuiască.[17] El nimicise „lucrările diavolului,“[18] între care era cuprins în special jaful din Grădina Eden. El, Regele împărăţiei, avea „toată autoritatea“.

„De aceea,“ a declarat El, „mergeţi!“

Copiii Lui puteau pleca acum să realizeze sarcina lor mondială, deoarece El refăcuse stăpînirea avută de om sub conducerea lui Dumnezeu.

Strategia Satanei

Deşi înfrînt, Satan e, desigur, viu în zilele noastre şi poate fi foarte periculos, atît cît îi îngăduim să fie. Principala lui armă este înşelăciunea, pe care o foloseşte ca să-i împiedice pe creştini să-şi exercite autoritatea ce le revine de drept în această lume.

Fireşte, în primul rînd, el încearcă să ne facă să cădem în păcat, care poate înceţoşa sau bloca cu totul vederea noastră spre Domnul şi voia Sa, iar dacă nu e tratat, poate să ne despartă de Dumnezeu.

El mai încearcă să ne facă să cădem într-o altă formă de păcat, prin necredinţă. El luptă din răsputeri să ne facă să ne simţim nevrednici de harul în care stăm în epoca actuală. Dacă reuşeşte să facă acest lucru, atunci noi vom neglija autoritatea şi puterea ce ni s-au încredinţat. Acestea vor cădea în paragină şi, în cele din urmă, se vor evapora ca ceaţa dimineţii. Stăpînirea pentru care s-a depus

un preţ atît de mare, care l-a costat atît de mult pe Isus ca să ne-o cîştige, nu va sluji la nimic dacă noi refuzăm să ne folosim de ea.

Noi trebuie să combatem această atitudine cu toată tăria noastră, dînd dovadă de veghere maximă şi refuzînd să ne lăsăm amăgiţi.

Trebuie să recunoaştem că, într-adevăr noi sîntem nevrednici, dar că prin Domnul Isus am devenit vrednici în faţa lui Dumnezeu. Sîntem păcătoşi, dar, asemenea lui Pavel, care s-a descris pe sine drept cel mai mare dintre păcătoşi,[19] şi noi, putem face totul prin Isus, care ne întăreşte."[20]

Prea de multe ori oamenii cad în cursa vrăjmaşului de a crede că îşi pot cîştiga singuri stăpînirea. Cînd am căzut în cursa aceasta, niciodată nu ne mai simţim vrednici şi niciodată nu mai facem uz de stăpînirea ce ni s-a dat. Şi, bineînţeles, niciodată nu vom mai învinge crizele lumii.

Dacă Satan ne poate ţine timoraţi, descurajaţi sau ruşinaţi, el va anula autoritatea noastră şi va întîrzia manifestarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pămînt. Am rămas uimit în ultimul timp de succesul acestei manevre foarte simple. Căci diavolul a reuşit să-i facă pe unii credincioşi să le fie ruşine că sînt creştini. De pildă, lumea nu vede nimic greşit dacă cineva poartă sub braţ un exemplar al revistei *Playboy* sau *Penthouse* [reviste pornografice, n.tr.], chiar pe stradă sau în autobus. La fel, nu e nici o ruşine pentru cei din lume să umble cu o sticlă de whiskey or un pachet de ţigări, cu tot riscul pe care-l prezintă aceste lucruri pentru viaţă. În contrast cu asta, un număr tot mai mare de creştini au ajuns să le fie jenă să poarte cu ei Biblia pe stradă, în tren sau în autobus. Le e frică să nu fie trecuţi la categoria de oameni ciudaţi ai lumii sau demodaţi sau oameni care nu sînt în pas cu lumea. Şi cînd se roagă în public, o fac cu teamă să nu fie descoperiţi şi caută să nu se deosebească de atitudinile lumii. Cît despre autoritate — fie că e vorba de cea asupra lui Satan fie asupra mersului natural al lumii — ei bine, aici sînt mai timizi ca oriunde.

Şi totuşi, după cum am văzut, Biblia spune: „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de timiditate, ci unul de putere şi disciplină."[21]

Nici Satan, nici lumea nu are nici autoritatea, nici puterea de a face asta pentru copiii lui Dumnezeu, căci ele sînt opuse dorinţei lui Dumnezeu. Or, El doreşte de la noi să ne însuşim autoritatea ce ni se cuvine şi să grăbim venirea împărăţiei pe pămînt. Isus a subliniat lucrul acesta cînd a spus: *„Evanghelia aceasta a împărăţiei* va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Şi atunci va veni sfîrşitul."[22]

Vedeţi, sînt multe semne ale timpurilor pe care le putem urmări, dar acesta are o importanţă crucială. Evanghelia împărăţiei în toată plinătatea şi puterea, cu toată autoritatea ei, trebuie vestită tuturor popoarelor. Timiditatea trebuie să dispară. Vor fi „semne şi minuni"[23] — miracole şi alte dovezi ale împărăţiei.

Legea Stăpînirii, cînd e exercitată corect, va garanta acest lucru.

Trebuie să i se dea glas

Practic vorbind, Legea Stăpînirii funcţionează, în linii mari, ca şi Legea Miracolelor. Ea depinde de cuvîntul rostit. Noi trebuie să ne însuşim autoritatea prin *rostire*, dîndu-i glas, cînd avem de a face fie cu diavolul, fie cu orice parte a creaţiei.

Nu trebuie să polemizăm cu Satan, ci doar să-i spunem că trebuie să plece, că nu are nici o autoritate, şi că trebuie să elibereze persoana sau situaţia pe care o ţine în strînsoarea sa. I-o spunem pe şleau: „În numele lui Isus, îţi poruncesc să pleci de aici, Satano!"

De asemenea, pătrunşi de gîndirea Domnului, îi spunem furtunii să se liniştească, recoltelor le spunem să iasă bune, inundaţiilor le spunem să se retragă iar cîinelui dezlănţuit îi spunem să se oprească. Pur şi simplu rostim cuvîntul cu voce tare.

Iarăşi, punctul central este „să avem credinţă în Dumnezeu."[24] Presupunînd că umblăm în voia Sa şi sîntem predaţi suveranităţii Sale, în împrejurări obişnuite nu trebuie să aşteptăm vreo poruncă specială de la El pentru a şti cînd să ne exercităm autoritatea. Căci El deja ne-a dat jaloanele generale: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă,

umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpîniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ."[25]

Acest verset se aplică în special la „orice tîrîtoare care se tîrăşte pe pământ," simbolizînd pe cel ce fusese descris pe vremea lui Cristos drept „stăpînitorul acestei lumi",[26] care a fost acum completamente învins. Chiar dacă încă mai trebuie să luptăm împotriva acelor forţe ce se aliază de bună voie cu Satan, rezultatul acestei lupte a şi fost decis.

Sfîntul Pavel a descris-o în felul următor: „Căci lupta noastră nu este împotriva sîngelui şi a cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutăţii în locurile cereşti."[27]

Dar întrucît deja ni s-a acordat autoritatea pentru cîştigarea acestei lupte, Sfîntul Pavel avea toată încrederea că creştinii vor sta tari în ziua cea rea. Instrumentul pentru mînuirea acelei autorităţi, spunea El, este Cuvîntul lui Dumnezeu, pe care l-a descris drept „sabia Duhului."[28]

Pur şi simplu noi trebuie să rostim autoritatea ce ne-a redat-o Dumnezeu, pregătindu-ne pentru o eră şi mai uimitoare.

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Gen. 1.26-30; Mat. 24.14; Luca 9.1-2; I Cor. 3.5-9; Ef. 6.10-18; II Tim. 1.7; Ev. 2.6-15

Ideea cheie: „Dumnezeu Cel Atotputernic vrea să redobîndim stăpînirea pe care o deţinea omul la început. El a făcut eforturi mari pentru a face posibil acest lucru, trimiţîndu-Şi propriul Său Fiu, al doilea Adam, ca să refacă ce se pierduse la Eden" (pg. 237).

1. „Într-una din ironiile tragice ale istoriei, Căderea a însemnat nu numai că omul a devenit sclavul Satanei şi al propriilor sale porniri josnice, dar şi o parte însemnată a omenirii avea să devină sclavă florilor, legumelor şi fructelor" (pg. 246). Numiţi cîţiva dintre cumpliţii „stăpîni de sclavi" care ţin robiţi pe mulţi.

2. În contrast cu robia aceea, care ar putea fi poziţia noastră pe pămînt, după Geneza 1.26-27?

3. Care sînt cîteva dintre simptomele lipsei de stăpînire între creştinii de azi?

Conceptul cheie

1. Cînd un preşedinte originar din statul Georgia invită georgieni „necunoscuţi" la Casa Albă, ca aghiotanţi ai săi, cine este sursa puterii în Washington? Cînd un californian populează Casa Albă cu prieteni din vestul Statelor Unite, cui îi datorează aceştia puterea lor? Conform acelui principiu, în faţa cui era omul răspunzător şi care a fost rolul lui Adam, în grădina Eden?

2. „Dar această stăpînire incumbă responsabilitate. Şi implicit în această acordare găsim cerinţa ca omul să menţină pe planetă ordinea dorită de _____ şi de _____ " (pg. 244). Care sînt condiţiile prealabile necesare pentru ca să se întîmple acest lucru?

3. Ce anume din schimbul de cuvinte dintre Eva şi şarpe a fost foarte ironic, în lumina rolului pe care l-a trasat Dumnezeu pentru Adam şi Eva?

4. Indicaţi dacă următoarele afirmaţii sînt adevărate sau false, bazîndu-vă pe materialul de la paginile 238, 239.

adevărat fals

____ ____ Eva a luat fructul pentru că a crezut că Dumnezeu nu-i dăduse destulă putere.

____ ____ Satan a pierdut toată puterea de stăpînire asupra omului ca urmare a înşelării Evei.

____ ____ Dumnezeu a luat de la om dreptul de a stăpîni, ca urmare a Căderii în păcat.

____ ____ În general, omul nu a avut prea multă grijă de creaţia lui Dumnezeu.

____ ____ Omul a încălcat Legea Responsabilităţii cu privire la resursele lui Dumnezeu.

____ ____ Dumnezeu vrea ca creştinii să-şi reafirme stăpînirea asupra naturii.

5. „Oameni aflaţi în afara împărăţiei ţin cu dinţii de «plăcerile» lor, ca de nişte drepturi bune, sfinte şi sacre" (pg. 240). Conform autorului, care e costul minim în pierderea de vieţi şi îngrijirea medicală necesară în urma satisfacerilor acestor aşa-zise plăceri?

6. Ce spune autorul despre „tirania consensului strîmb al unei lumi păcătoase" (pg. 241)? Cum poate fi eliberat omul de această tiranie? (vezi Ioan 8.31-32; Ev. 2.14-15).

7. Care sînt modalităţile prin care, conform autorilor, ne putem reafirma stăpînirea asupra naturii?

Poziţia credinciosului

1. Care este rolul credinciosului, după Marcu 16.20, I Corinteni 3.9; II Corinteni 5.20; 6.1?

2. Dacă vrem să devenim slujitorii lui Dumnezeu şi să vestim mesajul Lui în toată lumea, ce trebuie să primim de la Dumnezeu? (Comparaţi cu Mat. 28.18-19; Luca 10.19).

3. Ce a făcut Isus, pentru a face posibil acest transfer de autoritate? (vezi I Ioan 3.8).

Strategia Satanei

1. Satan este atît de periculos cît îi permitem noi să fie, spun autorii. Care sînt cele trei modalităţi în care se apropie el de noi?

   a.

   b.

   c.

2. „Stăpînirea pentru care s-a depus un preţ atît de mare, care L-a costat atît de mult pe Isus ca să ne-o cîştige, nu va sluji la nimic dacă noi refuzăm să ne folosim de ea" (p. 244, 245). Ce anume ar trebui să ne încurajeze să ne folosim de ea? (vezi Filip. 4.13).

3. Relataţi un caz în care aţi permis Satanei să vă ţină pe loc, să fiţi timid, descurajat sau jenat, anulînd astfel autoritatea dvs. de credincios.

4. Scrieţi II Timotei 1.7 şi memoraţi-l. Treceţi-l pe un cartonaş şi aşezaţi-l într-un loc vizibil, în care să daţi cu ochii de el adesea.

Transpunerea în practică

1. Enumeraţi cel puţin un domeniu specific pentru fiecare din punctele de mai jos, în care trebuie să faceţi uz de stăpînire, pentru a păstra Legea Stăpînirii.

   a. Viaţa dvs. personală

   b. Familia dvs.

   c. Comunitatea din care faceţi parte

   d. Natura şi resursele ei (vezi Gen. 1.28)

2. Împotriva cui se duce lupta noastră, cînd facem uz de Legea Stăpînirii în domeniile de mai sus? (vezi Ef. 6.12).

3. Care sînt măsurile concrete pe care le putem lua pentru a ne exercita autoritatea de credincioşi, în aceste situaţii? (vezi pp. 246, 247).

Rezumat

„Pur şi simplu noi trebuie să rostim autoritatea ce ne-a redat-o Dumnezeu, pregătindu-ne pentru o eră şi mai uimitoare" (pg. 247).

[1]Geneza 1.26,27.
[2]Matei 16.18.
[3]Osea 4.6, Biblia de Ierusalim.
[4]Geneza 1.26.
[5]Geneza 1.29.
[6]Ioan 8.31,32.
[7]Evrei 2.14,15.
[8]Marcu 4.39.
[9]Marcu 16.20.
[10]I Corinteni 3.9.
[11]II Corinteni 5.20, 6.1.
[12]II Timotei 2.12.
[13]Luca 9.1,2.
[14]Luca 10.9.
[15]Vezi Geneza 3.15.
[16]Matei 28.18,19.
[17]Ioan 17.4.
[18]I Ioan 3.8.
[19]Vezi I Timotei 1.15.
[20]Filipeni 4.13.
[21]II Timotei 1.7.
[22]Matei 24.14.
[23]Romani 15.19.
[24]Marcu 11.22.
[25]Geneza 1.28.
[26]Ioan 12.31.
[27]Efeseni 6.12.
[28]Efeseni 6.13,17.

CINCISPREZECE

REGELE CARE VINE

Isus a spus ucenicilor un lucru uluitor: „. . . Vouă v-a fost dat să cunoaşteţi tainele împărăţiei lui Dumnezeu, dar celorlalţi li se vorbeşte în pilde, ca «măcar că văd, să nu vadă, şi măcar că aud, să nu înţeleagă.»“[1]

Logica te obligă să presupui că, dacă eşti ucenic al Lui, şi ţie ţi s-a permis să cunoşti tainele împărăţiei. Motivul este simplu, dar foarte important. El vrea ca tu să trăieşti pe acel tărîm chiar acum, să-i stăpîneşti principiile, pentru ca să fii gata de noua orînduire mondială ce se apropie cu paşi repezi de noi. De ce? Pentru că şi tu urmează să domneşti împreună cu El în această împărăţie,[2] or, cum ai putea domni dacă nu ai avea experienţa necesară în domeniul legilor ei?

Dacă nu eşti ucenic, tainele acesteia îţi par înceţoşate şi vagi, deoarece carnea şi sîngele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu.[3] Tu trebuie să te naşti din Duhul şi să primeşti accesul la acea împărăţie secretă. Lucrul acesta se poate petrece chiar acum, în clipa de faţă, primindu-L pe Isus în viaţa ta ca Domn şi Mîntuitor. Căci Dumnezeu doreşte ca tu să nu pierzi nimic; de aceea El a fost atît de răbdător atîtea mii de ani.[4]

De la începutul istoriei omului, Domnul a vrut să stabilească — prin intermediul dragostei, şi nu al fricii — o împărăţie de oameni care să trăiască de bunăvoie sub suveranitatea Lui şi să se bucure de creaţia Sa. Asta e esenţa întregii revelaţii cuprinse în ceea ce numim Sfînta Scriptură, Biblia. El clădeşte această împărăţie chiar acum. Şi un pas nou şi important din acea clădire dă toate semnele că ar fi foarte aproape de vremea noastră. Lumea invizibilă e gata să spargă zidul şi să ne inunde în orice moment, devenind complet vizibilă.

Parcă-L auzim pe Isus vorbind bisericii Sale: „Preaiubiţii Mei, fiţi gata! Eu v-am arătat legile împărăţiei Mele, adevăratul lor mod de funcţionare. Acum folosiţi-le! Trăiţi-le în viaţa de zi cu zi! Ele vor da rezultate bune, chiar acum, pentru voi."

Vine o lume nouă, ale cărei principii deja le cunoaştem! Avem Legea Reciprocităţii, Legea Folosinţei, Legea Perseverenţei, Legea Responsabilităţii, Legea Măreţiei, Legea Unităţii, Legea Miracolelor şi Legea Stăpînirii. Mai sînt şi altele, chiar dacă nu atît de cuprinzătoare, totuşi vitale pentru noi. Întrucît au fost enunţate în Scripturâ, înseamnă că sînt „insuflate" de Dumnezeu.[5] Ele vor schimba lumea actuală şi vor pregăti calea noii lumi, grăbindu-i sosirea. Ele, şi numai ele, pot aduce linişte şi calm în crizele ce gîtuiesc lumea, oprind alunecarea ei iminentă în haos şi dictaturi de dreapta sau de stînga. Ele ne prezintă o alternativă realistă.

Perspectiva

Iată la ce ne putem aştepta să se întîmple în zilele, lunile şi anii ce ne stau în faţă:

După ce va fi fost complet readunat din ţările lumii, Israelul, ca naţiune unită, locuind într-o stare relativă de siguranţă, va fi invadat de o confederaţie de naţiuni din nord şi din est. Profetul Ezechiel a descris această forţă masivă, ce vine ca o furtună, ca un nor ce acoperă ţara. El a şi identificat forţele participante la atac: „Gog, din ţara lui Magog, prinţul Roşului, Meşecului şi Tubalului", împreună cu „Persia, Etiopia şi Put," împreună cu „Gomer," „Betogarma din adîncurile miazănoaptei" şi „popoare multe."[6]

De-a lungul istoriei diverse popoare au fost considerate a fi Gog şi Magog — goţii, cretanii, sciţii — dar toate par să indice că această mare putere din nord nu e alta decît Uniunea Sovietică, căci ţara aceasta ocupă exact poziţia specificată de Ezechiel în relaţie cu Israel. Alte naţiuni din epoca noastră pe care le putem identifica destul de uşor sînt Etiopia, Iran (Persia), Somalia sau Libia (Put).

Astfel, diversele piese din profeţia lui Ezechiel par să-şi găsească foarte uşor locul în tabloul descris de el.

Cînd aceste forţe vor porni la atac împotriva Israelului şi a „satelor sale fără ziduri", „ca să ia pradă şi să facă jaf", se pare că popoare identificate drept „Şeba şi Dedan, şi neguţătorii din Tarşiş, şi toţi puii lor de lei" vor ridica unele întrebări.[7] Ezechiel nu spune că aceste popoare se vor împotrivi invadatorilor, ci doar vor întreba: „De ce aţi venit aici?"[8]

Aceste popoare le putem identifica drept Yemen, Arabia Saudită şi Statele Unite, care au fost colonizate odată de oameni identificaţi drept neguţătorii din Tarşiş. Tarşiş a fost probabil o aşezare feniciană din Spania, lîngă Cardiz, care a trimis corăbii în Irlanda, şi probabil în Anglia, iar mai tîrziu în Lumea Nouă, pe continentul american, călătorii lui străbătînd tot teritoriul ce avea să capete denumirea de Statele Unite. *Dacă* există vreo referire la America în Biblie, atunci negreşit aceasta trebuie să fie!

Dacă aceşti interogatori vor veni în ajutorul Israelului nu se spune. Totuşi, Dumnezeu, care e stăpîn chiar şi pe hoarda invadatoare din nord, va interveni în ajutorul Israelului cu mari cutremure, cu erupţii vulcanice, cu foc, cu o stare de confuzie şi chiar cu lupte între forţele invadatoare aliate. De asemenea El spune că va veni foc peste Magog, patria conducătorilor acestor forţe, şi peste cei ce locuiesc în siguranţă în ţinuturile de pe coastă. Desigur, ar putea fi vorba de o viziune a unui bombardament nuclear. Dar tot aşa de bine ar putea fi vorba de o intervenţie miraculoasă din partea lui Dumnezeu, căci profeţia spune foarte apăsat: „Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfînt în mijlocul poporului Meu Israel şi nu-i voi mai lăsa să-Mi profaneze Numele Meu cel sfînt; ci *popoarele vor şti că Eu sînt Domnul, Sfîntul lui Israel!*"[9]

După Ezechiel, episodul acesta va fi urmat de şapte ani de ascensiune a naţiunii Israel, pe măsură ce ea se va întări în Orientul Mijlociu şi va creşte în cunoaşterea Domnului, culminînd printr-o revărsare pe scară naţională a Duhului Sfînt.

Indiciile din cartea Apocalipsa

În acelaşi timp, Cartea Apocalipsei pare să indice un succesor care va înlocui Imperiul Roman. Acest regat va fi poate paralel cu actuala Comunitate Economică Europeană.[10] Căci la confederaţia de zece naţiuni se va adăuga a unsprezecea, împreună cu fuzionarea a două naţiuni, putînd constiui o avanpriemieră a apariţiei lui Anticrist. Probabil acest grup de naţiuni va încheia un pact cu Israelul, dar după aceea se va întoarce împotriva sa şi va începe să-l asupreasscă.

Conducătorul acestei confederaţii va fi o fiinţă spirituală, care va deveni un Cristos fals şi va atrage loialitatea oamenilor de partea sa. Exploatînd condiţiile de haos care vor domina lumea, el va transforma alianţa de naţiuni într-o dictatură, pregătind scena pentru conflictul final dintre cele două împărăţii: împărăţia lui Dumnezeu şi împărăţia falsă.

Apocalipsa mai scoate în evidenţă o desfăşurare care va fi instrumentală în această perioadă. Se va institui un sistem de cumpărare şi vînzare care va utiliza semne individuale, făcînd posibil astfel controlul economic asupra întregii populaţii a globului. Extraordinara explozie a ştiinţei computerelor din epoca actuală ne arată că acest lucru va fi foarte uşor de realizat. Chiar în prezent, la Bruxelles, unde se află sediul Comunităţii Economice Europene, un uriaş sistem computerizat de transferuri bancare electronice, face posibilă repartizarea unui număr de identitate fiecărui locuitor al planetei şi alocarea de credite sau debite pe baza acelui număr. Acest număr ar putea fi implantat în piele prin intermediul unui microprocesor minuscul sau prin tatuare cu raze laser pe frunte, ascuns de păr, sau pe mînă.

Băncile ar putea institui cărţi de debit, cu capacitatea de a debita conturile instantaneu, eliminînd nevoia schimbului de bani fizici, în bancnote sau monede. Deja firme particulare şi agenţii de stat experimentează cu aşa numitele „smart-card"-uri („cărţi inteligente", n.tr.), care conţin un calculator electronic minuscul, capabil

de a ajusta balanţa creditelor şi a debitelor, în funcţie de tranzacţiile efectuate. Pasul logic următor ar fi să se instituie un control asupra cumpărării şi vînzării prin implantarea unui asemenea mini-computer pe mînă sau pe frunte, aşa cum indică Apocalipsa.[11]

Astfel, cel puţin un scenariu pare capabil de împlinire în orice clipă: Un război de mari proporţii va izbucni în Orientul Mijlociu, Uniunea Sovietică fiind în fruntea acestei forţe invadatoare a Israelului. Dar forţa aceasta va fi complet distrusă. Va urma o vîltoare catastrofică, în cadrul căreia se va întrerupe alimentarea cu petrol a Europei şi a altor regiuni ale globului. Europa va fi aruncată într-un haos economic, pregătind astfel scena pentru intervenţia rapidă a puternicului dictator, ce va reuşi, prin darurile sale charismatice şi verva sa, să întemeieze o nouă orînduire economică.

Întoarcerea lui Isus

Între timp, împărăţia lui Dumnezeu va înainta, viitorul ei nefiind niciodată pus la îndoială. Cei care se hotărăsc să trăiască sub domnia ei vor fi mereu pregătiţi pentru acel moment din istorie cînd Isus Cristos se va întoarce pe pămînt. Biblia spune că El va veni înapoi ca să-l nimicească pe acest nou lider economic şi „împărăţia" lui, întemeind o domnie de pace şi dreptate, în vecii vecilor.[12] Împărăţia invizibilă va deveni vizibilă. Iar lumea — principalităţile şi puterile, toată oştirea îngerească — vor vedea cum a intenţionat Dumnezeu să funcţioneze universul Său şi societatea Sa.

Trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu-şi va abandona lumea. De la început El a fost preocupat de mărturia istorică şi despre propria Sa justificare. El nu lucrează arbitrar. E ca şi cînd L-ar trimite pe Isus, apoi şi-ar aduna arhanghelii, îngerii, şi întreaga oaste cerească şi ar zice: „Priviţi! Aşa ar fi funcţionat lumea, dacă omul n-ar fi păcătuit! Asta am dorit Eu!"

Dumnezeu nu are nevoie să se justifice. El o face doar pentru că

este un Dumnezeu al dragostei, al ordinei şi al dreptăţii.

Dar nu acesta va fi sfîrşitul. Am putea numi timpul acesta o perioadă de tranziţie, între felul în care a fost pămîntul şi planul final al lui Dumnezeu, în care răul şi opoziţia faţă de Domnul vor fi, în cele din urmă, eliminate şi se va stabili raiul.

Biblia spune că această perioadă de tranziţie va dura o mie de ani, de unde şi denumirea de „mileniu" ce i s-a aplicat.[13] În mileniu, Cristos va domni şi va fi pace. El va ţine toate lucrurile la un loc şi măreţia Lui se va manifesta în văzul întregii lumi. El va fi descoperit în plinătatea a ceea ce Scriptura vesteşte de veacuri: El este cu totul şi cu totul neprihănit şi perfect; nu e nici o greşeală în El; înţelepciunea Lui e absolută.

> Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umerii Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părintele veşniciilor, Prinţul păcii."
> Creşterea domniei Lui şi pacea nu vor cunoaşte sfîrşit, pe tronul lui David, peste împărăţia Sa, ca s-o întărească şi s-o susţină cu judecată şi neprihănire, de atunci şi pînă în veci. Rîvna Domnului Oştirilor le va înfăptui pe toate acestea.[14]

Nu va mai fi nevoie de speculaţii. Căci frumuseţea Domnului va putea fi limpede văzută de toţi, nemaifiind nevoie de vedenia lui Ioan:

> Apoi am văzut cerul deschis şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte: „Cel credincios" şi „Cel adevărat" şi El judecă şi se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe coroane regale şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decît numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele Lui este: „Cuvîntul lui Dumnezeu". Oştile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească naţiunile cu ea, pe care le va cîrmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: „Regele regilor şi Domnul domnilor".[15]

Legile împărăţiei vor domni iar poporul Lui va guverna împreună cu El. Hrana, apa şi energia se vor găsi din abundenţă. Nu se vor mai cheltui trilioane de dolari pentru construirea armelor, ci vor fi alocaţi pentru parcuri, păduri, pentru înaintarea ştiinţei, dincolo de orice limite imaginabile astăzi.

Dar, pentru ca poporul Lui, copiii Lui, să poată guverna împreună cu El, în aceste împrejurări, trebuie să li se răspundă la cîteva întrebări mari, cum ar fi următoarele: Cum poţi conduce un guvern drept? Cum poţi conduce o lume întreagă? Care principii dau rezultate şi care nu?

De aceea a vorbit Isus atît de mult despre împărăţie. Despre împărăţie El i-a lăsat pe apostolii Lui să ne înveţe. Cît despre El, Regele, subiectul Lui a fost mereu împărăţia Sa şi funcţionarea acesteia. El vrea să stăpînim aceste principii, pentru ca să putem să-L slujim cum trebuie.

Nu uitaţi, cei care sînt mari acum vor deveni cei mai mici iar cei care sînt cei mai mici vor deveni mari.[16] El va lua pe aceşti oameni mici, pe sfinţii împărăţiei Sale, şi-i va înălţa la poziţii de mare putere. Iar pe bogaţi, pe aroganţi, pe asupritori îi va reduce. Autoritatea acestora va fi dată sfinţilor, „plinătatea Celui ce umple totul în toţi."[17]

Eliminarea răului

Biblia spune că la sfîrşitul perioadei de tranziţie, Satanei i se va permite să conducă o rebeliune a acelora care încă n-au consimţit să accepte de bună voie domnia lui Cristos. Apoi, după o perioadă relativ scurtă, Domnul îl va elimina pe Satan (tot răul şi toată opoziţia), scoţînd la iveală „un cer nou şi un pămînt nou,"[18] împărăţia eternă şi finală.

Isus a vorbit pe larg despre eliminarea răului într-o istorie ce a ajuns să fie cunoscută sub numele de parabola neghinei.[19] În ea se povesteşte despre un om care a semănat grîu bun în ogorul lui, dar

noaptea cineva a venit şi a semănat neghină — adică grîu fals, buruieni — în acelaşi ogor. Au crescut şi una şi alta, şi grîul şi neghina, iar cînd a fost întrebat gospodarul, a răspuns: „Un duşman a făcut asta!"[20] Dar nu le-a dat voie lucrătorilor săi să smulgă neghina, de frică să nu strice grîul. „Lăsaţi-le să crească împreună," a spus el, „iar la vremea secerişului, voi spune secerătorilor să pună grîul în hambar iar neghina s-o adune pentru a fi arsă."

Mai tîrziu, cînd Isus era numai în prezenţa ucenicilor, aceştia L-au rugat să le spună semnificaţia parabolei.

> Şi El, răspunzînd, le-a zis: „Cel care seamănă sămînţa bună este Fiul Omului. Ţarina este lumea; sămînţa bună sînt fiii împărăţiei; neghina sînt fiii celui rău. Vrăjmaşul care a semănat-o este diavolul; secerişul este sfîrşitul veacului; secerătorii sînt îngerii. Deci, cum se smulge neghina şi se arde în foc, aşa va fi şi la sfîrşitul veacului. Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor culege din împărăţia Lui toate pricinile de păcătuire şi pe cei care practică fărădelegea şi-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor. Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor . . ."[21]

Orice contravenţie, orice încălcare de lege vor fi eliminate din împărăţia lui Dumnezeu, nu de oameni sau de biserică sau prin forţa armată, ci de către îngeri. Aceştia vor şti să deosebească pe cei neprihăniţi de cei răi, şi vor şti cum să acţioneze.

În acest punct, „fiii împărăţiei" vor fi singurii care au mai rămas, desfătîndu-se în lumina Domnului, trăind realitatea şi perfecţiunea supremă.

Isus a avut grijă ca ucenicii Lui să înţeleagă bine această pildă, adăugînd la ea pe cea cu peştele, deoarece mai mulţi dintre urmaşii Lui apropiaţi erau pescari. El a comparat împărăţia cerurilor cu o plasă aruncată în mare pentru a aduna peşti de tot felul. Cînd a fost trasă plasa pe mal, s-au sortat peştii buni în vase, dar cei răi au fost aruncaţi. Explicaţia a fost la fel ca mai înainte: „Tot aşa va fi şi la sfîrşitul veacului [la consumarea tuturor lucrurilor]: îngerii vor

ieşi, vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi şi-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor."[22]

În clipa de faţă, mintea noastră nu poate cuprinde perfecţiunea ce va exista atunci. Nici nu putem s-o descriem cum trebuie, căci ne lipsesc ideile şi cuvintele corespunzătoare. Sîntem prea limitaţi în starea actuală.

Gîndiţi-vă însă la următorul lucru: Ce s-ar întîmpla dacă toate energiile oamenilor şi ale întregii creaţii ar fi sută la sută bazate pe dragoste? Sau cîntăriţi reversul: Ce-ar fi dacă n-ar exista nici un singur dram de ură nicăieri?

Tocmai *asta* e lumea pe care ne-a creat-o Dumnezeu! În care să nu mai fie nici o mîndrie, nici o aroganţă, nici o lăcomie, nici o frică, nici o crimă, nici o infracţiune, nici un război, nici o boală, nici o foamete, nici o lipsă.

Pasul final

Biblia vorbeşte despre un pas în această desfăşurare progresivă a planului desăvîrşit al lui Dumnezeu, care se pare că va veni la sfîrşitul tuturor celorlalte faze. Acest pas scoate în evidenţă minunata unitate şi armonie a Dumnezeirii, unitatea şi armonia finală a întregii creaţii.

Apostolul Pavel l-a amintit într-un fragment complex despre ordinea în care va avea loc învierea morţilor. Punctul pe care trebuie să-l vedem în contextul nostru e clar luminat:

> Şi după cum în Adam toţi mor, tot aşa, în Cristos, toţi vor fi făcuţi vii, dar fiecare la rîndul lui. Cristos este cel dintîi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sînt ai lui Cristos. După aceea, va veni sfîrşitul, cînd El va da împărăţia în mîinile lui Dumnezeu şi Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpînire şi orice putere. Căci trebuie ca El să împărăţească pînă va pune pe toţi vrăjmaşii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Căci El „a

> supus totul sub picioarele Lui." Dar cînd zice că totul I-a fost supus, se înţelege că în afară de Cel care I-a supus totul. Şi cînd toate Îi vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi.[23]

Iarăşi, aceste planuri depăşesc capacitatea noastră de gîndire Isus, Fiul Regelui, în care toate lucrurile vor fi însumate şi unite la împlinirea vremii,[24] le va prezenta pe toate Tatălui Său, pentru veşnicia întreagă.

Ce vor face oamenii?

Aşadar, iată-ne în punctul în care trebuie să întrebăm: „Ce vor face oamenii?"

Vor continua ei să ignore principiile care guvernează modul de funcţionare a lumii? Sau vor învăţa de la împărăţia secretă?

Fac un apel fierbite către toţi oamenii de pretutindeni, să apuce adevărurile lumii noastre — descoperirile Bibliei cu privire la modul ei de funcţionare — şi să le pună în practică. Încă mai e timp.

—Dă şi ţi se va da! Principiul acesta nu va da greş. Noi pur şi simplu trebuie să începem să-l aplicăm: la nivel individual, de familie, de întreprindere, de naţiune. Imaginaţi-vă cum ar fi perioada în care trăim dacă i-am trata pe alţii cum am dori să fim noi trataţi de ei.

—Ia ceea ce ai deja şi pune-l în lucru. Nu aştepta pînă cînd ai să ai tot ce-ţi doreşti. Foloseşte ceea ce ai. Înmulţeşte-l apoi exponenţial, consecvent şi persistent. Minunile lumii vor exploda apoi dintr-odată în toată plinătatea lor.

—Nu te da bătut. Nu renunţa la luptă. Persevereză. Rabdă. Cere încontinuu, caută încontinuu, bate încontinuu. Şi lumea va răspunde încontinuu.

—Ai grijă să-ţi împlineşti cu scumpătate responsabilitatea cu

care eşti însărcinat. Dacă Dumnezeu şi oamenii ţi-au încredinţat un talent, averi, bani sau faimă, se aşteaptă de la tine să dai un oarecare randament, să produci ceva în schimb. Nu-i dezamăgi, fiindcă dac-o vei face, s-ar putea să pierzi totul!

—Împotriveşte-te ademenirilor pe care ţi le face societatea să dobîndeşti succesul ei, măreţia ei, devenind, în schimb, un servitor, asemenea unui copil. Adevăratele calităţi de conducător şi măreţia vor urma negreşit. Cel care slujeşte va deveni conducătorul.

Respinge negativismul şi disensiunile lumii. Alege armonia şi unitatea la orice nivel al vieţii, — unitatea centrată pe voia lui Dumnezeu. Cînd omenirea lucrează în unitate va obţine rezultate minunate în toate străduinţele sale.

—Fii îndeajuns de smerit, dar şi îndeajuns de îndrăzneţ ca să te aştepţi să vezi şi chiar să săvîrşeşti minuni menite să împlinească planul Domnului. Odată pentru totdeauna, să devii conştient de puterea cuvintelor pe care le rosteşti, umblînd în smerenie şi ascultare. Cel mai important, apucă bine şi exercită mereu semnificaţia principiului iertării.

—Ca urmaş al Fiului lui Dumnezeu, însuşeşte-ţi autoritatea, puterea şi stăpînirea lăsate de Dumnezeu oamenilor să le exercite asupra restului creaţiei. Redobîndeşte acel element care domnea în Grădina Edenului înainte de Cădere. Porneşte apoi înainte, cu putere şi autoritate.

—Evident, mai sînt legi ale împărăţiei pe care Domnul doreşte să le învăţăm; şi pe acestea ni le va descoperi, dacă-L vom căuta din toată inima. Dar noi putem, mai mult, *trebuie* să începem să aderăm la cele care ne stau limpede în faţă.

Încă nu e pierdut totul. Da, e adevărat că securea a fost aşezată la rădăcina copacilor,[25] cum ne-a prevenit Ioan Botezătorul cu aproape două mii de ani în urmă, şi cei ce se pun de-a curmezişul planurilor lui Dumnezeu vor fi tăiaţi. Se pare că procesul acesta a şi început. Planurile lui Dumnezeu nu vor putea fi zădărnicite. Dar mişcarea spre împlinirea finală nu trebuie să fie neapărat marcată de teroare şi agonie. Crizele cu care e confruntată lumea pot fi

atenuate. Doar legile împărăţiei, în sine, deja ar putea realiza acest lucru. Lumea poate fi un loc mult mai prielnic decît este în prezent, cînd se îndreaptă spre împlinire.

Dar de la un punct încolo, legile în sine nu vor fi de ajuns. Va trebui făcută o alegere cu privire la împărăţia propriu-zisă. Dumnezeu va produce o scuturare; şi numai împărăţia va supravieţui.[26]

Atunci ce mai aştepţi? De ce să separi legile împărăţiei de loialitatea faţă de Rege? Alege-L pe El în clipa aceasta! Şi toată împărăţia poate fi atunci a ta, chiar acum!

„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăţia."[27]

ÎNDRUMAR DE STUDIU

Textul biblic cheie: Ezech. 38.1-39.8; Mat. 13.24-43; Luca 8.9-10; I Cor. 15.22-28; 48-50; Efe. 1.9-10; II Tim. 2.11-13; Ev. 12.25-29; Apo. 13.16-17; 19; 20.1-10; 21.1-5

Ideea cheie: „De la începutul istoriei omului, Domnul a vrut să stabilească — prin intermediul dragostei, şi nu al fricii — o împărăţie de oameni care să trăiască de bunăvoie sub suveranitatea Lui şi să se bucure de creaţia Sa" (pg. 253).

1. „El [Dumnezeu] vrea ca tu să trăieşti pe acel tărîm chiar acum, să-i stăpîneşti principiile, pentru ca să fii gata de noua orînduire mondială ce se îndreaptă cu paşi repezi de noi" (pg. 253). In cele treisprezece săptămîni de cînd ai început cursul acesta, ce legi ale împărăţiei ai implementat în viaţa ta, atît de temeinic încît acum începi să le vezi rezultatele?

2. Dacă ar fi să ţi se arate Isus în chip vizibil şi să-ţi ceară să fii domnitor în împărăţia Sa, ce-ai spune?

Privind înainte

1. Ce te sperie mai mult cu privire la viitor?

2. Bazîndu-te pe Ezechiel 38 şi pe analiza echivalenţelor moderne, pe care o fac autorii, cum te-ai simţi dacă ai fi credincios şi în acelaşi timp soldat în forţele armate ale Uniunii Sovietice?

3. Ce va face Dumnezeu pentru a împiedica confederaţia de forţe armate să şteargă Israelul de pe faţa pămîntului? (vezi Ezech. 38.21-22; 39.4-6).

4. Îi vor fi atribuite Israelului meritele pentru înfrîngerea inamicului său? (vezi Ezech. 38.23; 39.7).

5. În Apocalipsa 13, apostolul Ioan descrie alianţa de forţe care au conspirat împreună pentru a cîştiga încrederea poporului Israel. Care va fi sfîrşitul lor groaznic? (vezi Apo. 19.20).

Mai poate fi mult pînă va veni Isus?

1. După autorii cărţii, cînd va deveni vizibilă împărăţia invizibilă? (vezi pg. 257,258).

2. Ce se înţelege prin termenul „mileniu" sau „mia de ani"? (vezi pg. 258.)

3. Care sînt cîteva din trăsăturile lui Isus, în portretul făcut de Apocalipsa 19.11-16, care vă impresionează cel mai mult?

4. Care e unul din motivele pentru care trebuie să învăţăm să folosim principiile împărăţiei încă de pe acum? (vezi pg. 259.)

5. În ce fel de lume trăim noi actualmente, după Matei 13.37-43?

6. Cine va face eliminerea celor răi de pe pământ? (vezi Mat. 13.41-42.)

7. Care va fi efortul dublu al Satanei de a răsturna programul lui Dumnezeu pentru domnia Sa (şi a noastră împreună cu El)? (Comparaţi cu Apo. 19.19; 20.3,7-10.)

8. Care va fi ultimul vrăjmaş pe care-l va aboli Dumnezeu? (vezi I Cor. 15.22-28.)

Transpunerea în practică

„Se pare că procesul acesta a şi început. Planurile lui Dumnezeu nu vor putea fi zădărnicite. Dar mişcarea spre împlinirea finală nu trebuie să fie neapărat marcată de teroare şi agonie. Crizele cu care e confruntată lumea pot fi atenuate" (pg. 263, 264). Recapitulînd ceea ce aţi învăţat despre legile împărăţiei, ce puteţi face în săptămîna care vine pentru a începe să atenuaţi criza în care ne găsim astăzi?

---

[1]Luca 8.10.
[2]Vezi II Timotei 2.12.
[3]Vezi I Corinteni 15.50.
[4]Vezi II Petru 3.9.
[5]Vezi II Timotei 3.16.
[6]Vezi Ezechiel 38.2,6,7,9.

[7]Ezechiel 38.11,12.
[8]Ezechiel 38.13 (parafrazare).
[9]Ezechiel 39.6,7
[10]Vezi Apocalipsa 17.9-14.
[11]Apocalipsa 13.16,17.
[12]Vezi Apocalipsa 19.
[13]Vezi Apocalipsa 20.2,4,7.
[14]Isaia 9.6,7.
[15]Apocalipsa 19.11-16.
[16]Vezi Marcu 10.31.
[17]Efeseni 1.23.
[18]Apocalipsa 21.1.
[19]Vezi Matei 13.24-43.
[20]Matei 13.28.
[21]Vezi Matei 13.37-43.
[22]Matei 13.49.
[23]I Corinteni 15.22-28.
[24]Efeseni 1.9,10.
[25]Matei 3.10.

PAT ROBERTSON, preşedintele misiunii *Christian Broadcasting Network, Inc.*, şi al reţelei de televiziune *CBN Cable Network*, este organizatorul şi prezentatorul programului de televiziune intitulat „Clubul 700", (The 700 Club), din anul 1968. Robertson este fondatorul şi cancelarul Universităţii CBN din oraşul Virginia Beach, statul Virginia. Studiile superioare în domeniul teologiei şi le-a făcut la New York Theological Seminary, de unde a obţinut diploma de *Master of Divinity.* În plus Robertson a obţinut diploma Doctor în Drept de la *Yale University Law School.* Printre cărţile scrise de el se numără şi următoarele: *Shout It from the Housetops, Answers to 200 of Life's Most Probing Questions, Beyond Reason,* şi *America's Dates with Destiny.* (În româneşte: „Strigaţi-l de pe acoperişul caselor." „Răspunsuri la 200 din cele mai stăruitoare întrebări ale vieţii," „Dincolo de raţiune," şi „Întîlnirile Americii cu destinul".)

BOB SLOSSER, absolvent al Universităţii din Maine, este autorul unui număr însemnat de cărţi, printre care: *Reagan Inside Out, Plain Bread,* scrisă împreună cu Ben Kinchlow, *Child of Satan, Child of God,* şi *Miracle in Darien.* (În româneşte: „Totul despre Reagan," „Pîine simplă," „Copil al Satanei, copil al lui Dumnezeu" şi „Miracol în Darien".) A slujit în posturile de redactor naţional adjunct la cotidianul *New York Times* şi redactor la *National Courier.* De asemenea, a ocupat funcţia de vice preşedinte executiv la CBN. În prezent slujeşte ca membru în Consiliul de directori al CBN-ului şi preşedinte al Universităţii CBN.

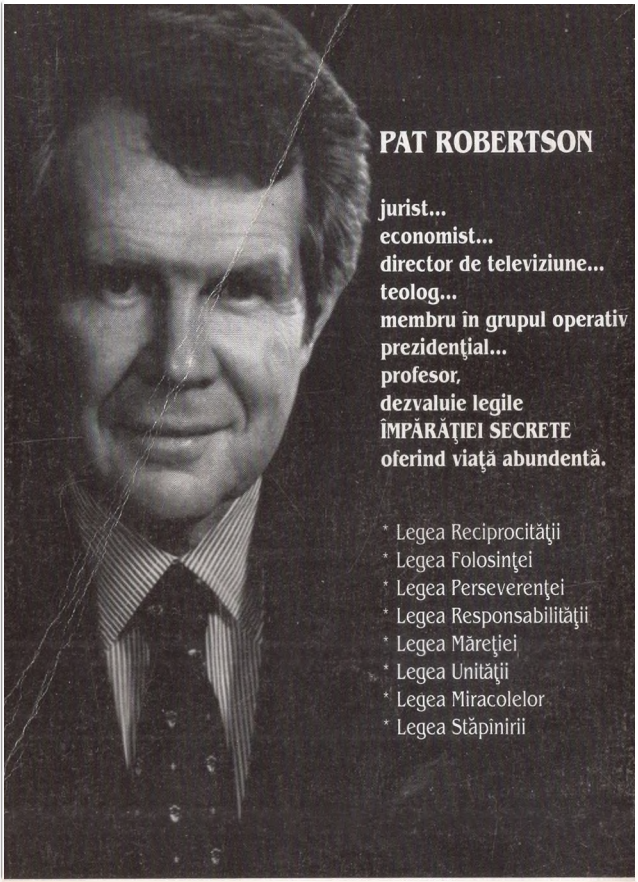

PAT ROBERTSON

jurist...
economist...
director de televiziune...
teolog...
membru în grupul operativ prezidenţial...
profesor,
dezvaluie legile
ÎMPĂRĂŢIEI SECRETE
oferind viaţă abundentă.

* Legea Reciprocităţii
* Legea Folosinţei
* Legea Perseverenţei
* Legea Responsabilităţii
* Legea Măreţiei
* Legea Unităţii
* Legea Miracolelor
* Legea Stăpînirii

"Stînd în fotoliul meu comfortabil în sufragerie dimineaţă după dimineaţă, citind Scripturile, rugîndu-mă, meditînd, luînd notiţe, am descoperit primul, apoi al doilea, al treilea şi mai multe din aceste principii. Dar, la fel de important, le-am aplicat în viaţa mea — am vrut să văd dacă lucrau. Da, au lucrat. Şi încă lucrează."